

MRS. PETER RABBIT

>>> 1

2 <<<

MRS. PETER RABBIT

AUTHOR: THORNTON W. BURGESS

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

LỜI GIỚI THIỆU

Hể đáp ứng nhu cầu học tiếng Anh hiện đang là một hiện tượng đầu tư vốn kỹ năng của đông đảo học sinh, sinh viên và các bạn yêu thích Anh ngữ cũng như thúc đẩy cơ hội tiếp cận những tác phẩm văn học lớn, Tủ sách **Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học** đã ra đời.

Học tiếng Anh có nhiều cách. Học tiếng Anh qua cách đọc các tác phẩm Văn Học nổi tiếng của những nhà văn lớn từ nguyên bản là cách học rất có ý nghĩa đối với người học tiếng Anh, vì đây là cách học có hiệu quả ở nhiều mặt, xây dựng nhiều kỹ năng. Hơn ai hết, với người học ngoại ngữ, kỹ năng đọc và hiểu ngoại ngữ đó là điều cần thiết. Vì thế, mục đích của Tủ sách **Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học** cung cấp những *bản gốc* của tác phẩm *bằng tiếng Anh* để bạn đọc có thể tận mắt đọc những lối viết chuẩn xác của tác giả sử dụng tiếng Anh (như tiếng mẹ đẻ). Từ đó bạn đọc (và người học) sẽ phát triển những kỹ năng cần thiết, phục vụ quá trình sử dụng ngôn ngữ của mình trong tương lai.

Lợi ích của việc đọc các tác phẩm văn học qua nguyên bản tiếng Anh rất đáng quan tâm đến, vì bạn đọc các tác phẩm này sẽ có những cơ hội mang đến cho mình:

- Xây dựng kho từ vựng (building vocabulary)
- Hiểu rõ cấu trúc ngữ pháp (understanding grammar)
- Nắm vững được cách diễn đạt ý tưởng (sharpening idea expression)

- Làm quen và tăng vận tốc đọc văn bản tiếng Anh (speeding up reading rate)
- Hiểu về văn hóa của người nói tiếng Anh (understanding cultural aspects)
- Tăng cường kỹ năng dịch thuật (improving translating skills)
- Học một cách thư giãn, không ngán (enjoying while studying)
- Học một cách hiệu quả (studying English effectively).

Từ những lợi ích rất thiết thực trên, Nhà xuất bản Lao Động, kết hợp với Doanh nghiệp sách Thành Nghĩa mạnh dạn giới thiệu Tủ sách **Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học** cùng tất cả bạn đọc. Đây là một tủ sách song ngữ, phần chuyển ngữ tiếng Việt sẽ giúp các bạn có một khái niệm về dịch thuật, hiểu thêm về tác phẩm, cũng như rút ra cho mình một phương hướng dịch thuật. Ngoài ra, còn là cách hay để chúng ta cảm thụ những tác phẩm văn học lớn, những viên ngọc quý trong kho tàng tư tưởng của nhân loại.

Mong rằng trong tương lai, bạn đọc (các bạn học và dạy tiếng Anh) sẽ có những tác phẩm thuộc Tủ sách này được trưng bày trong thư viện gia đình của mình, có ý nghĩa giáo dục học tập, vừa xây dựng một bộ sưu tập gồm những tác phẩm văn học lớn mang nét đẹp văn hóa, vừa sang trọng. Đây là cách thiết thực để chúng ta đưa tiếng Anh vào chương trình học tập, sau đó mạnh dạn đem ra sử dụng ở môi trường cuộc sống. Tủ sách còn là những ấn phẩm trang nhã gửi tặng bạn bè, các em học sinh, sinh viên, bạn đọc yêu thích Anh ngữ... các tác phẩm văn học

như là món quà tinh thần có ý nghĩa: Giúp đỡ, động viên khuyến khích người học tiếng Anh và gửi đến họ sự cảm thụ giá trị nhân văn cao cả, có ý nghĩa cho bản thân. Như vậy, cũng như bạn đã tặng họ một chiếc nhẫn với kiểu dáng đẹp, nạm viên ngọc quý mà họ sẽ đem theo cuộc đời mình trên bàn tay của họ.

Nhà xuất bản Lao Động và Doanh nghiệp sách Thành Nghĩa xin trân trọng chào đón bạn đọc đến với Tủ sách **Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học**.

**NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG
DOANH NGHIỆP SÁCH THÀNH NGHĨA**

Chapter I

PETER RABBIT LOSES HIS APPETITE

*Good appetite, you'll always find, Depends
upon your state of mind.*

Peter Rabbit

Peter Rabbit had lost his appetite. Now when Peter Rabbit loses his appetite, something is very wrong indeed with him. Peter has boasted that he can eat any time and all the time. In fact, the two things that Peter thinks most about are his stomach and satisfying his curiosity, and nearly all of the scrapes that Peter has gotten into have been because of those two things. So when Peter loses his appetite or his curiosity, there is surely something the matter with him.

Ever since Old Man Coyote had come to live on the Green Meadows, Peter had been afraid to go very far from the dear Old Briar-patch where he makes his home, and where he always feels safe. Now there wasn't any reason why he should go far from the dear Old Briar-patch. There was plenty to eat in it and all around it, for sweet clover grew almost up to

the very edge of it, and you know Peter is very fond of sweet clover. So there was plenty for Peter to eat without running any risk of danger. With nothing to do but eat and sleep, Peter should have grown fat and contented. But he didn't.

Now that is just the way with a lot of people. The more they have and the less they have to worry about, the more discontented they become, and at last they are positively unhappy. There was little Danny Meadow Mouse, living out on the Green Meadows; he was happy all the livelong day, and yet he had no safe castle like the dear Old Briar-patch where he could always be safe. Every minute of every day Danny had to keep his eyes wide open and his wits working their very quickest, for any minute he was likely to be in danger. Old Man Coyote or Reddy Fox or Granny Fox or Digger the Badger or Mr. Blacksnake was likely to come creeping through the grass any time, and they are always hungry for a fat Meadow Mouse. And as if that weren't worry enough, Danny had to watch the sky, too, for Old Whitetail the Marsh Hawk, or his cousin Redtail, or Blacky the Crow, each of whom would be glad of a Meadow Mouse dinner. Yet in spite of all this, Danny was happy and never once lost his appetite.

But Peter Rabbit, with nothing to worry him so long as he stayed in the Old Briar-patch, couldn't eat and grew more and more unhappy.

"I don't know what's the matter with me. I really don't know what's the matter with me," said Peter, as he turned up his nose at a patch of sweet, tender young clover. "I think I'll go and cut some new paths through the Old Briar-patch."

Now, though he didn't know it, that was the very best thing he could do. It gave him something to think about. For two or three days he was very busy cutting new paths, and his appetite came back. But when he had made all the paths he wanted, and there was nothing else to do, he lost his appetite again. He just sat still all day long and moped and thought and thought and thought. The trouble with Peter Rabbit's thinking was that it was all about himself and how unhappy he was. Of course, the more he thought about this, the more unhappy he grew.

"If I only had some one to talk to, I'd feel better," said he to himself. That reminded him of Johnny Chuck and what good times they used to have together when Johnny lived on the Green Meadows. Then he thought of how happy Johnny seemed with his little family in his new home in the Old Orchard, in spite of all the worries his family made him. And right then Peter found out what was the matter with him.

"I believe I'm just lonesome," said Peter. "Yes, Sir, that's what's the matter with me.

"It isn't good to be alone, I've often heard my mother say.

*It makes one selfish, grouchy, cross,
And quite unhappy all the day.
One needs to think of other folks,
And not of just one's self alone,
To find the truest happiness,
And joy and real content to own.*

"Now that I've found out what is the trouble with me, the question is, what am I going to do about it?"

Chapter II

PETER RABBIT PLANS A JOURNEY

It's a long jump that makes no landing.

Peter Rabbit.

"The trouble with me is that I'm lonesome," repeated Peter Rabbit as he sat in the dear Old Briar-patch. "Yes, Sir, that's the only thing that's wrong with me. I'm just tired of myself, and that's why I've lost my appetite. And now I know what's the matter, what am I going to do about it? If I were sure, absolutely sure, that Old Man Coyote meant what he said about our being friends, I'd start out this very minute to call on all my old friends. My, my, my, it seems an age since I visited the Smiling Pool and saw Grandfather Frog and Jerry Muskrat and Billy Mink and Little Joe Otter! Mr. Coyote sounded as if he really meant to leave me alone, but, but—well, perhaps he did mean it when he saw me sitting here safe among the brambles, but if I should meet him out in the open, he might change his mind and—oh, dear, his teeth are terrible long and sharp!"

Peter sat a little longer, thinking and thinking. Then a bright idea popped into his head. He kicked up his heels.

"I'll do it," said he. "I'll make a journey! That's what I'll do! I'll make a journey and see the Great World.

"By staying here and sitting still
I'm sure I'll simply grow quite ill.
A change of scene is what I need
To be from all my trouble freed."

Of course if Peter had really stopped to think the matter over thoroughly he would have known that running away from one kind of trouble is almost sure to lead to other troubles. But Peter is one of those who does his thinking afterward. Peter is what is called impulsive. That is, he does things and then thinks about them later, and often wishes he hadn't done them. So now the minute the idea of making a journey popped into his head, he made up his mind that he would do it, and that was all there was to it. You see, Peter never looks ahead. If he could get rid of the trouble that bothered him now, which, you know, was nothing but lonesomeness, he wouldn't worry about the troubles he might get into later.

Now the minute Peter made up his mind to make a journey, he began to feel better. His lost appetite returned, and the first thing he did was to eat a good meal of sweet clover.

"Let me see," said he, as he filled his big stomach, "I believe I'll visit the Old Pasture. It's a long way off and I've never been there, but I've heard Sammy Jay say that it's a very wonderful place, and I don't believe it is any more dangerous than the Green Meadows and the Green Forest, now that Old Man Coyote and Reddy and Granny Fox are all living here. I'll start tonight when I am sure that Old Man Coyote is nowhere around, and I won't tell a soul where I am going."

So Peter settled himself and tried to sleep the long day away, but his mind was so full of the long journey he was going to make that he couldn't sleep much, and when he did have a nap, he dreamed of wonderful sights and adventures out in the Great World.

At last he saw jolly, round, red Mr. Sun drop down to his bed behind the Purple Hills. Old Mother West Wind came hurrying back from her day's work and gathered her children, the Merry Little Breezes, into her big bag, and then she, too, started for her home behind the Purple Hills. A little star came out and winked at Peter, and then way over on the edge of the Green Forest he heard Old Man Coyote laugh. Peter grinned. That was what he had been waiting for, since it meant that Old Man Coyote was so far away that there was nothing to fear from him.

Peter hopped out from the dear, safe Old Briar-patch, looked this way and that way, and then, with his heart in his mouth, started towards the Old Pasture as fast as he could go, lipperty—lipperty—lip.

Chapter III

HOOTY THE OWL CHANGES HIS HUNTING GROUNDS

*A full stomach makes a pleasant Day;
An empty stomach turns the whole world gray.*

Peter Rabbit.

Hooty the owl sat on the tip-top of a tall dead tree in the Green Forest while the Black Shadows crept swiftly among the trees. He was talking to himself. It wouldn't have done for him to have spoken aloud what he was saying to himself, for then the little people in feathers and fur on whom he likes to make his dinner would have heard him and known just where he was. So he said it to himself, and sat so still that he looked for all the world like a part of the tree on which he was sitting. What he was saying was this:

"Towhit, towhoo! Towhit, towhoo!
Will some one tell me what to do?
My children have an appetite
That keeps me hunting all the night,
And though their stomachs I may stuff

They never seem to have enough.
Towhit, towhoo! Towhit, towhoo!
Will some one tell me what to do?"
When it was dark enough he gave his fierce hunting call—"Whooo-hoo- hoo, whoo-hoo!"

Now that is a terrible sound in the dark woods, very terrible indeed to the little forest people, because it sounds so fierce and hungry. It makes them jump and shiver, and that is just what Hooty wants them to do, for in doing it one of them is likely to make just the least scratching with his claws, or to rustle a leaf. If he does, Hooty, whose ears are very, very wonderful, is almost sure to hear, and with his great yellow eyes see him, and then - Hooty has his dinner.

The very night when Peter Rabbit started on his journey to the Old Pasture, Hooty the Owl had made up his mind that something had got to be done to get more food for those hungry babies of his up in the big hemlock-tree in the darkest corner of the Green Forest. Hunting was very poor, very poor indeed, and Hooty was at his wits' end to know what he should do. He had hooted and hooted in vain in the Green Forest, and he had sailed back and forth over the Green Meadows like a great black shadow without seeing so much as a single Mouse.

"It's all because of Old Man Coyote and Granny and Reddy Fox," said Hooty angrily. "They've spoiled the hunting. Yes, Sir, that's just what they have done! If I expect to feed those hungry babies of mine, I must find new hunting grounds. I believe I'll go up to the Old Pasture. Perhaps I'll have better luck up there."

So Hooty the Owl spread his broad wings and started for the Old Pasture just a little while after Peter Rabbit had started for the same place. Of course he didn't know that Peter was on his way there, and of course Peter didn't know that Hooty even thought of the Old Pasture. If he had, perhaps he would have thought twice before starting. Anyway, he would have kept a sharper watch on the sky. But as it was his thoughts were all of Old Man Coyote and Granny Fox, and that is where Peter made a very grave mistake, a very grave mistake indeed, as he was soon to find out.

Chaptee IV

THE SHADOW WITH SHARP CLAWS

*Now what's the use, pray tell me this,
When all is said and done;
A thousand things and one to learn
And then forget the one?
For when that one alone you need,
And nothing else will do,
What good are all the thousand then?
I do not see; do you?*

Peter Rabbit.

Forgetting leads to more trouble than almost anything under the sun. Peter Rabbit knew this. Of course he knew it. Peter had had many a narrow escape just from forgetting something. He knew just as well as you know that he might just as well not learn a thing as to learn it and then forget it. But Peter is such a happy-go-lucky little fellow that he is very apt to forget, and forgetting leads him into all kinds of difficulties, just as it does most folks.

Now Peter had learned when he was a very little fellow that when he went out at night, he must watch out quite as sharply for Hooty the Owl as for either Granny or Reddy Fox, and

usually he did. But the night he started to make a journey to the Old Pasture, his mind was so full of Old Man Coyote and Granny and Reddy Fox that he wholly forgot Hooty the Owl. So, as he scampered across the Green Meadows, lipperty-lipperty - lip, as fast as he could go, with his long ears and his big eyes and his wobbly nose all watching out for danger on the ground, not once did he think that there might be danger from the sky above him.

It was a moonlight night, and Peter was sharp enough to keep in the shadows whenever he could. He would scamper as fast as he knew how from one shadow to another and then sit down in the blackest part of each shadow to get his breath, and to look and listen and so make sure that no one was following him. The nearer he got to the Old Pasture, the safer he felt from Old Man Coyote and Granny and Reddy Fox. When he scampered across the patches of moonshine his heart didn't come up in his mouth the way it had at first. He grew bolder and bolder. Once or twice he stopped for a mouthful of sweet clover. He was tired, for he had come a long way, but he was almost to the Old Pasture now, and it looked very dark and safe, for it was covered with bushes and brambles.

"Plenty of hiding places there," thought Peter. "It really looks as safe as the dear Old Briar-patch. No one will ever think to look for me way off here."

Just then he spied a patch of sweet clover out in the moonlight. His mouth began to water. "I'll just fill my stomach before I go into the Old Pasture, for there may not be any clover there," said Peter.

"You'd better be careful, Peter Rabbit," said a wee warning voice inside him.

"Pooh!" said Peter. "There's nothing to be afraid of way up here!"

A shadow drifted across the sweet clover patch. Peter saw it. "That must be made by a cloud crossing the moon," said Peter, and he was so sure of it that he didn't even look up to see, but boldly hopped out to fill his stomach. Just as he reached the patch of clover, the shadow drifted over it again. Then all in a flash a terrible thought entered Peter's head. He didn't stop to look up. He suddenly sprang sideways, and even as he did so, sharp claws tore his coat and hurt him dreadfully. He twisted and dodged and jumped and turned this way and that way, and all the time the shadow followed him. Once again sharp claws tore his coat and made him squeal with pain.

At last, when his breath was almost gone, he reached the edge of the Old Pasture and dived under a friendly old bramble-bush.

"Oh," sobbed Peter, "I forgot all about Hooty the Owl! Besides, I didn't suppose he ever came way up here."

Chapter V IN THE OLD PASTURE

Brambles never scratch those who understand and are considerate of them.

Peter Rabbit.

Peter Rabbit sat under a friendly bramble-bush on the edge of the Old Pasture and panted for breath, while his heart went pit-a-pat, pit-a-pat, as if it would thump its way right through his sides. Peter had had a terrible fright. There were long tears in his coat, and he smarted and ached dreadfully where the cruel claws of Hooty the Owl had torn him. And there he was in a strange place, not knowing which way to turn, for you know he never had visited the Old Pasture before.

But Peter had had so many narrow escapes in his life that he had learned not to worry over dangers that are past. Peter is what wise men call a phi-los-o-pher. That is a big word, but its meaning is very simple. A philosopher is one who believes that it is foolish to think about things that have happened, except to learn some lesson from them, and that the best thing to do is to make the most of the present. Peter had learned his lesson. He was sure of that.

"I never, never will forget again to watch out for Hooty the Owl," said he to himself, as he nursed his wounds, "and so perhaps it is a good thing that he so nearly caught me this time. If he hadn't, I might have forgotten all about him some time when he could catch me. I certainly wouldn't have watched out for him way up here, for I didn't think he ever came up to the Old Pasture. But now I know he does, Mr. Hooty'll have to be smarter than he's ever been before to catch me napping again. My, how I do smart and ache! I know now just how Danny Meadow Mouse felt that time Hooty caught him and dropped him into the Old Briar-patch. Ouch! Well, as my mother used to say:

*'Yesterday has gone away;
Make the most of just to-day.'*

Here I am up in the Old Pasture, and the question is, what shall I do next?"

Peter felt a queer little thrill as he peeped out from under the friendly bramble-bush. Very strange and wonderful it seemed. Of course he couldn't see very far, because the Old Pasture was all overgrown with bushes and briars, and they made the very blackest of black shadows in the moonlight. Peter wondered what dangers might be awaiting him there, but somehow he didn't feel much afraid. No, Sir, he didn't feel much afraid. You

see those briars looked good to him, for briars are always friendly to Peter and unfriendly to those who would do harm to Peter. So when he saw them, he felt almost at home.

Peter drew a long breath. Then he cried "Ouch!" You see, he had forgotten for a minute how sore he was. He was eager to explore this new wonderland, for Sammy Jay had told him wonderful tales about it, and he knew that here old Granny Fox and Reddy Fox had found safety when Farmer Brown's boy had hunted for them so hard on the Green Meadows and in the Green Forest. He felt sure that there must be the most splendid hiding-places, and it seemed as if he certainly must start right out to see them, for you know Peter is very, very curious. But the first move he made brought another "Ouch" from him, and he made up a wry face.

"I guess the best thing for me to do is to stay right where I am," said he, "for here I am safe under this friendly old bramble."

So with a sigh Peter settled down to make himself as comfortable as he could, and once, as far, far away on the Green Meadows he heard the voice of Old Man Coyote, Peter even smiled.

"I haven't anything to fear from him, anyway, for he'll never think of coming way up here," said he.

Chapter VI

PETER RABBIT IS STILL LONESOME

*A sympathetic word or two
A wond'rous help is, when you're blue.
So pity him who sits alone
His aches and troubles to bemoan.*

Peter Rabbit.

All the rest of that night Peter sat under a friendly old bramble-bush on the edge of the Old Pasture and nursed the sore places made by the claws of Hooty the Owl. At last jolly, round, red Mr. Sun began to climb up in the blue, blue sky, just as he does every day. Peter looked up at him, and he felt sure that Mr. Sun winked at him. Somehow it made him feel better. The fact is, Peter was beginning to feel just a wee, wee bit homesick. It is bad enough to be in a strange place alone, but to be sore and to smart and ache as Peter did makes that lonesome feeling a whole lot harder to bear. It is dreadful not to have any one to speak to, but to look around and not see a single thing you have ever seen before,—my, my, my, it certainly does give you a strange, sinking feeling way down inside!

Before that long night was over Peter felt as if his heart had gone way down to his very toes. Yes, Sir, that's the way he felt. Every time he moved at all he cried "Ouch!" He just knew that he was growing more stiff and sore every minute. Then he began to wonder what he should do for something to eat, for he was in a strange place, you remember. And that made him think of all his private little paths through the dear Old Briar-patch, the little paths he had made all himself, and which no one used but himself, excepting Danny Meadow Mouse when he came for a visit.

"Perhaps I shall never, never see them again," moaned Peter, and two big tears filled his eyes and were just ready to drop.

At that moment he looked up and saw jolly, round, red Mr. Sun wink. Peter tried to wink back, and that made the two tears fall. But there were no more tears to follow. You see that wink had made all the difference in the world, Peter's heart had jumped right back where it belonged. Mr. Sun was one of his oldest friends and you know

When trouble comes, a friendly face

Makes bright the very darkest place.

And so, just as he made bright all the Old Pasture, Mr. Sun also made bright the dark

little corners in Peter's heart just because he was an old friend. To be sure Peter was still lonesome, but it was a different kind of lonesomeness. He hadn't anybody to talk to, which is always a dreadful thing to Peter, but he had only to look up to catch a friendly wink, and somehow that not only made him feel better inside but it seemed to make his aches and smarts better too.

Chapter VII

PETER FINDS TRACKS

*Every day is different from every other day,
And always there is something new to see along the way.*

Peter Rabbit.

Peter Rabbit had sat still just as long as he could. He was stiff and lame and sore from the wounds made by Hooty the Owl, but his curiosity wouldn't let him sit still a minute longer. He just HAD to explore the Old Pasture. So with many a wry face and many an "Ouch" he limped out from the shelter of the friendly old bramble-bush and started out to see what the Old Pasture was like.

Now Hooty the Owl had taught Peter wisdom. With his torn clothes and his aches and smarts he couldn't very well forget to be careful. First he made sure that there was no danger near, and this time he took pains to look all around in the sky as well as on the ground. Then he limped out to the very patch of sweet clover where Hooty had so nearly caught him the night before.

"A good breakfast," said Peter, "will make a new Rabbit of me." You know Peter thinks a

great deal of his stomach. So he began to eat as fast as he could, stopping every other mouthful to look and listen. "I know it's a bad habit to eat fast," said he, "but it's a whole lot worse to have an empty stomach." So he ate and ate and ate as fast as he could make his little jaws go, which is very fast indeed.

When Peter's stomach was stuffed full he gave a great sigh of relief and limped back to the friendly old bramble-bush to rest. But he couldn't sit still long, for he just had to find out all about the Old Pasture. So pretty soon he started out to explore. Such a wonderful place as it seemed to Peter! There were clumps of bushes with little open spaces between, just the nicest kind of playgrounds. Then there were funny spreading, prickly juniper-trees, which made the very safest places to crawl out of harm's way and to hide. Everywhere were paths made by cows. Very wonderful they seemed to Peter, who had never seen any like them before. He liked to follow them because they led to all kinds of queer places.

Sometimes he would come to places where tall trees made him think of the Green Forest, only there were never more than a few trees together. Once he found an old tumble-down stone wall all covered with vines, and he shouted right out with delight.

"It's a regular castle!" cried Peter, and he knew that there he would be safe from every one but Shadow the Weasel. But he never was wholly safe from Shadow the Weasel anywhere, so he didn't let that thought worry him. By and by he came to a wet place called a swamp. The ground was soft, and there were little pools of water. Great ferns grew here just as they did along the bank of the Laughing Brook, only more of them. There were pretty birch-trees and wild cherry-trees. It was still and dark and oh, so peaceful! Peter liked that place and sat down under a big fern to rest. He didn't hear a sound excepting the beautiful silvery voice of Veery the Thrush. Listening to it, Peter fell asleep, for he was very tired.

By and by Peter awoke. For a minute he couldn't think where he was. Then he remembered. But for a long time he sat perfectly still, thinking of his adventures and wondering if he would be missed down on the Green Meadows. Then all of a sudden Peter saw something that made him sit up so suddenly that he cried "Ouch!" for he had forgotten all about how stiff and sore he was.

What do you think Peter saw? Tracks! Yes, Sir, he saw tracks, Rabbit tracks in the soft mud, and Peter knew that he hadn't made them!

Chapter VIII

THE STRANGE TRACKS IN THE OLD PASTURE

*Who has attentive ear and eye
Will learn a lot if he but try.*

Peter Rabbit.

Peter Rabbit stared and stared at the tracks in the soft mud of the swamp in the Old Pasture. He would look first at the tracks, then at his own feet, and finally back at the tracks again. He scratched his long right ear with his long right hind foot. Then he scratched his long left ear with his long left hind foot, all the time staring his hardest at those strange tracks. They certainly were the tracks of a Rabbit, and it was equally certain that they were not his own.

"They are too big for mine, and they are too small for Jumper the Hare's. Besides, Jumper is in the Green Forest and not way off up here," said Peter to himself. "I wonder—well, I wonder if he will try to drive me away."

You see Peter knew that if he had found a strange Rabbit in his dear Old Briar-patch he certainly would have tried his best to drive him out, for he felt that the Old Briar-patch

belonged to him. Now he wondered if the maker of these tracks would feel the same way about the Old Pasture. Peter looked troubled as he thought it over. Then his face cleared.

"Perhaps," said he hopefully, "he is a new comer here, too, and if he is, I'll have just as much right here as he has. Perhaps he simply has big feet and isn't any bigger or stronger than I am, and if that's the case I'd like to see him drive me out!"

Peter swelled himself out and tried to look as big as he could when he said this, but swelling himself out this way reminded him of how stiff and sore he was from the wounds given him by Hooty the Owl, and he made a wry face. You see he realized all of a sudden that he didn't feel much like fighting.

"My," said Peter, "I guess I'd better find out all about this other fellow before I have any trouble with him. The Old Pasture looks big enough for a lot of Rabbits, and perhaps if I don't bother him, he won't bother me. I wonder what he looks like. I believe I'll follow these tracks and see what I can find."

So Peter began to follow the tracks of the strange Rabbit, and he was so interested that he almost forgot to limp. They led him this way and they led him that way through the swamp and then out of it. At the foot of a certain birch-tree Peter stopped.

"Ha!" said he, "now I shall know just how big this fellow is."

How was he to know? Why, that tree was a kind of Rabbit measuring- stick. Yes, Sir, that is just what it was. You see, Rabbits like to keep a record of how they grow, just as some little boys and girls do, but as they have no doors or walls to stand against, they use trees. And this was the measuring-tree of the Rabbit whose tracks Peter had been following. Peter stopped at the foot of it and sat down to think it over. He knew what that tree meant perfectly well. He had one or two measuring-trees of his own on the edge of the Green Forest. He knew, too, that it was more than a mere measuring-tree. It was a kind of "no trespassing" sign. It meant that some other Rabbit had lived here for some time and felt that he owned this part of the Old Pasture. Peter's nose told him that, for the tree smelled very, very strong of Rabbit—of the Rabbit with the big feet. This was because whoever used it for a measuring-tree used to rub himself against it as far up as he could reach.

Peter hopped up close to it. Then he sat up very straight and stretched himself as tall as he could, but he wisely took care not to rub against the tree. You see, he didn't want to leave his own mark there. So he stretched and stretched, but stretch as he would, he couldn't

make his wobbly little nose reach the mark made by the other Rabbit.

"My sakes, he is a big fellow!" exclaimed Peter. "I guess I don't want to meet him until I feel better and stronger than I do now."

Chapter IX AN UNPLEASANT SURPRISE

*Legs are very useful when you want to run away;
Long, sharp teeth are splendid if to fight
you want to stay;
But a far, far greater blessing, whether one
may stay or quit,
Is a clever, trusty, quick and ever ready wit.*
Peter Rabbit.

Peter Rabbit sat in a snug hiding-place in the Old Pasture and thought over what he had found out about the strange Rabbit whose tracks he had followed. They had led him to a rubbing or measuring-tree, where the strange Rabbit had placed his mark, and that mark was so high up on the tree that Peter knew the strange Rabbit must be a great deal bigger than himself.

"If he's bigger, of course he is stronger," thought Peter, "and if he is both bigger and stronger, of course it won't be the least bit of use for me to fight him. Then, anyway, I'm too stiff and sore to fight. And then, he has no business to think he owns the Old Pasture, because he doesn't. I have just as much right here as he has. Yes, Sir, I have just as much

right in this Old Pasture as he has, and if he thinks he can drive me out he is going to find that he was never more mistaken in his life! I'll show him! Yes, Sir-e-e, I'll show him! I guess my wits are as sharp as his, and I wouldn't wonder if they are a little bit sharper."

Foolish Peter Rabbit! There he was boasting and bragging to himself of what he would do to some one whom he hadn't even seen, all because he had found a sign that told him the Old Pasture, in which he had made up his mind to make his new home, was already the home of some one else. Peter was like a lot of other people; he wasn't fair. No, Sir, he wasn't fair. He let his own desires destroy his sense of fair play. It was all right for him to put up signs in the dear Old Briar-patch and the Green Forest, warning other Rabbits that they must keep away, but it was all wrong for another Rabbit to do the same thing in the Old Pasture. Oh, my, yes! That was quite a different matter! The very thought of it made Peter very, very angry. When he thought of this other Rabbit, it was always as the stranger. That shows just how unfair Peter was, because, you see, Peter himself was really the stranger. It was his first visit to the Old Pasture, while it was very plain that the other had lived there for some time.

But Peter couldn't or wouldn't see that. He had counted so much on having the Old Pasture to himself and doing as he pleased,

that he was too upset and disappointed to be fair. If the other Rabbit had been smaller than he - well, that might have made a difference. The truth is, Peter was just a wee bit afraid. And perhaps it was that wee bit of fear that made him unfair and unjust. Anyway, the longer he sat and thought about it, the angrier he grew, and the more he bragged and boasted to himself about what he would do.

"I'll just keep out of sight until my wounds are healed, and then we'll see who owns the Old Pasture!" thought Peter.

No sooner had this thought popped into his head than he received a surprise, such an unpleasant surprise! It was three heavy thumps right behind him. Peter knew what that meant. Of course he knew. It meant that he must run or fight. It meant that he had been so busy thinking about how smart he was going to be that he had forgotten to cover his own tracks, and so the maker of the big tracks he had followed had found him out.

Thump! Thump! Thump! There it was again. Peter knew by the sound that it was of no use to stay and fight, especially when he was so sore and stiff. There was nothing to do but run away. He simply had to. And that is just what he did do, while his eyes were filled with tears of rage and bitterness.

Chapter X

PETER RABBIT ALMOST DECIDES TO RETURN HOME

*I have no doubt that you've been told
How timid folks are sometimes bold.*

Peter Rabbit.

In all his life Peter Rabbit had never been so disappointed. Here he was in the Old Pasture, about which he had dreamed and thought so long, and in reaching which he had had such a narrow escape from Hooty the Owl, and yet he was unhappy. The fact is, Peter was more unhappy than he could remember ever to have been before. Not only was he unhappy, but he was in great fear, and the worst of it was he was in fear of an enemy who could go wherever he could go himself.

You see, it was this way: Peter had expected to find some enemies in the Old Pasture. He had felt quite sure that fierce old Mr. Goshawk was to be watched for, and perhaps Mr. Redtail and one or two others of the Hawk family. He knew that Granny and Reddy Fox had lived there once upon a time and might come back if things got too unpleasant for

them on the Green Meadows, now that Old Man Coyote had made his home there. But Peter didn't worry about any of these dangers. He was used to them, was Peter. He had been dodging them ever since he could remember, A friendly bramble-bush, a little patch of briars, or an old stone wall near was all that Peter needed to feel perfectly safe from these enemies, But now he was in danger wherever he went, for he had an enemy who could go everywhere he could, and it seemed to Peter that this enemy was following him all the time. Who was it? Why, it was a great big old Rabbit with a very short temper, who, because he had lived there for a long time, felt that he owned the Old Pasture and that Peter had no right there.

Now, In spite of all his trouble, Peter had seen enough of the Old Pasture to think it a very wonderful place, a very wonderful place indeed. He had seen just enough to want to see more. You know how very curious Peter is. It seemed to him that he just couldn't go back to the dear Old Briar-patch on the Green Meadows until he had seen everything to be seen in the Old Pasture. So he couldn't make up his mind to go back home, but stayed and stayed, hoping each day that the old gray Rabbit would get tired of hunting for him, and would let him alone.

But the old gray Rabbit didn't do anything of the kind. He seemed to take the greatest delight in waiting until Peter thought that he had found a corner of the Old Pasture where he would be safe, and then in stealing there when Peter was trying to take a nap, and driving him out. Twice Peter had tried to fight, but the old gray Rabbit was too big for him. He knocked all the wind out of poor Peter with a kick from his big hind legs, and then with his sharp teeth he tore Peter's coat.

Poor Peter! His coat had already been badly torn by the cruel claws of Hooty the Owl, and Old Mother Nature hadn't had time to mend it when he fought with the old gray Rabbit. After the second time Peter didn't try to fight again. He just tried to keep out of the way. And he did, too. But in doing it he lost so much sleep and he had so little to eat that he grew thin and thin and thinner, until, with his torn clothes, he looked like a scarecrow.

And still he hated to give in

When there was still so much to see.

"Persistence, I was taught, will win,

And so I will persist," said he.

And he did persist day after day, until at last he felt that he really must give it up. He

had stretched out wearily on a tiny sunning-bank in the farthest corner of the Old Pasture, and had just about made up his mind that he would go back that very night to the dear Old Briar-patch on the Green Meadows, when a tiny rustle behind him made him jump to his feet with his heart in his mouth. But instead of the angry face of the old gray Rabbit he saw - what do you think? Why, two of the softest, gentlest eyes peeping at him from behind a big fern.

Chapter XI

PETER RABBIT HAS A SUDDEN CHANGE OF MIND

*Whatever you decide to do
Make up your mind to see it through.*

Peter Rabbit.

Peter Rabbit stared at the two soft, gentle eyes peeping at him from behind the big fern just back of the sunning-bank in the far corner of the Old Pasture. He had so fully expected to see the angry face of the big, gray, old Rabbit who had made life so miserable for him that for a minute he couldn't believe that he really saw what he did see. And so he just stared and stared. It was very rude. Of course it was. It was very rude indeed. It is always rude to stare at any one. So it was no wonder that after a minute the two soft, gentle eyes disappeared behind one of the great green leaves of the fern. Peter gave a great sigh. Then he remembered how rude he had been to stare so.

"I - I beg your pardon," said Peter in his politest manner, which is very polite indeed, for Peter can be very polite when he wants to be. "I beg your pardon. I didn't mean to frighten you. Please forgive me."

With the greatest eagerness Peter waited for a reply. You know it was because he had been so lonesome that he had left his home in the dear Old Briar-patch on the Green Meadows. And since he had been in the Old Pasture he had been almost as lonesome, for he had had no one to talk to. So now he waited eagerly for a reply. You see, he felt sure that the owner of such soft, gentle eyes must have a soft, gentle voice and a soft, gentle heart, and there was nothing in the world that Peter needed just then so much as sympathy. But though he waited and waited, there wasn't a sound from the big fern.

"Perhaps you don't know who I am. I'm Peter Rabbit, and I've come up here from the Green Meadows, and I'd like very much to be your friend," continued Peter after a while. Still there was no sound. Peter peeped from the corner of one eye at the place where he had seen the two soft, gentle eyes, but there was nothing to be seen but the gently waving leaf of the big fern. Peter didn't know just what to do. He wanted to hop over to the big fern and peep behind it, but he didn't dare to. He was afraid that whoever was hiding there would run away.

"I'm very lonesome; won't you speak to me?" said Peter, in his gentlest voice, and he

sighed a deep, doleful sort of sigh. Still there was no reply. Peter had just about made up his mind that he would go over to the big fern when he saw those two soft, gentle eyes peeping from under a different leaf. It seemed to Peter that never in all his life had he seen such beautiful eyes. They looked so shy and bashful that Peter held his breath for fear that he would frighten them away.

After a time the eyes disappeared. Then Peter saw a little movement among the ferns, and he knew that whoever was there was stealing away. He wanted to follow, but something down inside him warned him that it was best to sit still. So Peter sat just where he was and kept perfectly still for the longest time.

But the eyes didn't appear again, and at last he felt sure that whoever they belonged to had really gone away. Then he sighed another great sigh, for suddenly he felt more lonesome than ever. He hopped over to the big fern and looked behind it. There in the soft earth was a footprint, the footprint of a Rabbit, and it was SMALLER than his own. It seemed to Peter that it was the most wonderful little footprint he ever had seen.

"I believe," said Peter right out loud, "that I'll change my mind. I won't go back to the dear Old Briar-patch just yet, after all."

Chapter XII

PETER LEARNS SOMETHING FROM TOMMY TIT

*When you find a friend in trouble
Pass along a word of cheer.
Often it is very helpful
Just to feel a friend is near.*

Peter Rabbit.

"Hello, Peter Rabbit! What are you doing way up here, and what are you looking so mournful about?"

Peter gave a great start of pleased surprise. That was the first friendly voice he had heard for days and days.

"Hello yourself, Tommy Tit!" shouted Peter joyously. "My, my, my, but I am glad to see you! But what are you doing up here in the Old Pasture yourself?"

Tommy Tit the Chickadee hung head down from the tip of a slender branch of a maple-tree and winked a saucy bright eye at Peter. "I've got a secret up here," he said.

Now there is nothing in the world Peter Rabbit loves more than a secret. But he cannot

keep one to save him. No, Sir, Peter Rabbit can no more keep a secret than he can fly. He means to. His intentions are the very best in the world, but—

Alas! alack! poor Peter's tongue Is very, very loosely hung. And so, because he MUST talk and WILL talk every chance he gets, he cannot keep a secret. People who talk too much never can.

"What is your secret?" asked Peter eagerly.

Tommy Tit looked down at Peter, and his sharp little eyes twinkled. "It's a nest with six of the dearest little babies in the world in it," he replied.

"Oh, how lovely!" cried Peter. "Where is it, Tommy Tit?"

"In a hollow birch-stub," replied Tommy, his eyes twinkling more than ever.

"But where is the hollow birch-stub?" persisted Peter.

Tommy laughed. "That's my real secret," said he, "and if I should tell you it wouldn't be a secret at all. Now tell me what you are doing up here in the Old Pasture, Peter Rabbit."

Peter saw that it was of no use to tease Tommy Tit for his secret, so instead he poured out all his own troubles. He told how lonesome he had been in the dear Old Briar-

patch on the Green Meadows because he didn't dare to go about for fear of Old Man Coyote, and how at last he had decided to visit the Old Pasture. He told how Hooty the Owl had nearly caught him on his way, and then how, ever since his arrival, he had been hunted by the big, gray, old Rabbit so that he could neither eat nor sleep and had become so miserable that at last he had made up his mind to go back to the dear Old Briar-patch.

"Ho!" interrupted Tommy Tit, "I know him. He's Old Jed Thumper, the oldest, biggest, crossest Rabbit anywhere around. He's lived in the Old Pasture so long that he thinks he owns it. It's a wonder that he hasn't killed you."

"I guess perhaps he would have only I can run faster than he can," replied Peter, looking a little shamefaced because he had to own up that he ran away instead of fighting.

Tommy Tit laughed. "That's the very wisest thing you could have done," said he. "But why don't you go back to the dear Old Briar-patch in the Green Meadows?"

Peter hesitated and looked a wee bit foolish. Finally he told Tommy Tit all about the two soft, gentle eyes he had seen peeping at him from behind a big fern, and how he wanted to know who the eyes belonged to.

"If that's all you want to know, I can tell you," said Tommy Tit, jumping out into the air to catch a foolish little bug who tried to fly past. "Those eyes belong to little Miss Fuzzytail, and she's the favorite daughter of Old Jed Thumper. You take my advice, Peter Rabbit, and trot along home to the Old Briar-patch before you get into any more trouble. There's my wife calling. Yes, my dear, I'm coming! Chickadee- dee-dee!"

And with a wink and a nod to Peter Rabbit, off flew Tommy Tit.

Chapter XIII

LITTLE MISS FUZZYTAIL

Foolish questions waste time, but wise questions lead to knowledge.

Peter Rabbit.

"Little Miss Fuzzytail!" Peter said it over and over again, as he sat on the sunning-bank in the far corner of the Old Pasture, where Tommy Tit the Chickadee had left him.

"It's a pretty name," said Peter. "Yes, Sir, it's a pretty name. It's the prettiest name I've ever heard. I wonder if she is just as pretty. I—I—think she must be. Yes, I am quite sure she must be." Peter was thinking of the soft, gentle eyes he had seen peeping at him from behind the big fern, and of the dainty little footprint he had found there afterward. So he sat on the sunning-bank, dreaming pleasant dreams and wondering if he could find little Miss Fuzzytail if he should go look for her.

Now all the time, although Peter didn't know it, little Miss Fuzzytail was very close by. She was right back in her old hiding-place behind the big fern, shyly peeping out at him from under a great leaf, where she was sure he

wouldn't see her. She saw the long tears in Peter's coat, made by the cruel claws of Hoooty the Owl, and she saw the places where her father, Old Jed Thumper, had pulled the hair out with his teeth. She saw how thin and miserable Peter looked, and tears of pity filled the soft, gentle eyes of little Miss Fuzzytail, for, you see, she had a very tender heart.

"He's got a very nice face," thought Miss Fuzzytail, "and he certainly was very polite, and I do love good manners. And Peter is such a nice sounding name! It sounds so honest and good and true. Poor fellow! Poor Peter Rabbit!" Here little Miss Fuzzytail wiped her eyes. "He looks so miserable I do wish I could do something for him. I—I—oh, dear, I do believe he is coming right over here! I guess I better be going. How he limps!"

Once more the tears filled her soft, gentle eyes as she stole away, making not the least little sound. When she was sure she was far enough away to hurry without attracting Peter's attention, she began to run.

"I saw him talking to my old friend Tommy Tit the Chickadee, and I just know that Tommy will tell me all about him," she thought, as she scampered along certain private little paths of her own.

Just as she expected, she found Tommy Tit and his anxious little wife, Phoebe, very busy hunting for food for six hungry little babies snugly hidden in a hollow near the top of the old birch-stub. Tommy was too busy to talk then, so little Miss Fuzzytail sat down under a friendly bramble-bush to rest and wait, and while she waited, she carefully washed her face and brushed her coat until it fairly shone. You see, not in all the Old Pasture, or the Green Forest, was there so slim and trim and neat and dainty a Rabbit as little Miss Fuzzytail, and she was very, very particular about her appearance.

By and by, Tommy Tit stopped to rest. He looked down at Miss Fuzzytail and winked a saucy black eye. Miss Fuzzytail winked back. Then both laughed, for they were very good friends, indeed.

"Tell me, Tommy Tit, all about Peter Rabbit," commanded little Miss. Fuzzytail. And Tommy did.

Chapter XIV

SOME ONE FOOLS OLD JED THUMPER

You cannot judge a person's temper by his size. There is more meanness in the head of a Weasel than in the whole of a Bear.

Peter Rabbit.

Old Jed Thumper sat in his bull-briar castle in the middle of the Old Pasture, scowling fiercely and muttering to himself. He was very angry, was Old Jed Thumper. He was so angry that presently he stopped muttering and began to chew rapidly on nothing at all but his temper, which is a way angry Rabbits have.

The more he chewed his temper, the angrier he grew. He was big and stout and strong and gray. He had lived so long in the Old Pasture that he felt that it belonged to him and that no other Rabbit had any right there unless he said so. Yet here was a strange Rabbit who had had the impudence to come up from the Green Meadows and refused to be driven away. Such impudence!

Of course it was Peter Rabbit of whom Old Jed Thumper was thinking. It was two days

since he had caught a glimpse of Peter, but he knew that Peter was still in the Old Pasture, for he had found fresh tracks each day. That very morning he had visited his favorite feeding ground, only to find Peter's tracks there. It had made him so angry that he had lost his appetite, and he had gone straight back to his bull-briar castle to think it over. At last Old Jed Thumper stopped chewing on his temper. He scowled more fiercely than ever and stamped the ground impatiently.

"I'll hunt that fellow till I kill him, or drive him so far from the Old Pasture that he'll never think of coming back. I certainly will!" he said aloud, and started forth to hunt.

Now it would have been better for the plans of Old Jed Thumper if he had kept them to himself instead of speaking aloud. Two dainty little ears heard what he said, and two soft, gentle eyes watched him leave the bull-briar castle. He started straight for the far corner of the Old Pasture where, although he didn't know it, Peter Rabbit had found a warm little sunning-bank. But he hadn't gone far when, from way off in the opposite direction, he heard a sound that made him stop short and prick up his long ears to listen. There it was again—thump, thump! He was just going to thump back an angry reply, when he thought better of it.

"If do that," thought he, "I'll only warn him, and he'll run away, just as he has before."

So instead, he turned and hurried in the direction from which the thumps had come, taking the greatest care to make no noise. Every few jumps he would stop to listen. Twice more he heard those thumps, and each time new rage filled his heart, and for a minute or two he chewed his temper.

"He's down at my blueberry-patch," he muttered.

At last he reached the blueberry-patch. Very softly he crept to a place where he could see and not be seen. No one was there. No, Sir, no one was there! He waited and watched, and there wasn't a hair of Peter Rabbit to be seen. He was just getting ready to go look for Peter's tracks when he heard that thump, thump again. This time it came from his favorite clover-patch where he never allowed even his favorite daughter, little Miss Fuzzytail, to go. Anger nearly choked him as he hurried in that direction. But when he got there, just as before no one was to be seen.

So, all the morning long, Old Jed Thumper hurried from one place to another and never once caught sight of Peter Rabbit. Can you guess why? Well, the reason was that all the time Peter was stretched out on his warm sunning-bank getting the rest he so much needed. It was some one else who was fooling Old Jed Thumper.

Chapter XV

A PLEASANT SURPRISE FOR PETER

*Sticks will break and sticks will bend,
And all things bad will have an end.*

Peter Rabbit.

All morning, while someone was fooling Old Jed Thumper, the cross old Rabbit who thought he owned the Old Pasture, Peter Rabbit lay stretched out on the warm little sunning-bank, dreaming of soft, gentle eyes and beautiful little footprints. It was a dangerous place to go to sleep, because at any time fierce Mr. Goshawk might have come that way, and if he had, and had found Peter Rabbit asleep, why, that would have been the end of Peter and all the stories about him.

Peter did go to sleep. You see, the sunning-bank was so warm and comfortable, and he was so tired and had had so little sleep for such a long time that, in spite of all he could do, he nodded and nodded and finally slipped off into dreamland.

Peter slept a long time, for no one came to disturb him. It was past noon when he opened

his eyes and blinked up at jolly, round, red Mr. Sun. For a minute he couldn't remember where he was. When he did, he sprang to his feet and hastily looked this way and that way.

"My gracious!" exclaimed Peter. "My gracious, what a careless fellow I am! It's a wonder that Old Jed Thumper didn't find me asleep. My, but I'm hungry! Seems as if I hadn't had a good square meal for a year."

Peter stopped suddenly and began to wrinkle his nose. "Um-m!" said he, "if I didn't know better, I should say that there is a patch of sweet clover close by. Um-m, my, my! Am I really awake, or am I still dreaming? I certainly do smell sweet clover!"

Slowly Peter turned his head in the direction from which the delicious smell seemed to come. Then he whirled around and stared as hard as ever he could, his mouth gaping wide open in surprise. He blinked, rubbed his eyes, then blinked again. There could be no doubt of it; there on the edge of the sunning-bank was a neat little pile of tender, sweet clover. Yes, Sir, there it was!

Peter walked all around it, looking for all the world as if he couldn't believe that it was real. Finally he reached out and nibbled a leaf of it. It WAS real!

There was no doubt in Peter's mind then. Some one had put it there while Peter was asleep, and Peter knew that it was meant for him. Who could it have been?

Suddenly a thought popped into Peter's head. He stopped eating and hopped over to the big fern from behind which he had first seen the two soft, gentle eyes peeping at him the day before. There in the soft earth was a fresh footprint, and it looked very, very much like the footprint of dainty little Miss Fuzzytail!

Peter's heart gave a happy little jump. He felt sure now who had put the clover there. He looked wistfully about among the ferns, but she was nowhere to be seen. Finally he hopped back to the pile of clover and ate it, every bit, and it seemed to him that it was the sweetest, tenderest clover he had ever tasted in all his life.

Chapter XVI

PETER RABBIT'S LOOKING-GLASS

*If people by their looks are judged,
As judged they're sure to be,
Why each should always look his best,
I'm sure you will agree.*

Peter Rabbit.

For the first time in his life Peter Rabbit had begun to think about his clothes. Always he had been such a happy-go-lucky fellow that it never had entered his head to care how he looked. He laughed at Sammy Jay for thinking so much of that beautiful blue-and-white coat he wears, and he poked fun at Reddy Fox for bragging so much about his handsome suit. As for himself, Peter didn't care how he looked. If his coat was whole, or in rags and tags, it was all the same to Peter. But now Peter, sitting on the edge of his sunning-bank in the far corner of the Old Pasture, suddenly realized that he wanted to be good-looking. Yes, Sir, he wanted to be good-looking. He wished that he were bigger. He wished that he were the biggest and strongest Rabbit in the world. He wished that he had a handsome coat. And it was all because of the soft, gentle eyes of little Miss

Fuzzytail that he had seen peeping out at him so often. He felt sure that it was little Miss Fuzzytail herself who had left the pile of sweet clover close by his sunning-bank the other day while he was asleep.

The fact is, Peter Rabbit was falling in love. Yes, Sir, Peter Rabbit was falling in love. All he had seen of little Miss Fuzzytail were her soft, gentle eyes, for she was very shy and had kept out of sight. But ever since he had first seen them, he had thought and dreamed of nothing else, until it seemed as if there were nothing in the world he wanted so much as to meet her. Perhaps he would have wanted this still more if he had known that it was she who had fooled her father, Old Jed Thumper, the big, gray, old Rabbit, so that Peter might have the long nap on the sunning-bank he so needed.

"I've just got to meet her. I've just got to!" said Peter to himself, and right then he began to wish that he were big and fine-looking.

"My, I must be a sight!" he thought, "I wonder how I do look, anyway. I must hunt up a looking-glass and find out."

Now when Peter Rabbit thinks of doing a thing, he wastes very little time. It was that way now. He started at once for the bit of swamp where he had first seen the tracks of Old Jed Thumper. He still limped from the

wounds made by Hooty the Owl. But in spite of this he could travel pretty fast, and it didn't take him long to reach the swamp.

There, just as he expected, he found a looking-glass. What was it like? Why, it was just a tiny pool of water. Yes, Sir, it was a quiet pool of water that reflected the ferns growing around it and the branches of the trees hanging over it, and Peter Rabbit himself sitting on the edge of it. That was Peter's looking-glass.

For a long time he stared into it. At last he gave a great sigh. "My, but I am a sight!" he exclaimed.

He was. His coat was ragged and torn from the claws of Hooty the Owl and the teeth of Old Jed Thumper. The white patch on the seat of his trousers was stained and dirty from sitting down in the mud. There were burrs tangled in his waistcoat. He was thin and altogether a miserable looking Rabbit.

"It must be that Miss Fuzzytail just pities me. She certainly can't admire me," muttered Peter, as he pulled out the burrs.

For the next hour Peter was very busy. He washed and he brushed and he combed. When, at last, he had done all that he could, he took another look in his looking-glass, and what he saw was a very different looking Rabbit.

"Though I am homely, lank and lean, I can at least be neat and clean," said he, as he started back for the sunning-bank.

Chapter XVII

PETER MEETS MISS FUZZYTAIL

*That this is true there's no denying -
There's nothing in the world like trying.*

Peter Rabbit.

Peter Rabbit was feeling better. Certainly he was looking better. You see, just as soon as Old Mother Nature saw that Peter was trying to look as well as he could, and was keeping himself as neat and tidy as he knew how, she was ready to help, as she always is. She did her best with the rents in his coat, made by the claws of Hooty the Owl and the teeth of Old Jed Thumper, and so it wasn't long before Peter's coat looked nearly as good as new. Then, too, Peter was getting enough to eat these days. Days and days had passed since he had seen Old Jed Thumper, and this had given him time to eat and sleep.

Peter wondered what had become of Old Jed Thumper. "Perhaps something has happened to him," thought Peter. "I - I almost hope something has." Then, being ashamed of such a wish, he added, "Something not very dreadful, but which will keep him from

hunting me for a while and trying to drive me out of the Old Pasture."

Now all this time Peter had been trying to find little Miss Fuzzytail. He was already in love with her, although all he had seen of her were her two soft, gentle eyes, shyly peeping at him from behind a big fern. He had wandered here and sauntered there, looking for her, but although he found her footprints very often, she always managed to keep out of his sight. You see, she knew the Old Pasture so much better than he did, and all the little paths in it, that she had very little trouble in keeping out of his way. Then, too, she was very busy, for it was she who was keeping her cross father, Old Jed Thumper, away from Peter, because she was so sorry for Peter. But Peter didn't know this. If he had, I am afraid that he would have been more in love than ever.

The harder she was to find, the more Peter wanted to find her. He spent a great deal of time each day brushing his coat and making himself look as fine as he could, and while he was doing it, he kept wishing over and over again that something would happen so that he could show little Miss Fuzzytail what a smart, brave fellow he really was.

But one day followed another, and Peter seemed no nearer than ever to meeting little

Miss Fuzzytail. He was thinking of this one morning and was really growing very down-hearted, as he sat under a friendly bramble-bush, when suddenly there was a sharp little scream of fright from behind a little juniper-tree.

Somehow Peter knew whose voice that was, although he never had heard it before. He sprang around the little juniper-tree, and what he saw filled him with such rage that he didn't once stop to think of himself. There was little Miss Fuzzytail in the clutches of Black Pussy, Farmer Brown's cat, who often stole away from home to hunt in the Old Pasture. Like a flash Peter sprang over Black Pussy, and as he did so he kicked with all his might. The cat hadn't seen him coming, and the kick knocked her right into the prickly juniper-tree. Of course she lost her grip on little Miss Fuzzytail, who hadn't been hurt so much as frightened.

By the time the cat got out of the juniper-tree, Peter and Miss Fuzzytail were sitting side by side safe in the middle of a bull-briar patch.

"Oh? how brave you are!" sobbed little Miss Fuzzytail.

And this is the way that Peter Rabbit at last got his heart's desire.

Chapter XVIII

TOMMY TIT PROVES A FRIEND INDEED

Nothing in all the world is so precious as a true friend.

Peter Rabbit.

After Peter Rabbit had saved little Miss Fuzzytail from Black Pussy, the cat who belonged way down at Farmer Brown's house and had no business hunting in the Old Pasture, he went with her as near to her home as she would let him. She said that it wasn't necessary that he should go a single step, but Peter insisted that she needed him to see that no more harm came to her. Miss Fuzzytail laughed at that, for she felt quite able to take care of herself. It had been just stupid carelessness on her part that had given Black Pussy the chance to catch her, she said, and she was very sure that she never would be so careless again. What she didn't tell Peter was that she had been so busy peeping at him and admiring him that she had quite forgotten to watch out for danger for herself.

Finally she said that he could go part way

with her. But when they were almost within sight of the bull-briar castle of her father, Old Jed Thumper, the big, gray Rabbit who thought he owned the Old Pasture, she made Peter turn back. You see, she was afraid of what Old Jed Thumper might do to Peter, and—well, the truth is she was afraid of what he might do to her if he should find out that she had made friends with Peter.

So Peter was forced to go back, but he took with him a half promise that she would meet him the next night up near his sunning-bank in the far corner of the Old Pasture.

After that there were many pleasant days for Peter Rabbit. Sometimes little Miss Fuzzytail would meet him, and sometimes she would shyly hide from him, but somehow, somewhere, he managed to see her every day, and so all the time in Peter's heart was a little song:

"The sky is blue; the leaves are green;
The golden sunbeams peep between;
My heart is joyful as can be,
And all the world looks bright to me."

And then one day Old Jed Thumper found out all about how his daughter, little Miss Fuzzytail, and Peter Rabbit had become such good friends. Old Jed Thumper went into a

terrible rage. He chewed and chewed with nothing in his mouth, that is, nothing but his temper, the way an angry Rabbit will. He vowed and declared that if he never ate another mouthful he would drive Peter Rabbit from the Old Pasture.

My, my, my, those were bad days for Peter Rabbit! Yes, Sir, those certainly were bad days! Old Jed Thumper had found out how little Miss Fuzzytail had been fooling him by making him think Peter was in parts of the Old Pasture in quite the opposite direction from where he really was. Worse still, he found Peter's favorite sunning-bank in the far corner of the Old Pasture and would hide near it and try to catch Peter every time Peter tried to get a few minutes' rest there. He did something worse than that.

One day he saw fierce Mr. Goshawk hunting. He let Mr. Goshawk almost catch him. and then ducked under a bramble-bush. Then he showed himself again and once more escaped in the same way. So he led fierce Mr. Goshawk to a point where Mr. Goshawk could look down and see Peter Rabbit stretched out on his sunning-bank, trying to get a little rest. Right; away Mr. Goshawk forgot all about Old Jed Thumper and sailed up in the sky from where he could swoop down on Peter, while

Old Jed Thumper, chuckling to himself wickedly, hid where he could watch what would happen.

That certainly would have been the last of Peter Rabbit if it hadn't been for Tommy Tit the Chickadee. Tommy saw Mr. Goshawk and just in time warned Peter, and so Mr. Goshawk got only his claws full of soft earth for his pains, while Old Jed Thumper once more chewed on nothing in rage and disappointment. Dear me, dear me, those certainly were dreadful days for Peter Rabbit and little Miss Fuzzytail. You see, all the time little Miss Fuzzytail was terribly worried for fear Peter would be caught.

Chapter XIX

OLD MAN COYOTE PAYS A DEBT

*Some little seeds of goodness
You'll find in every heart,
To sprout and keep on growing
When once they get a start.*

Peter Rabbit.

Matters went from bad to worse with Peter Rabbit and little Miss Fuzzytail. Peter would have made up his mind to go back to his old home in the dear Old Briar-patch on the Green Meadows, but he felt that he just couldn't leave little Miss Fuzzytail, and little Miss Fuzzytail couldn't make up her mind to go with Peter, because she felt that she just couldn't leave the Old Pasture, which always had been her home. So Peter spent his days and nights ready to jump and run from Jed Thumper, the gray old Rabbit who thought he owned the Old Pasture, and who had declared that he would drive Peter out.

Now Peter, as you know, had an old friend in the Old Pasture, Tommy Tit the Chickadee. One day Tommy took it into his head to fly down to the Green Meadows. There he found

everybody wondering what had become of Peter Rabbit, for you remember Peter had stolen away from the dear Old Briar-patch in the night and had told no one where he was going.

Now one of the first to ask Tommy Tit if he had seen Peter Rabbit was Old Man Coyote. Tommy told him where Peter was and of the dreadful time Peter was having, Old Man Coyote asked a lot of questions about the Old Pasture and thanked Tommy very politely as Tommy flew over to the Smiling Pool to call on Grandfather Frog and Jerry Muskrat.

That night, after jolly, round, red Mr. Sun had gone to bed behind the Purple Hills, and the Black Shadows had crept over the Green Meadows, Old Man Coyote started for the Old Pasture. Now, he had never been there before, but he had asked so many questions of Tommy Tit, and he is so smart anyway, that it didn't take him long to go all through the Old Pasture and to find the bull-briar castle of Old Jed Thumper, who was making life so miserable for Peter Rabbit. He wasn't at home, but Old Man Coyote's wonderful nose soon found his tracks, and he followed them swiftly, without making a sound. Pretty soon he came to a bramble-bush, and under it he could see Old Jed Thumper. For just a minute he chuckled, a

noiseless chuckle, to himself. Then he opened his mouth and out came that terrible sound which had so frightened all the little people on the Green Meadows when Old Man Coyote had first come there to live.

"Ha, ha, ha! Ho, ho, ho! Hee, hee, hee! Ha, ho, hee, ho!"

Old Jed Thumper never had heard anything like that before. It frightened him so that before he thought what he was doing he had jumped out from under the bramble-bush. Of course this was just what Old Man Coyote wanted. In a flash he was after him, and then began such a race as the Old Pasture never had seen before. Round and round, this way and that way, along the cow paths raced Old Jed Thumper with Old Man Coyote at his heels, until at last, out of breath, so tired that it seemed to him he couldn't run another step, frightened almost out of his senses, Old Jed Thumper reached his bull-briar castle and was safe.

Then Old Man Coyote laughed his terrible laugh once more and trotted over to the tumble-down stone-wall in which his keen nose told him Peter Rabbit was hiding.

"One good turn deserves another, and I always pay my debts, Peter Rabbit" said he. "You did me a good turn some time ago down

on the Green Meadows, when you told me how Granny and Reddy Fox were planning to make trouble for me by leading Bowser the Hound to the place where I took my daily nap, and now we are even. I don't think that old gray Rabbit will dare to poke so much as his nose out of his bull-briar castle for a week. Now I am going back to the Green Meadows, Good night, Peter Rabbit, and don't forget that I always pay my debts."

"Good night, and thank you, Mr. Coyote," said Peter, and then, when Old Man Coyote had gone, he added to himself in a shame-faced way: "I didn't believe him when he said that he guessed we would be friends."

Chapter XX

LITTLE MISS FUZZYTAIL WHISPERS "YES"

*Love is a beautiful, wonderful thing.
There's nothing quite like it on all the green earth.
'Tis love in the heart teaches birdies to sing,
And gives the wide world all its joy and its mirth.*

Peter Rabbit.

Peter Rabbit was finding this out. Always he had been happy, for happiness had been born in him. But the happiness he had known before was nothing to the happiness that was his when he found that he loved little Miss Fuzzytail and that little Miss Fuzzytail loved him, Peter was sure that she did love him, although she wouldn't say so. But love doesn't need words, and Peter had seen it shining in the two soft, gentle eyes of little Miss Fuzzytail. So Peter was happy in spite of the trouble that Old Jed Thumper, the big, gray Rabbit who was the father of little Miss Fuzzytail, had made for him in the Old Pasture,

He had tried very hard, very hard indeed, to get little Miss Fuzzytail to go back with him to the dear Old Briar-patch on the Green

Meadows, but in spite of all he could say she couldn't make up her mind to leave the Old Pasture, which, you know, had been her home ever since she was born. And Peter couldn't make up his mind to go back there and leave her, because—why, because he loved her so much that he felt that he could never, never be happy without her. Then, when Old Jed Thumper was hunting Peter so hard that he hardly had a chance to eat or sleep, had come Old Man Coyote the Wolf and given Old Jed Thumper such a fright that for a week he didn't dare poke so much as his nose out of his bull-briar castle.

Now, although Old Man Coyote didn't know it, his terrible voice had frightened little Miss Fuzzytail almost as much as it had Old Jed Thumper. You see, she never had heard it before. She didn't even know what it was, and all that night she had crouched in her most secret hiding-place, shivering and shaking with fright. The next morning Peter had found her there. She hadn't slept a wink, and she was still too frightened to even go look for her breakfast.

"Oh, Peter Rabbit, did you hear that terrible noise last night?" she cried.

"What noise?" asked Peter, just as if he didn't know anything about it.

"Why, that terrible voice!" cried little Miss Fuzzytail, and shivered at the thought of it.

"What was it like?" asked Peter.

"Oh, I can't tell you," said little Miss Fuzzytail, "It wasn't like anything I ever had heard before. It was something like the voice of Hooty the Owl and the voice of Dippy the Loon and the voice of a little yelping dog all in one, and it was just terrible!"

"Oh?" replied Peter, "you must mean the voice of my friend. Old Man Coyote. He came up here last night just to do me a good turn because I once did him a good turn."

Then he told all about how Old Man Coyote had come to the Green Meadows to live, and how he was smarter than even old Granny Fox, but he didn't tell her how he himself had once been frightened almost out of a year's growth by that terrible voice, or that it was because he hadn't really believed that Old Man Coyote was his friend that had led him to leave the Old Briar-patch and come up to the Old Pasture.

"Is—is he fond of Rabbits?" asked little Miss Fuzzytail.

Peter was quite sure that he was.

"And do you think he'll come up here hunting again?" she asked.

Peter didn't know, but he suspected that he would.

"Oh, dear," wailed little Miss Fuzzytail. "Now, I never, never will feel safe again!"

Then Peter had a happy thought. "I tell you what," said he, "the safest place in the world for you and me is my dear Old Briar-patch, Won't you go there now?"

Little Miss Fuzzytail sighed and dropped a tear or two. Then she nestled up close to Peter. "Yes," she whispered.

Chapter XXI

PETER AND LITTLE MISS FUZZYTAIL LEAVE THE OLD PASTURE

*A danger past is a danger past,
So why not just forget it?
Watch out instead for the one ahead
Until you've safely met it,*

Peter Rabbit.

As soon as little Miss Fuzzytail had agreed to go with him to make her home in the dear Old Briar-patch down on the Green Meadows, Peter Rabbit fairly boiled over with impatience to start. He had had so much trouble in the Old Pasture that he was afraid if they waited too long little Miss Fuzzytail might change her mind, and if she should do that—well, Peter didn't know what he would do.

But Peter, who always had been so happy-go-lucky, with no one to think about but himself, now felt for the first time responsibility. That's a big word, but it is a word that everybody has to learn the meaning of sometime. Johnny Chuck learned it when he made a home for Polly Chuck in Farmer

Brown's orchard, and tried to keep it a secret, so that no harm would come to Polly. It means taking care of other people or other people's things, and feeling that you must take even greater care than you would of yourself or your own things. So, while Peter himself would have been willing to take chances, and might even have made the journey down to the dear Old Briar-patch in broad daylight, he felt that that wouldn't do at all for little Miss Fuzzytail; that he must avoid every possible chance of danger for her.

So Peter waited for a dark night, not too dark, you know, but a night when there was no moon to make great patches of light, but only the kindly little Stars looking down and twinkling in the friendly way they have. At last there was just such a night. All the afternoon little Miss Fuzzytail went about in the Old Pasture saying good-by to her friends and visiting each one of her favorite little paths and hiding-places, and I suspect that in each one she dropped a tear or two, for you see she felt sure that she never would see them again, although Peter had promised that he would bring her back to the Old Pasture for a visit whenever she wanted to come.

At last it was time to start. Peter led the way. Very big and brave and strong and

important he felt, and very timid and frightened felt little Miss Fuzzytail, hopping after him close at his heels. You see, she felt that she was going out into the Great World, of which she knew nothing at all.

"Oh, Peter," she whispered, "supposing we should meet Reddy Fox! I wouldn't know where to run or hide."

"We are not going to meet Reddy Fox," replied Peter, "but if we should, all you have to do is to just keep your eyes on the white patch on the seat of my trousers and follow me. I have fooled Reddy so many times that I'm not afraid of him."

Never in all his life had Peter been so watchful and careful. That was because he felt his re-sponsi-bil-ity. Every few jumps he would stop to sit up and look and listen. Then little Miss Fuzzytail would nestle up close to him, and Peter's heart would swell with happiness, and he would feel, oh, so proud and important. Once they heard the sharp bark of Reddy Fox, but it was a long way off, and Peter smiled, for he knew that Reddy was hunting on the edge of the Green Forest.

Once a dim shadow swept across the meadow grass ahead of them. Peter dropped flat in the grass and kept perfectly still, and

little Miss Fuzzytail did just as he did, as she had promised she would.

"Wha—what was it?" she whispered.

"I think it was Hooty the Owl," Peter whispered back, "but he didn't see us." After what seemed like a long, long time they heard Hooty's fierce hunting call, but it came from way back of them on the edge of the Old Pasture. Peter hopped to his feet.

"Come on," said he. "There's nothing to fear from him now."

So slowly and watchfully Peter led the way down across the Green Meadows while the little Stars looked down and twinkled in the most friendly way, and just as jolly, round, red Mr. Sun started to kick off his bedclothes behind the Purple Hills they reached the dear Old Briar-patch.

"Here we are!" cried Peter.

"Oh, I'm so glad!" cried little Miss Fuzzytail, hopping along one of Peter's private little paths.

Chapter XXII

SAMMY JAY BECOMES CURIOUS

Learn all you can about others, but keep your own affairs to yourself.

Peter Rabbit.

Of course it was Sammy Jay who first found out that Peter Rabbit was back in the dear Old Briar-patch. Sammy took it into his head to fly over there the very morning of Peter's homecoming. Indeed, little Miss Fuzzytail hadn't had time to half see the clear Old Briar-patch which, you know, was to be her new home, when Peter saw Sammy Jay coming. Now Peter was not quite ready to have all the world know that there was a Mrs. Peter, for of course that was what little Miss Fuzzytail was now that she had come to make her home with Peter. They wanted to keep by themselves for a little while and just be happy with each other. So as soon as Peter saw Sammy Jay headed towards the Old Briar-patch, he hid little Miss Fuzzytail under the thickest sweet-briar bush, and then hurried out to the nearest sweet-clover patch.

Of course Sammy Jay saw him right away, and of course Sammy was very much surprised.

"Hello, Peter Rabbit! Where'd you come from?" he shouted, as he settled himself comfortably in a little poplar-tree growing on the edge of the Old Briar-patch.

"Oh," said Peter with a very grand air, "I've been on a long journey to see the Great World."

"Which means," said Sammy Jay with a chuckle, "that you've been in the Old Pasture all this time, and let me tell you, Peter Rabbit, the Old Pasture is a very small part of the Great World. By the way, Tommy Tit the Chickadee was down here the other day and told us all about you. He said that you had fallen in love with little Miss Fuzzytail, and he guessed that you were going to make your home up there. What's the matter? Did her father, Old Jed Thumper, drive you out?"

"No, he didn't!" snapped Peter angrily, "It's none of your business what I came home for, Sammy Jay, but I'll tell you just the same. I came home because I wanted to."

Sammy chuckled, for he dearly loves to tease Peter and make him angry. Then the imp of mischief, who seems always to live just under that smart cap of Sammy's, prompted him to ask: "Did you come home alone?"

Now Peter couldn't say "yes" for that would be an untruth, and whatever faults Peter may

have, he is at least truthful. So he just pretended not to have heard Sammy's question.

Now when Sammy had asked the question he had thought nothing about it. It had just popped into his head by way of something to say. But Chú chim giέ Sammy Jay is sharp, and he noticed right away that Peter didn't answer but began to talk about other things,

"Ha, ha!" thought Sammy to himself, "I believe he didn't come alone, I wonder now if he brought Miss Fuzzytail with him."

Right away Sammy began to peer down into the Old Briar-patch, twisting and turning so that he could see in every direction, and all the time talking as fast as his tongue could go. Two or three times he flew out over the Old Briar-patch, pretending to try to catch moths, but really so that he could look down into certain hiding-places. The last time that he did this he spied little Mrs. Peter, who was, you know, Miss Fuzzytail. At once Sammy Jay started for the Green Forest, screaming at the top of his voice:

"Peter Rabbit's married! Peter Rabbit's married!"

Chapter XXIII

PETER INTRODUCES MRS. PETER

*It's what you do for others,
Not what they do for you,
That makes you feel so happy
All through and through and through.*

Peter Rabbit.

Peter Rabbit made a wry face as he listened to Sammy Jay shrieking at the top of his voice as he flew through the Green Forest and over the Green Meadows," Peter Rabbit's married!" "Peter Rabbit's married!" He saw the Merry Little Breezes who, you know, are the children of Old Mother West Wind, start for the dear Old Briar-patch as soon as they heard Sammy Jay, and he knew that they would be only the first of a lot of visitors. He hurried to where Mrs. Peter was hiding under a sweet-briar bush.

"Do you hear what that mischief-maker, Sammy Jay, is screaming?" asked Peter.

Mrs. Peter nodded. "Don't—don't you think it sounds kind of—well, kind of NICE, Peter?" she asked in a bashful sort of way.

Peter chuckled. "It sounds more than KIND of nice to me," said he. "Do you know, I used to

think that Sammy Jay never did and never could say anything nice, but I've just changed my mind. Though he isn't saying it to be nice, it really is the nicest thing I've ever heard him say. We haven't been able to keep our secret, so I think the very best thing we can do is to invite everybody to call. Then we can get it over with and have a little time to ourselves. Here come the Merry Little Breezes, and I know that they will be glad to take the invitations for us."

Mrs. Peter agreed, for she thought that anything Peter did or suggested was just about right. So the Merry Little Breezes were soon skipping and dancing over the Green Meadows and through the Green Forest with this message:

"Mr. and Mrs. Peter Rabbit will be at home in the Old Briar-patch to their friends tomorrow after-noon at shadow-time."

"Why did you make it at shadow-time?" asked Mrs. Peter.

"Because that will give all our friends a chance to come," replied Peter. "Those who sleep through the day will have waked up, and those who sleep through the night will not have gone to bed. Besides, it will be safer for some of the smallest of them if the Black

Shadows are about for them to hide in on their way here."

"How thoughtful you are," said little Mrs. Peter with a little sigh of happiness.

Of course, every one who could walk, creep, or fly headed for the Old Briar-patch the next day at shadow-time, for almost every one knows and loves Peter Rabbit, and of course every one was very anxious to meet Mrs. Peter. From the Smiling Pool came Billy Mink, Little Joe Otter, Jerry Muskrat, Spotty the Turtle, and old Grandfather Frog. From the Green Forest came Bobby Coon, Unc' Billy Possum and Mrs. Possum, Prickly Porky the Porcupine, Whitefoot the Woodmouse, Happy Jack the Gray Squirrel, Chatterer the Red Squirrel, Blacky the Crow, Sammy Jay, Ol' Mistah Buzzard, Mistah Mockingbird, and Sticky-toes the Treetoad. From the Green Meadows came Danny Meadow Mouse, Old Mr. Toad, Digger the Badger, Jimmy Skunk, and Striped Chipmunk, who lives near the old stone-wall between the edge of the Green Meadows and the Green Forest. Johnny and Polly Chuck came down from the Old Orchard and Drummer the Woodpecker came from the same place.

Of course Old Man Coyote paid his respects, and when he came everybody but Prickly Porky and Digger the Badger and Jimmy Skunk made way for him with great

respect. Granny and Reddy Fox and Hooty the Owl didn't call, but they sat where they could look on and make fun. You see, Peter had fooled all three so many times that they felt none too friendly.

Very proud looked Peter as he stood under a bramble-bush with Mrs. Peter by his side and introduced her to his many friends, and very sweet and modest and retiring looked little Mrs. Peter as she sat beside him. Everybody said that she was "too sweet for anything", and when Reddy Fox overheard that remark he grinned and said:

"Not for me! She can't be too sweet for me, and I hope I'll have a chance to find out just how sweet she is."

What do you suppose he meant?

Chapter XXIV

DANNY MEADOW MOUSE WARNS PETER RABBIT

*Good advice Is always needed
But, alas! is seldom heeded,*

Peter Rabbit.

Danny Meadow Mouse waited until all the rest of Peter Rabbit's friends had left the Old Briar-patch after paying their respects to Peter and Mrs. Peter. He waited for two reasons, did Danny Meadow Mouse. In the first place, he had seen old Granny Fox and Reddy Fox hanging about a little way off, and though they had disappeared after a while, Danny had an idea that they were not far away, but were hiding so that they might catch him on his way home. Of course, he hadn't the slightest intention of giving them the chance. He had made up his mind to ask Peter if he might spend the night in a corner of the Old Briar-patch, and he was very sure that Peter would say he might, for he and Peter are very good friends, very good friends indeed.

The second good reason Danny had for waiting was this very friendship. You see,

Peter had been away from the Green Meadows so long that Danny felt sure he couldn't know all about how things were there now, and so he wanted to warn Peter that the Green Meadows were not nearly as safe as before Old Man Coyote had come there to live. So Danny waited, and when all the rest of the callers had left he called Peter to one side where little Mrs. Peter couldn't hear. Danny stood up on his hind legs so as to whisper in one of Peter's ears.

"Do you know that Old Man Coyote is the most dangerous enemy we have, Peter Rabbit? Do you know that?" he asked.

Peter Rabbit shook his head. "I don't believe that, Danny," said he. "His terrible voice has frightened you so that you just think him as bad as he sounds. Why, Old Man Coyote is a friend of mine."

Then he told Danny how Old Man Coyote had done him a good turn in the Old Pasture in return for a good turn Peter had once done him, and how he said that he always paid his debts.

Danny Meadow Mouse looked doubtful. "What else did he say?" he demanded.

"Nothing, excepting that we were even now," replied Peter.

"Ha!" said Danny Meadow Mouse.

The way he said it made Peter turn to look at him sharply.

"Ha!" said Danny again. "If you are even, why you don't owe him anything, and he doesn't owe you anything. Watch out, Peter Rabbit! Watch out! I would stick pretty close to the Old Briar-patch with Mrs. Peter if I were you. I would indeed. You used to think old Granny Fox pretty smart, but Old Man Coyote is smarter. Yes, Sir, he is smarter! And every one of the rest of us has got to be smarter than ever before to keep out of his clutches. Watch out, Peter Rabbit, if you and Old Man Coyote are even. Now, if you don't mind, I'll curl up in my old hiding-place for the night. I really don't dare go back home to-night."

Of course Peter told Danny Meadow Mouse that he was welcome to spend the night in the Old Briar-patch, and thanked Danny for his warning as he bade him good-night. But Peter never carries his troubles with him for long, and by the time he had rejoined little Mrs. Peter he was very much inclined to laugh at Danny's fear.

"What did that funny little Meadow Mouse have to say?" asked Mrs. Peter.

Peter told her and then added, "But I don't believe we have anything to fear from Old Man Coyote. You know he is my friend."

"But I don't know that he is mine!" replied little Mrs. Peter, and the way she said it made Peter look at her anxiously. "I believe Danny Meadow Mouse is right," she continued, "Oh, Peter, you will watch out, won't you?"

And Peter promised her that he would.

Chapter XXV

PETER RABBIT'S HEEDLESSNESS

Heedlessness is just the twin of thoughtlessness, you know,

And where you find them both at once, there trouble's sure to grow.

Peter Rabbit.

Peter Rabbit didn't mean to be heedless. No, indeed! Oh, my, no! Peter thought so much of Mrs. Peter, he meant to be so thoughtful that she never would have a thing to worry about. But Peter was heedless. He always was heedless. This is the worst of a bad habit—you can try to let go of it, but it won't let go of you.

So it was with Peter. He had been heedless so long that now he actually didn't know when he was heedless.

When there was nobody but himself to think about, and no one to worry about him, his heedlessness didn't so much matter. If anything had happened to him then, there would have been no one to suffer. But now all this was changed. You see, there was little Mrs. Peter. At first Peter had been perfectly content

to stay with her in the dear Old Briar-patch. He had led her through all his private little paths, and they had planned where they would make two or three more. He had showed her all his secret hiding-places and the shortest way to the sweet-clover patch. He had pointed out where the Lone Little Path came down to the edge of the Green Forest and so out on to the Green Meadows. He had shown her where the Crooked Little Path came down the hill. Little Mrs. Peter had been delighted with everything, and not once had she complained of being homesick for the Old Pasture.

But after a little while Peter began to get uneasy. You see in the days before Old Man Coyote had come to live on the Green Meadows, Peter had come and gone about as he pleased. Of course he had had to watch out for Granny and Reddy Fox, but he had had to watch out for them ever since he was a baby, so he didn't fear them very much in spite of their smartness. He felt quite as smart as they and perhaps a little bit smarter. Anyway, they never had caught him, and he didn't believe they ever would. So he had come and gone as he pleased, and poked his nose into everybody's business, and gossiped with everybody.

Of course it was quite natural that Peter should want to call on all his old friends and

visit the Green Forest, the Old Orchard, the Laughing Brook, and the Smiling Pool. Probably Mrs. Peter wouldn't have worried very much if it hadn't been for the warning left by Danny Meadow Mouse.

Danny had said that Old Man Coyote was more to be feared than all the Hawk family and all the Fox family together, because he was smarter and slyer than any of them. At first Peter had looked very serious, but after Danny had gone back to his own home Peter had laughed at Danny for being so afraid, and he began to go farther and farther away from the safe Old Briar-patch.

One day he had ventured as far as halfway up the Crooked Little Path. He was thinking so hard of a surprise he was planning for little Mrs. Peter that he forgot to watch out and almost ran into Old Man Coyote before he saw him. There was a hungry look, such a hungry look in Old Man Coyote's eyes as he grinned and said "Good morning" that Peter didn't even stop to be polite. He remembered that Jimmy Skunk's old house was near, and he reached it just one jump ahead of Old Man Coyote.

"I thought you said that we were friends," panted Peter, as he heard Mr. Coyote sniffing at the doorway.

"So we were until I had paid my debt to you. Now that I've paid that, we are even, and it is everybody watch out for himself," replied Old Man Coyote. "But don't forget that I always pay my debts, Peter Rabbit."

Chapter XXVI

PETER RABBIT LISTENS TO MRS. PETER

Safety first is a wise rule for those who would live long.

Peter Rabbit.

Peter Rabbit was glad enough to get back to the dear Old Briar-patch after his narrow escape from Old Man Coyote by dodging into Jimmy Skunk's old house halfway up the hill. And little Mrs. Peter was glad enough to have him, you may be sure. She had been watching Peter when he so heedlessly almost ran into Old Man Coyote, and it had seemed to her as if her heart stopped beating until Peter reached the safety of that old house of Jimmy Skunk just one jump ahead. Then she saw Old Man Coyote hide in the grass near by and she was terribly, terribly afraid that Peter would be heedless again and come out, thinking that Mr. Coyote had gone.

Poor little Mrs. Peter! She was so anxious that she couldn't sit still. She felt that she just had to do something to warn Peter. She stole out from the dear Old Briar-patch and halfway

to where Old Man Coyote was hiding. He was so busy watching the doorway of the old house where Peter was hiding that he didn't notice her at all. Little Mrs. Peter found a bunch of tall grass behind which she could sit up and still not be seen. So there she sat without moving for a long, long time, never once taking her eyes from Old Man Coyote and the doorway of the old house. By and by she saw Peter poke his nose out to see if the way was clear. Old Man Coyote saw him too, and began to grin. It was a hungry, wicked-looking grin, and it made little Mrs. Peter very, very angry indeed.

She waited just a minute longer to make sure that Peter was where he could see her, and then she thumped the ground very hard, which, you know, is the way Rabbits signal to each other. Peter heard it right away and thumped back that he would stay right where he was, though right down in his heart Peter thought that little Mrs. Peter was just nervous and foolish, for he was sure that Old Man Coyote had given up and gone away long ago.

Now of course Old Man Coyote heard those thumps, and he knew just what they meant. He knew that he never, never could catch Peter so long as Mrs. Peter was watching him and ready to warn Peter. So he came out of his hiding-place with an ugly snarl and sprang

toward little Mrs. Peter just to frighten her. He laughed as he watched her run and, all breathless, dive into the dear, Old Briar-patch, and then he trotted away to his favorite napping-place.

As soon as Peter was sure that he was safe he started for home, and there little Mrs. Peter scolded him soundly for being so heedless and thoughtless.

Peter didn't have a word to say. For a long time he sat thinking and thinking, every once in a while scratching his head as if puzzled. Little Mrs. Peter noticed it.

"What's the matter with you, Peter?" she asked finally.

"I'm just studying what Old Man Coyote means by telling me one day that he is my friend, and proving it by doing me a good turn, and then trying to catch me the very next time he sees me. I don't understand it," said Peter, shaking his head,

"Oh, you dear old stupid!" replied little Mrs. Peter. "Now, you listen to me. You did Old Man Coyote a good turn and he paid you back by doing you a good turn. That made you even, didn't it?"

Peter nodded.

"Well, then you are right back where you started from, and Old Man Coyote doesn't see any reason why he should treat you any differently than at first, and I don't see why he should either, when I come to think it over. I tell you what, Peter, the thing for you to do is to keep doing good turns to Old Man Coyote so that he will always be in debt to you. Then he will always be your friend,"

As little Mrs. Peter stopped speaking, Peter sprang to his feet. "The very thing!" he cried. "It's sort of a Golden Rule, and I do believe it will work."

"Of course it will," replied little Mrs. Peter.

Chapter XXVII

MISTAH MOCKER PLAYS A JOKE ON MRS. PETER

*This little point remember, please—
There's little gained by those who tease.*

Peter Rabbit.

Mistah Mocker the Mockingbird had been very late in coming up to the Green Meadows from way down South. The truth is, he had almost decided not to come. You see, he loves the sunny south-land so much, and all who live there love him so much, that if it hadn't been for Unc' Billy Possum and Ol' Mistah Buzzard he never, never would have thought of leaving, even for a little while. Unc' Billy and Ol' Mistah Buzzard are particular friends of his, very particular friends, and he felt that he just had to come up for a little visit.

Now Mistah Mocker reached the Green Meadows just after Peter Rabbit had brought little Mrs. Peter down from the Old Pasture to live with him in the dear Old Briar-patch. He knew that little Mrs. Peter didn't know anything about him, for he never had visited the Old Pasture where she had spent her life.

But he knew all the bird people who do live there, for he had met them in the sunny southland, where they spent the winter,

"I believe I'll go pay my respects to Mrs. Peter," said Mistah Mocker one day, winking at Ol' Mistah Buzzard. Ol' Mistah Buzzard chuckled and winked back.

"Ah cert'nly hopes yo'all will behave yo'self right proper and not forget that yo' is a member of one of the oldest families in the Souf," said he.

Mistah Mocker looked quite solemn as he promised to behave himself, but there was a twinkle in his eyes as he flew toward the Old Briar-patch. There he hid in a thick tangle of vines. Now it happened that Peter Rabbit had gone over to the sweet-clover patch, and little Mrs. Peter was quite alone. Somehow she got to thinking of her old home, and for the first time she began to feel just a wee, wee bit homesick. It was just then that she heard a familiar voice. Little Mrs. Peter pricked up her ears and smiled happily.

"That's the voice of Tommy Tit the Chickadee, and it must be that his wife is with him, for I hear him calling 'Phoebe! Phoebe!' How lovely of them to come down to see me so soon."

Just then she heard another voice, a deep, beautiful, ringing voice, a voice that she loved. It was the voice of Veery the Thrush. "Oh!" cried little Mrs. Peter, and then held her breath so as not to miss one note of the beautiful song. Hardly had the song ended when she heard the familiar voice of Redeye the Vireo. Little Mrs. Peter clapped her hands happily. "It must be a surprise party by my old friends and neighbors of the Old Pasture!" she cried. "How good of them to come way down here, and how glad I shall be to see them!"

With that little Mrs. Peter hurried over to the tangle of vines from which all the voices seemed to come and eagerly peered this way and that way for a sight of her friends. But all she saw was a stranger wearing a very sober-colored suit. He was very polite and told her that he was an old friend of Peter Rabbit.

"If you are a friend of Peter, then you are a friend of mine," said little Mrs. Peter very prettily. "Have you seen anybody in this tangle of vines since you arrived? I am sure some friends of mine are here, but I haven't been able to find them."

"No," said the stranger, who was, of course, Mistah Mocker the Mockingbird. "I haven't seen any one here, and I don't think there has been any one here but myself."

"Oh, yes, indeed there has!" cried little Mrs. Peter. "I heard their voices, and I couldn't possibly be mistaken in those, especially the beautiful voice of Veery the Thrush, I—I would like very much to find them."

Mistah Mocker had the grace to look ashamed of himself when saw how disappointed little Mrs. Peter was. Very softly he began to sing the song of Veery the Thrush.

Little Mrs. Peter looked up quickly. "There it is!" she cried. "There"— she stopped with her mouth gaping wide open. She suddenly realized that it was Mistah Mocker who was singing.

"I—I'm very sorry," he stammered. "I did it just for a joke and not to make you feel bad. Will you forgive me?"

"Yes," replied little Mrs. Peter, "if you will come here often at shadow-time and sing to me." And Mistah Mocker promised that he would.

Chapter XXVIII

NEWS FROM THE OLD BRIAR-PATCH

*To use your eyes is very wise
And much to be commended;
But never see what cannot be
For such as you intended.*

Peter Rabbit.

Jenny Wren is a busybody. Yes, Sir, she certainly is a busybody. If there is anything going on in her neighborhood that she doesn't know about, it isn't because she doesn't try to find out. She is so small and spry that it is hard work to keep track of her, and she pops out at the most unexpected times and places. Then, before you can say a word, she is gone.

And in all the Old Orchard or on the Green Meadows there is not to be found another tongue so busy as that of Jenny Wren. It is sharp sometimes, but when she wants it to be so there is none smoother. You see she is a great gossip, is Jenny Wren, a great gossip. But if you get on the right side of Jenny Wren and ask her to keep a secret, she'll do it. No one knows how to keep a secret better than she does.

How it happened nobody knows, but it did happen that when Peter Rabbit came home to the clear Old Briar-patch, bringing Mrs. Peter with him, Jenny Wren didn't hear about it. Probably it was because the new home which she had just completed was so carefully hidden that the messengers sent by Peter to invite all his friends to call didn't find it, and afterward she was so busy with household affairs that she didn't have time to gossip. Anyway, Peter had been back some time before Jenny Wren knew it. She was quite upset to think that she was the last to hear the news, but she consoled herself with the thought that she had been attending strictly to her duties, and now that her children were able to look out for themselves she could make up for lost time.

Just as soon as she could get away, she started for the Old Briar-patch. She wanted to hear all about Peter's adventures in the Old Pasture and to meet Mrs. Peter. But like a great many other busybodies, she wanted to find out all she could about Peter's affairs, and she thought that the surest way to do it was not to let Peter know that she was about until she had had a chance to use her sharp little eyes all she wanted to. So when she reached the Old Briar-patch, she didn't make a sound. It didn't take her long to find Peter. He was sitting under

one of his favorite bramble-bushes smiling to himself. He smiled and smiled until Jenny Wren had to bite her tongue to keep from asking what was pleasing him so.

"He looks tickled almost to death over something, but very likely if I should ask him what it is he wouldn't tell me," thought Jenny Wren. "I guess I'll look around a bit first. I wonder where Mrs. Peter is."

So leaving Peter to smile to his heart's content, she went peeking and peering through the Old Briar-patch. Of course it wasn't a nice thing to do, not a bit nice. But Jenny Wren didn't stop to think of that. By and by she saw something that made her flutter all over with excitement. She looked and looked until she could sit still no longer. Then she hurried back to where Peter was sitting. He was still smiling.

"Oh, Peter Rabbit, it's perfectly lovely!" she cried.

Peter looked up quickly, and a worried look chased the smile away. "Hello, Jenny Wren! Where did you come from? I haven't seen you since I got back," said he.

"I've been so busy that I haven't had time to call before," replied Jenny. "I know what you've been smiling about, Peter, and it's perfectly splendid. Has everybody heard the news?"

"No," said Peter, "nobody knows it but you, and I don't want anybody else to know it just yet. Will you keep it a secret, Jenny Wren?"

Now Jenny was just bursting with desire to spread the news, but Peter looked so anxious that finally she promised that she would keep it to herself, and she really meant to. But though Peter looked greatly relieved as he watched her start for home, he didn't smile as he had before. "I wish her tongue didn't wag so much," said he.

Chapter XXIX

JIMMY SKUNK VISITS PETER RABBIT

*It's hard to keep a secret which you fairly ache to tell;
So not to know such secrets is often quite as well.*

Peter Rabbit.

On her way home from the Old Briar-patch, Jenny Wren stopped to rest in a bush beside the Crooked Little Path that comes down the hill, when who should come along but Jimmy Skunk. Now just as usual Jenny Wren was fidgeting and fussing about, and Jimmy Skunk grinned as he watched her.

"Hello, Jenny Wren!" said he. "What are you doing here?"

"I'm resting on my way home from the Old Briar-patch, if you must know, Jimmy Skunk!" replied Jenny Wren, changing her position half a dozen times while she was speaking.

"Ho, ho, ho!" laughed Jimmy Skunk. "Do you call that resting! That's a joke, Jenny Wren. Resting! Why, you couldn't sit still and rest if you tried!"

"I could so! I'm resting right now, so there, Jimmy Skunk!" protested Jenny Wren in a very indignant tone of voice, and hopped all over the little bush while she was speaking. "I guess if you knew what I know, you'd be excited too."

"Well, I guess the quickest way for me to know is for you to tell me," replied Jimmy. "I'm just aching to be excited."

Jimmy grinned, for you know Jimmy Skunk never does get excited and never hurries, no matter what happens.

"You'll have to keep right on aching then," replied Jenny Wren, with a saucy flirt of her funny little tail. "There's great news in the Old Briar-patch, and I'm the only one that knows it, but I've promised not to tell."

Jimmy pricked up his ears. "News in the Old Briar-patch must have something to do with Peter Rabbit," said he. "What has Peter done now?"

"I'll never tell! I'll never tell!" cried Jenny Wren, growing so excited that it seemed to Jimmy as if there was danger that she would turn herself inside out. "I promised not to and I never will!" Then, for fear that she would in spite of herself, she flew on her way home.

Jimmy watched her out of sight with a puzzled frown. "If I didn't know that she gets

so terribly excited over nothing, I'd think that there really is some news in the Old Briar-patch," he muttered to himself. "Anyway, I haven't anything better to do, so I believe I'll drop around that way and make Peter Rabbit a call."

He found Peter in some sweet clover just outside the Old Briar-patch, and it struck Jimmy that Peter looked uncommonly happy. He said as much.

"I am," replied Peter, before he thought. Then he added hastily, "You see, I've been uncommonly happy ever since I returned with Mrs. Peter from the Old Pasture."

"But I hear there's great news over here in the Old Briar-patch," persisted Jimmy Skunk. "What is it, Peter?"

Peter pretended to be very much surprised. "Great news!" he repeated. "Great news! Why, what news can there be over here? Who told you that?"

"A little bird told me," replied Jimmy slyly.

"It must have been Jenny Wren!" said Peter, once more speaking before he thought.

"Then there IS news over here!" cried Jimmy triumphantly. "What is it,

Peter?"

But Peter shook his head as if he hadn't the slightest idea and couldn't imagine. Jimmy coaxed and teased, but all in vain. Finally he started for home no wiser than before.

"Just the same, I believe that Jenny Wren told the truth and that there is news over in the Old Briar-patch," he muttered to himself. "Something has happened over there, and Peter won't tell. I wonder what it can be."

Chapter XXX

REDDY FOX LEARNS THE SECRET

*Nothing that you ever do,
Nothing good or nothing bad,
But has effect on other folks—
Gives them pain or makes them glad.*

Peter Rabbit.

Of course Jenny Wren didn't mean to tell the secret of the Old Briar-patch, because she had promised Peter Rabbit that she wouldn't. But she didn't see any harm in telling every one she met that there was a secret there, at least that there was great news there, and so, because Jenny Wren is a great gossip, it wasn't long before all the little people on the Green Meadows and in the Green Forest and around the Smiling Pool had heard it and were wondering what the news could be.

After Jimmy Skunk's visit came a whole string of visitors to the Old Briar-patch. One would hardly have left before another would appear. Each one tried to act as if he had just happened around that way and didn't want to pass Peter's home without making a call, but each one asked so many questions that Peter

knew what had really brought him there was the desire to find out what the news in the Old Briar-patch could be. But Peter was too smart for them, and they all went away no wiser than they came, that is, all but one, and that one was Reddy Fox.

There isn't much going on in the Green Forest or on the Green Meadows that Reddy doesn't know about. He is sly, is Reddy Fox, and his eyes are sharp and his ears are keen, so little happens that he doesn't see or hear about. Of course he heard the foolish gossip of Jenny Wren and he pricked up his ears.

"So there's news down in the Old Briar-patch, is there? A secret that Jenny Wren won't tell? I think I'll trot down there and make Peter a call. Of course he'll be glad to see me."

Reddy grinned wickedly as he said this to himself, for he knew that there was no one for whom Peter Rabbit had less love, unless it was old Granny Fox.

So Reddy trotted down to the Old Briar-patch. Peter saw him coming and scowled, for he guessed right away what Reddy was coming for, and he made ready to answer all Reddy's questions and still tell him nothing, as he had with all the others who had called.

But Reddy asked no questions. He didn't once mention the fact that he had heard there

was news in the Old Briar-patch. He didn't once speak of Jenny Wren. He just talked about the weather and the Old Pasture, where Peter had made such a long visit, and all the time was as pleasant and polite as if he and Peter were the dearest of friends.

But while he was talking, Reddy was using those sharp eyes and those keen ears of his the best he knew how. But the Old Briar-patch was very thick, and he could see only a little way into it, and out of it came no sound to hint of a secret there. Then Reddy began to walk around the Old Briar-patch in quite the most matter-of-fact way, but as he walked that wonderful nose of his was testing every little breath of air that came out of the Old Briar-patch. At last he reached a certain place where a little stronger breath of air tickled his nose. He stopped for a few minutes, and slowly a smile grew and grew. Then, without saying a word, he turned and trotted back towards the Green Forest.

Peter Rabbit watched him go. Then he joined Mrs. Peter in the heart of the Old Briar-patch. "My dear," he said, with a sigh that was almost a sob, "Reddy Fox has found out our secret."

"Never mind," said little Mrs. Peter brightly. "It would have to be found out soon, anyway."

Trotting back up the Lone Little Path, Reddy Fox was grinning broadly. "It IS news!"

said he. "Jenny Wren was right, it IS news! But I don't believe anybody else knows it yet, and I hope they won't find it out right away, least of all Old Man Coyote. What a wonderful thing a good nose is! It tells me what my eyes cannot see nor my ears hear."

Chapter XXXI

BLACKY THE CROW HAS SHARP EYES

*Mischief always waits to greet
Idle hands and idle feet.*

Peter Rabbit.

That is what a lot of people say about Blacky the Crow. Of course it is true that Blacky does get into a lot of mischief, but if people really knew him they would find that he isn't as black as he looks. In fact, Blacky the Crow does a whole lot of good in his own peculiar way, but people are always looking for him to do bad things, and you know you most always see what you expect to see. Thus the good Blacky does isn't seen, while the bad is, and so he has grown to have a reputation blacker than the coat he wears.

But this doesn't worry Blacky the Crow. No, Sir, it doesn't worry him a bit. You see he has grown used to it. And then he is so smart that he is never afraid of being caught when he does do wrong things. No one has sharper eyes than Blacky, and no one knows better how to use them. There is very little going on in the Green Forest or on the Green Meadows that he misses when he is about.

The day after Reddy Fox visited the Old Briar-patch and with his wonderful nose found out Peter Rabbit's secret, Blacky just happened to fly over the Old Briar-patch on his way to Farmer Brown's cornfield. Now, being over the Old Briar-patch, he could look right down into it and see all through it. Just as he reached it, he remembered having heard Sammy Jay say something about gossipy little Jenny Wren's having said that there was great news there. He hadn't thought much about it at the time, but now that he was right there, he might as well have a look for himself and see if there was any truth in it.

So Blacky the Crow flew a little lower, and his sharp eyes looked this way and that way through all the bramble-bushes of the Old Briar-patch. He saw Peter Rabbit right away and winked at him. He thought Peter looked worried and anxious.

"Peter must have something on his mind," thought Blacky. "I wonder where Mrs. Peter is."

Just then he caught sight of her under the thickest growing sweet-briar bush. He had opened his mouth to shout, "Hello, Mrs. Peter," when he saw something that surprised him so that he didn't speak at all. He almost forgot to flap his wings to keep himself in the air. He hovered right where he was for a few minutes,

looking down through the brambles. Then with a hoarse chuckle, he started for the Smiling Pool, forgetting all about Farmer Brown's cornfield. "Caw, caw, caw!" he shrieked, "Peter Rabbit's got a family! Peter Rabbit's got a family!"

Reddy Fox heard him and ground his teeth. "Now Old Man Coyote will know and will try to catch those young Rabbits, when they ought to be mine because I found out about them first," he grumbled.

Jimmy Skunk heard Blacky and grinned broadly. "So that's the great news Jenny Wren found out!" said he. "I hope Peter will take better care of his babies than he ever has of himself. I must call at once."

Redtail the Hawk heard, and he smiled too, but it wasn't a kindly smile like Jimmy Skunk's. "I think young Rabbit will taste very good for a change," said he.

Chapter XXXII

PETER RABBIT'S NURSERY

*With home, the home you call your own,
It really doesn't matter where,
There is no place, in all the world,
That ever will or can compare.*

Peter Rabbit.

The news was out at last, thanks to Blacky the Crow. Peter Rabbit had a family! Yes, Sir, Peter Rabbit had a family! Right away the Old Briar-patch became the most interesting place on the Green Meadows to all the little people who live there and in the near-by Green Forest. Of course all of Peter's friends called as soon as ever they could. They found Peter looking very proud, and very important, and very happy. Mrs. Peter looked just as proud, and just as happy, but she also looked very anxious. You see, while she was very glad to have so many friends call, there were also other visitors. That is, they were not exactly callers, but they hung around the outside of the Old Briar-patch, and they seemed quite as much interested as the friends who really called. Indeed, they seemed more interested.

Who were they? Why, Reddy Fox was one. Then there was Old Man Coyote, also Redtail the Hawk and Digger the Badger, and just at dusk Hooty the Owl. They all seemed very much interested indeed, but every time little Mrs. Peter saw them, she shivered. You see, she couldn't help thinking that there was a dreadful, hungry look in their eyes, and if the truth is to be told, there probably was.

But happy-go-lucky Peter Rabbit didn't let this worry him. Hadn't he grown up from a teeny-weeny baby and been smart enough to escape all these dangers which worried Mrs. Peter so? And if he could do it, of course his own babies could do it, with him to teach them and show them how. Besides, they were too little to go outside of the Old Briar-patch now. Indeed, they were too little to go outside their nursery, which was in a clump of sweet-briar bushes in the very middle of the Old Briar-patch, and Peter felt that there they were perfectly safe.

"It isn't time to worry yet," said Peter to little Mrs. Peter, as he saw the fright in her eyes as the shadow of Redtail passed over them. "I don't believe in borrowing trouble. Time enough to worry when there is something to worry about, and that won't be until these little scallawags of ours are big enough to run

around and get into mischief. Did you ever see such beautiful babies in all your life?"

For a minute the worried look left little Mrs. Peter, and she gazed at the four little helpless babies fondly. "No," she replied softly, "I never did. Oh, Peter, they are perfectly lovely! This one is the perfect image of you, and I'm going to call him Little Pete. And don't you think his brother looks like his grandfather? I think we'll call him Little Jed."

Peter coughed behind his hand as if something had stuck in his throat. He had no love for Little Jed's grandfather, Old Jed Thumper, the big, gray, old Rabbit who had tried so hard to drive him from the Old Pasture, but he didn't say anything. If Mrs. Peter wanted to name this one Little Jed, he wouldn't say a word. Aloud he said:

"I think, my dear, that this one looks just as you must have looked when you were little, and so we'll call her Fuzzy. And her sister we'll call Wuzzy," continued Peter. "Was ever there such a splendid nursery for baby Rabbits?"

"I don't believe there ever was, Peter. It's better than my old nursery in the Old Pasture," replied little Mrs. Peter, as with a sigh of perfect happiness she stretched out beside their four babies.

And Peter softly tiptoed away to the nearest sweet-clover patch with his heart almost bursting with pride.

Of the doings of Peter and Mrs. Peter Rabbit and their four children there are many more stories, so many that one book will not hold all of them. Besides, Bowser the Hound insists that I must write a book about him, and I have promised to do it right away. So the next book will be Bowser the Hound.

CHỊ THỎ PETER

Tác giả: Thornton W. Burgess

Dịch giả: Nguyễn Nhã Đan Na

Chương 1

THỎ PETER BỆNH BIẾNG ĂN

*Thú vui ăn uống ai cũng có.
Tuỳ theo lòng mình mà vui vẻ, đừng nhăn nhó.*

Thỏ Peter

Thỏ Peter bị bệnh biếng ăn. Khi thỏ Peter biếng ăn thì chắc chắn có chuyện gì nghiêm trọng lắm đây. Thỏ Peter luôn luôn rất tự hào rằng anh ta lúc nào cũng có thể ăn uống ngon miệng và ăn hoài không thấy mệt. Có thú vui mà Peter quan tâm nhất là ăn ngon và thoả mãn lòng hiếu kỳ. Hơn nữa thỏ Peter cũng từng đã vướng vào nhiều rắc rối, phiền hà cũng vì hai sở thích đặc biệt này. Vì thế khi thỏ Peter tự dung biếng ăn hoặc thò o không còn tò mò hiếu kỳ nữa, quả thật anh ta đang có một vấn đề gì đó thật nan giải lắm.

Khi gã sói Già đến sinh sống ở cánh Đồng Xanh, thỏ Peter bắt đầu thấy lo âu sợ hãi nên anh thỏ nhà mình không dám đi đâu ra ngoài quá xa khỏi căn nhà của mình trên Lối Tầm Xuân xưa, một khu vực anh luôn có được cảm giác thật thoái mái, bình an. Bây giờ thì anh thỏ không còn có một lý do gì quan trọng lắm để thấy cần thiết phải đi ra xa hơn khỏi Lối Tầm

Xuân xưa đáng yêu đó. Ở đây anh thỏ đã có đầy đủ mọi thứ để ăn uống no nê thoả thích. Hơn nữa quanh quẩn nơi đây cũng có rất nhiều cỏ ba lá hấp dẫn đua nhau mọc đầy bên đường. Vả lại Thỏ Peter rất thích ăn cỏ ba lá ngọt ngào lắm mà. Thế thì anh thỏ Peter đâu cần phải mạo hiểm đi đâu quá xa trong khi tự dung chung quanh đã có quá nhiều thức ăn dư thừa như vậy. Không có chuyện gì khiến bản thân anh thỏ phải lo lắng ngoài việc cứ ăn cho no căng, cho thoả thích rồi đi ngủ thoái mái, Peter chắc sẽ cảm thấy hài lòng và tha hồ mà lên cân mới phải. Thế nhưng anh thỏ Peter vẫn chưa thấy mǎn nguyện chút nào cả.

Có rất nhiều kẻ khác trong chúng ta cũng vẫn thường có lối suy nghĩ không hay và lệch lạc giống như thỏ Peter vậy. Khi họ có được một cuộc sống đầy đủ hay dư dả, an nhàn và không có nhiều thứ để phải lo lắng phiền lòng, thì điều may mắn ấy lại trở thành nguyên nhân khiến họ bất mãn, nhảm chán, chẳng chịu an phận hài lòng với những gì họ đang có, đang may mắn được sở hữu. Nơi đây có một chú chuột đồng Danny nhỏ nhắn, hiện đang sống ở phía ngoài cánh Đồng Xanh. Chú chuột nhà ta luôn cảm thấy vui vẻ từng giờ từng phút, mặc dù chú chuột không có được một nơi trú thân an toàn như căn nhà trên Lối Tầm Xuân xưa của anh thỏ Peter. Mỗi phút mỗi giây, chú chuột đồng Danny luôn phải mở to mắt cảnh

giác giữ cho đầu óc trong tình trạng tinh táo sáng suốt để phòng hờ mọi bất trắc, hiểm họa có thể xảy ra bất cứ lúc nào chung quanh mình. Chó sói Già, cáo Đỏ, cáo Già, hoặc con lửng Digger, hoặc ông Rắn Đen đều cũng có thể bò ra từ dưới vạt cỏ bất cứ lúc nào, sẵn sàng nuốt chửng con chuột đồng béo bở ngấu nghiến một cách ngon lành. Vậy mà chuột đồng Danny lại còn phải cẩn thận dòm chừng luôn cả khoảng không gian ở phía bầu trời trên đầu mình nữa. Chim Ưng Đuôi Trắng, hoặc anh họ của hắn là gã Ưng Đuôi Đỏ, hay là gã Quạ Đen, bất cứ một ai trong bọn họ đều có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, và họ luôn chờ chực có cơ hội để chộp được chú chuột đồng nhỏ nhắn xinh xắn kia về làm bữa ăn tối của mình. Chẳng màng tới những mối đe doạ chết người ấy, chuột đồng Danny luôn vui vẻ và không bao giờ cảm thấy mình ăn kém ngon hoặc tỏ ra buồn chán lo âu về một điều gì cả.

Riêng anh thỏ Peter thì lại khác, nếu cứ phải sống an phận ở ngôi nhà trên Lối Tầm Xuân xưa với một cuộc sống an nhàn thành thoi, anh ta cảm thấy chán nản và đâm ra buồn bã biếng ăn.

“Tôi không biết mình đang bị phiền muộn về điều gì. Tôi thật sự không biết mình có vấn đề gì nữa.” Thỏ Peter vừa nói vừa chui mũi vào đám cỏ ba lá tươi xanh, ngọt lịm. “Tôi nghĩ tôi sẽ đi đào thêm một con đường mới băng ngang qua Lối Tầm Xuân xưa này.”

Hiện tại, anh thỏ chẳng biết làm gì hơn ngoài việc gắng sức chú tâm thực hiện công việc này. Sự bận rộn sẽ giúp anh thỏ tránh rơi vào cảnh “nhàn cư vi bất thiện” rồi suy nghĩ vẩn vơ, buồn chán hoài. Trong suốt hai ba ngày hăng say lo đào bới lối đi mới, anh thỏ bắt đầu cảm thấy ăn ngon miệng, vui vẻ trở lại. Nhưng sau khi đã hoàn tất những lối đi ấy theo như ý muốn, Thỏ Peter lại không biết làm gì để có được một ngày thú vị, vui vẻ trọn vẹn. Thế rồi anh ta bắt đầu than van và ăn uống không còn được ngon miệng nữa. Anh thỏ Peter ngồi chờ người ra, dọn dẹp loay hoay suốt ngày, và rồi anh ta cứ để mặc cho đầu óc suy nghĩ miên man, băn khoăn, chán nản. Tất nhiên là anh thỏ càng suy nghĩ lung tung, mâu thuẫn càng nảy sanh ra nhiều thì anh thỏ càng khiến bản thân có cảm giác chán đói, tiêu cực hơn.

“Nếu như bây giờ tôi có được ai đó để cùng nói chuyện tâm sự hàn huyên, chắc là tôi sẽ vui vẻ hơn bây giờ nhiều,” thỏ Peter tự nhủ. Anh thỏ chợt nhớ đến anh gà Jonny và khoảng thời gian cả hai đã từng đánh bạn vui vẻ với nhau khi gà Jonny còn sống ở cánh Đồng Xanh này. Và thỏ nhà ta nhớ tới Jonny đã từng vui vẻ như thế nào với gia đình nhỏ của anh ấy trong căn nhà mới ở vườn Trái Cây xưa, anh gà không nề hà với những gánh nặng trách nhiệm gia đình mình phải cưu mang. Thế là thỏ Peter

chợt hiểu ra nguyên nhân nào đã khiến anh ta trở nên phiền não rầu rĩ như thế này.

“Tôi tin rằng tôi đang sống đòi sống cô độc lẻ loi quá,” Peter bảo. “Đúng rồi, đây là đúng là nguyên nhân chính khiến tôi không được vui vẻ.”

Cô đơn khó có niềm vui,
Như mẹ bảo thế, ngậm ngùi bơ vơ.
Khiến ta ỉc kỷ không ngò,
Cả ngày ít nói, ngày giờ lâu qua.
Ta cần phải hiểu được là,
Trên đòi phải sống vì ta, vì người.
Quanh ta vạn vật xinh tươi,
Niềm vui san sẻ muôn nơi, khắp trời.
Đây là hạnh phúc rạng ngời,
Ấm trong tim mãi, suốt đòi bình an.

“Bây giờ tôi đã tìm ra được nguyên nhân vấn đề của mình ở đâu rồi, nhưng điều tất yếu là tôi phải làm gì để giải quyết ổn thoả vấn đề này đây?”

Chương 2

THỎ PETER DỰ DỊNH MỘT CHUYẾN DU LỊCH

“Cần tắc vô áy náy”. Với vã sê không mang đến kết quả mỹ mãn.

Thỏ Peter

“Nếp sống cô đơn của tôi là một vấn đề nghiêm trọng đây,” Thỏ Peter lập lại khi một mình ngồi ở căn nhà ở Lối Tâm Xuân xưa. “Đúng vậy, đây đúng là điều duy nhất khiến tôi bận tâm và cảm thấy tâm trạng nặng nề, không yên. Tôi đã quá chán ngán lối sống cô độc một mình, và đây chính là lý do tại sao tôi ăn không được ngon miệng. Bây giờ tôi đã biết rõ vấn đề của mình rồi, vậy thì tôi phải làm gì để giải quyết vấn đề của mình đây? Nếu tôi biết chắc chắn, và thật chắc chắn rằng, chó sói Già có ngụ ý gì khi hắn ta đã nhấn mạnh về ý nghĩa của tình bạn khi trò chuyện với tôi, thì tôi sẽ bắt đầu ngay từ giây phút này, liên lạc với tất cả các bạn bè của tôi để củng cố tình bạn với họ. Ôi! Đã từ lâu lắm rồi! Kể từ khi tôi đến viếng thăm ao Nụ Cười và ông nội Éch, cùng với chú chuột xạ, chồn Bill, rái cá Little

Joe nữa. Dạo này chó sói Già tỏ vẻ như là muốn làm bạn và sẽ để cho tôi được yên thân nếu như tôi vẫn cứ an phận trú ẩn trong những bụi gai này. Còn nếu như hắn ta mà gặp tôi cứ đi long nhong ngoài đường như muốn cám dỗ, chắc gì hắn ta giữ được nguyên ý định ban đầu ấy. Hơn nữa, bộ rồng bén nhọn hau đói của gã sói Già quả thật rất nguy hiểm lắm đấy bạn à!"

Peter ngồi ở nơi ấy thêm một lúc lâu sau, đăm chiêu suy nghĩ ra chiêu bắn khoan bối rối lắm. Rồi thì một sáng kiến thật hay chợt loé lên trong đầu anh thỏ. Anh ta bèn vung chân đá mạnh gót chân cao lên một cách hân hoan mừng rỡ.

"Tôi đã nghĩ ra được việc phải làm rồi, tôi sẽ thực hiện một chuyến du ngoạn thật xa đến những nơi tôi chưa hề đặt chân đến! Đúng rồi, tôi sẽ đi du lịch thám hiểm vòng quanh Thế Giới rộng lớn bao la đầy hấp dẫn ngoài kia."

"Thay vì ngồi một chỗ ù lì, ngu si,

Tôi sẽ trở thành khúc gỗ mục xù xì.

Thay đổi hoàn cảnh là việc cần thực thi,

*Để giải thoát bản thân, tâm tư khỏi vuông vắn
điều cũ kỹ."*

Tất nhiên Peter đã không suy nghĩ cẩn kẽ giả sử nếu anh ta cố tình chạy trốn không chịu

đương đầu giải toả phiền muộn thì việc làm ấy có khi sẽ trở thành nguyên nhân nảy sinh ra những điều phiền phức khác. Nhưng Peter vốn dĩ là người lười biếng suy nghĩ cẩn kẽ về bất cứ một điều gì. Peter là một kẻ có tính bốc đồng. Anh ta thường hành động thiếu suy nghĩ và luôn hối hận không ít về sau. Ngay khi ý tưởng sẽ đi du ngoạn hiện ra trong đầu, anh thỏ luôn luôn đặt nặng việc thực hiện dự định này. Bạn thấy đấy, Peter là một kẻ không biết lo xa. Nếu anh thỏ có thể giải quyết những điều khiến anh ta bận tâm âu lo nhất thời; vẫn đề cốt lõi chính là nếp sống cô đơn lẻ loi một mình, có lẽ anh ta đã tránh được rất nhiều phiền phức về sau.

Ngay trong giây phút Peter quyết định lên kế hoạch cho một cuộc đi chơi xa trong đầu, anh ta liền cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. Anh thỏ đã bắt đầu cảm thấy ăn uống được ngon miệng trở lại. Việc đầu tiên anh thỏ nhà ta quan tâm đến là bắt tay vào việc thưởng thức một bữa ăn thịnh soạn với rất nhiều cỏ ba lá ngọt ngào.

"Hãy để tôi xem nào," anh ta nói, sau khi đã đánh chén no nê một bụng, "Tôi tin rằng tôi sẽ đi về hướng khu Đồng Cỏ Hoang. Nơi đấy có vẻ cũng hơi xa, từ lâu lắm rồi tôi chưa đi đến nơi ấy và tôi đã nghe chú chim giẻ Sammy kể lại rằng cảnh vật nơi đó thật là thanh tịnh và

đẹp tuyệt vời. Tôi không tin rằng có nơi nào lại nguy hiểm hơn là khu vực cánh Đồng Xanh và khu Rừng Xanh này. Lý do chính thực là tại vì gã sói Già và gã cáo Đỏ, cáo Già hiện đang sinh sống ở đây. Tôi sẽ bắt đầu ra đi vào ngay trong đêm nay, và tôi biết chắc là chó sói Già sẽ không có mặt ở quanh quẩn những nơi này trong lúc ấy. Như thế thì tôi sẽ được âm thầm lặng lẽ ra đi mà không bị ai phát hiện."

Peter quyết định như vậy và cố gắng tự dỗ một giấc ngủ thật dài. Thế nhưng đầu óc anh ta lại bị xâm chiếm xoay vòng bởi những dự định cho cuộc hành trình đi chơi xa; nên anh thỏ không tài nào dỗ giấc ngủ được. Đến khi anh ta vừa chợp mắt được một chút, thỏ Peter mơ mình nhìn thấy rất nhiều cảnh sắc rất đẹp và Thế Giới mới lạ hấp dẫn đang chờ đợi mình ở ngoài kia.

Cuối cùng anh ta đã nhìn thấy ông mặt trời vui nhộn, tròn trĩnh, đỏ lựng, đang lặn dần xuống phía sau khu Đồi Tím. Gió Mẹ Miền Tây xưa cũng đã trở về vội vã sau một ngày làm việc mệt nhọc, bà mẹ réo gọi những đứa con của mình, những con Gió Thoáng Vui, để chúng cùng tụ tập vào trong chiếc túi thật to của mình. Và rồi bà Mẹ gió cũng đã cuốn tất cả đàn con về nhà, vốn ở phía đằng sau khu Đồi Tím. Một ngôi sao nhỏ vụt hiện ra nháy mắt tinh nghịch với Peter, rồi ngôi sao đó biến mất

dạng rất nhanh về phía sau bìa khu Rừng Xanh. Khi Peter nghe được tiếng cười của chó sói Già vẳng lại từ một nơi rất xa nào đó, Peter nhún vai, đúng như anh thỏ nhà ta đã nghĩ, chó sói Già đang ở đâu đó xa xôi lắm, nên anh thỏ ta không việc gì phải lo âu, sợ sệt nữa.

Thỏ Peter bèn nhảy vọt ra từ Lối Tầm Xuân xưa thân quen, xoay đầu nhìn quanh bên này, bên kia, phấn khởi như đang dâng trào lên tới tận miệng. Anh thỏ nhà ta bắt đầu cuộc hành trình đi nhanh thiệt xa đến khu Đồng Cỏ Hoang, tung tăng, tung tăng, tung tăng, ta vui bước trên đường đi rong.

Chương 3

CÚ ĐÊM THAY ĐỔI KHU VỰC SĂN MỒI

*Ăn uống no nê, có được một ngày phủ phê,
Bụng mà đói thì cả thế giới như đang bốc khói.*

Thỏ Peter

Gã cú đêm Hooty ngồi trên ngọn cao chót vót của một thân cây chết trong khu Rừng Xanh, khi bóng đêm đang trải dài trên những nhánh cây một màu đen sẫm tối mù. Cú đêm Hooty đang khe khẽ nói chuyện gì đó một mình. Anh ta không thèm lớn tiếng vì sợ những con mồi biết được mình đang ở đây, đang rình rập họ như thế nào. Ngồi trên cây không nhúc nhích, Cú Đêm quan sát cảnh vật xung quanh mình và nói nhỏ:

*“Ô là lá, Ô là la!
Có ai bảo tôi phải làm sao
Để con tôi ăn được no mau
Tôi phải săn mồi suốt đêm nay
Dù các con ăn uống no say
Chưa chịu thoả mãn, đủ đây
Ô là lá, Ôi là la!
Tôi biết phải làm sao đây?”*

Khi màn đêm đến và trời tối hẳn, cú đêm Hooty bắt đầu cuộc săn mồi và hú lên, “hú hu...hú hu hú hu!”

Thật là một tiếng hú khó nghe nhất chưa từng thấy trong khu rừng tăm tối, âm thanh của một sự thèm khát ghê rợn, khiến các loài thú nhỏ bé cảm thấy run lên vì e dè khiếp sợ. Tiếng hú khiến cho các loài thú bé nhở giật bắn mình lên run rẩy lo âu hoảng hốt. Khi ấy họ sẽ vô ý giẫm vào những chiếc lá quanh mình vô tình gây nên những tiếng động sột soạt xào xạc. Khi ấy cú đêm Hooty với hai lỗ tai bén nhạy, nhòe thế mà nghe được, cùng với ánh mắt vàng tinh ranh cú vọ, hắn ta sẽ phát hiện được ra con mồi của mình và chụp lấy bùa ăn tối lẹ làng dễ dàng thôi.

Ngay trong đêm anh thỏ Peter bắt đầu cuộc hành trình đi đến khu Đồng Cỏ Hoang, thì cú đêm Hooty cũng tình cờ quyết định phải làm một việc gì đó để đêm về thêm đầy đủ thức ăn cho lũ con đang ở trên những nhánh cây độc cần lớn, nằm khuất trong phần tối nhất của khu Rừng Xanh. Lúc này không phải là thời gian tốt nhất săn mồi một cách dễ dàng và Hooty biết rất rõ khả năng của chính bản thân mình. Hắn ta cứ thế mà hú, tiếng hú mãi vang lên vô vọng trong khu Rừng Xanh. Rồi hắn ta lại lượn tới lượn lui quanh đi quẩn lại lòng vòng quanh khu cánh Đồng Xanh như một cái

bóng đen nhưng không thể tìm thấy bóng dáng một chú chuột, một con mồi nào.

“Có lẽ tất cả nguyên do đều là lỗi của gã chó sói Già và cáo Già, cáo Đỏ đây”, Hooty giận dữ nói: “Họ đã phá hỏng hết những cuộc săn mồi. Đúng vậy, chính họ đã giành hết những con mồi béo bở. Nếu tôi cần phải đem đồ ăn về cho đàn con, tôi phải lo đi kiếm nơi khác mà săn lùng. Có lẽ tôi nên đi đến khu Đồng Cỏ Hoang. Biết đâu tôi sẽ gặp may mắn khi săn mồi ở nơi đó.”

Thế là cú đêm Hooty sải rộng đôi cánh bắt đầu bay về hướng Đồng Cỏ Hoang, chẳng bao lâu ngay sau khi thỏ Peter cũng đã bắt đầu cuộc hành trình từ cùng một điểm khởi hành đó. Tất nhiên là hắn ta đâu biết rằng anh thỏ Peter cũng đã bắt đầu lên đường đi về cùng một hướng. Cũng như chính thỏ Peter cũng đâu có ngờ rằng cú đêm Hooty lại nghĩ đến việc sẽ đi đến khu Đồng Cỏ Hoang như mình vậy. Nếu biết được điều đó, chắc chắn là thỏ nhà ta sẽ không dám đi đâu cả. Thế mà, thỏ Peter vẫn luôn luôn để phòng cẩn kẽ phần không gian ở quanh mình mà quên đi bầu trời ở ngay trên đầu mình, với ý nghĩ là chó sói Già, cáo Già mới là kẻ đáng sợ mà thôi. Chính vì thế mà thỏ Peter đã phạm phải một sai lầm chết người, có thể bị đe doạ đến tánh mạng, và chẳng bao lâu sau anh ta mới nhận ra được điều này.

Chương 4

CHIẾC BÓNG VÓI NHỮNG MÓNG VUỐT SẮC BÉN

*Không bao năm, đại có một giờ
Bao nhiêu năm phòng chờ, chỉ một phút chờ
Khi ta cần nhất từng phút từng giờ
Để phòng cẩn thận, sao không chọn đúng
lúc mà nhởn nhơ
Bạn có hiểu không, thông minh không đúng
lúc, mà lại ngu ngơ ngay lúc thật chẳng ngờ.*

Thỏ Peter

Khinh địch là một hành động sai lầm lớn nhất của chúng ta dưới vòm trời này. Thỏ Peter cũng biết rất rõ điều này. Tất nhiên anh ta hiểu chứ. Peter đã suýt chết nhiều lần chỉ vì anh ta đã vô ý lơ là khinh địch đấy. Anh ta hiểu rõ sự vô tâm vô ý của mình là những bài học cần ghi tâm khắc cốt nhởn. Thế nhưng, với tánh tình hồn nhiên dễ quên nên sự vô ý từ đã khiến anh thỏ bao phen gặp phải những khó khăn rắc rối đến nhoc nhăn. Có nhiều kẻ quanh ta cũng đã hay bị mắc phải vào những trường hợp tương tự như anh thỏ Peter vậy.

Bấy giờ Peter phải hiểu rằng khi bản thân mình là một con thú nhỏ bé yếu ớt, nên khi

dám cả gan đi ra ngoài lúc trời vào tối, anh thỏ cần phải để phòng cẩn thận để tránh khỏi tai mắt của những kẻ thù luôn chờ chực rình rập để ăn thịt mình, chẳng hạn như gã cú đêm Hooty, lão cáo Già hoặc là cáo Đỏ như mọi khi. Đêm đó khi anh thỏ bắt đầu cuộc hành trình đi về hướng Đồng Cỏ Hoang, trong đầu anh luôn bị ám ảnh bởi lão sói Già, cáo Già và cáo Đỏ ám ảnh như bao lâu nay rồi, thế là anh thỏ lại quên băng đi các mối nguy khác ví dụ như là hung thần cú đêm Hooty tối nay.

Vì vậy anh thỏ ta vẫn luôt chạy thiệt nhanh một cách vô tư vui vẻ hồn nhiên, với đôi tai dài và đôi mắt sáng, hai lỗ mũi nhin nhỉn, hinh hỉnh nhưng luôn để phòng những bất trắc từ khoảng không gian ở chung quanh mình; thế nhưng anh thỏ vô tình quên băng đi những nguy hiểm khác có thể ập xuống từ khoảng không gian từ bầu trời trên đầu anh ta.

Đêm ấy trăng sáng vằng vặc soi sáng những con đường, thỏ Peter đã cẩn thận núp mình vào trong bóng tối thật là kỹ càng. Anh ta đã lao nhanh như bay từ một góc tối này, sang một góc tối khác và nép mình vào phần tối thẳm nhất khi ngưng lại để nghỉ lấy tiếp hơi súc. Lúc anh thỏ Peter càng đến gần khu Đồng Cỏ Hoang hơn, anh ta cảm thấy mình được an toàn hơn trước sự đe doạ của chó sói Già, cáo Già và cáo Đỏ. Càng chạy như bay qua những

mảnh trăng soi, thỏ Peter càng trở nên dạn dĩ hơn lúc đầu. Thỉnh thoảng Peter còn ngừng lại bên đường để ngậm đầy một miệng cỏ ba lá ngọt ngào. Khi đi được một quãng đường dài anh thỏ đã bắt đầu cảm thấy thấm mệt. Nhưng anh thỏ ta đã đi gần đến được Đồng Cỏ Hoang rồi. Nơi này tối tăm vắng vẻ yên tĩnh trông có vẻ rất bình an khi được bao quanh bằng những bụi cây nhọn và đám cỏ gai rậm rạp dày đặc.

“Ôi nơi này có nhiều chỗ lý tưởng quá để cho ta ẩn thân,” Peter thầm nghĩ. “Nơi này có vẻ là một nơi an toàn như ở Lối Tầm Xuân xưa vậy. Chắc sẽ không có ai biết để mà đi tìm ta ở đây đâu.” Ngay lúc ấy, anh thỏ chợt phát hiện ra một mảng cỏ ba lá thật tươi ngon dưới ánh trăng sáng soi. Nước miếng của thỏ Peter bắt đầu chảy ra thèm muốn. “Ta phải đánh một bụng no nê trước khi đi tiếp tới Đồng Cỏ Hoang, bởi vì biết đâu nơi ấy không có cỏ ba lá thì sao,” Peter tự nói.

“Anh nên cẩn thận thì hơn, thỏ Peter ạ,” có một tiếng nói nhỏ trong đầu nhắc nhở anh thỏ.

“Ồi!” Peter la lên. “Ta đâu có cần thiết phải lo sot vó lên như thế này!”

Có một bóng đen trải dài lên những vạt cỏ ba lá tươi mọng hấp dẫn tuyệt vời. Peter nhìn thấy được rõ lắm. “Chắc nó được hình thành từ những ánh mây bay ngang qua mặt trăng

đấy," anh ta tin chắc như thế và nghĩ rằng không cần ngược lên để nhìn quanh để phòng, thế là anh thỏ cứ mạnh dạn nhảy vọt ra ngoài hòng hưởng thụ một bữa ăn thật là thoả thích no nê. Khi anh ta đến gần sát bên đám cỏ ba lá kia thì chiếc bóng đen ấy lại phủ ập lên một lần nữa. Thế rồi thỏ Peter bèn giật mình hoảng hốt khi có một nỗi sợ hãi kinh hoàng hiện đến thật nhanh trong đầu. Anh thỏ Peter không dừng lại để nhìn lên mà vội vàng vọt nhảy thiệt nhanh, vội vã băng sang bên đường. Trong khi ấy thì một chiếc móng thật bén nhọn đã cào rách toạc vào da anh thỏ khiến cho anh ta cảm thấy đau đớn vô cùng. Anh thỏ nhà ta liền xoay nhanh một vòng, phóng thật nhanh và nhảy vọt thật cao lên, quay ngược lại hết sang bên này, sang bên khác trong suốt thời gian cái bóng đen kia đang rượt đuổi bám sát theo bên mình. Một lần nữa, những chiếc móng bén nhọn lại cào toạc vào da thịt và khiến anh thỏ đau đớn kêu la re rẽ lên.

Cuối cùng, vào lúc anh thỏ Peter sắp cạn hơi kiệt sức thì may mắn thay anh ta đã chạy được đến sát gần bìa Đồng Cỏ Hoang và nhanh chóng nhảy vội, chui thật sâu vào trong một bụi gai dây đặc gần đấy.

“Ôi, ôi!” Peter nức nở lên, “Tôi đã quên bén đi con cú đêm Hooty chết tiệt kia! Hon nữa, tôi đâu nghĩ rằng hắn ta có thể nào lại đi đến được nơi này cơ chứ.”

Chương 5

ĐỒNG CỎ HOANG

Những bụi gai nhọn sẽ không đâm những ai biết khéo tránh chúng.

Thỏ Peter

Thỏ Peter ngồi ở trong bụi gai hiền lành ở ngay ngoài bìa Đồng Cỏ Hoang hì hục thỏ thật gấp gáp lấy hơi trong khi tim thình thịch đập mạnh như đang dồn hết máu sang một bên người anh thỏ vậy. Peter đã thoát mạng qua một phen hú hồn hú vía. Vết thương dài trên người làm cho anh thỏ bây giờ cảm thấy đau đớn vô cùng. Lần đầu tiên đi đến một nơi xa lạ, thỏ Peter không biết đường nào mà lần mò để tìm ra nơi lẩn trốn an toàn được. Kinh nghiệm có thừa sau bao lần thoát được những nguy hiểm chỉ trong đường to kẽ tóc, thỏ Peter học được không nén khiếp sợ sau khi đã vượt qua con nguy. Peter đôi khi có vẻ khôn ngoan như một nhà triết học. Gọi anh thỏ như thế nghe có vẻ oai phong kiêu hãnh đây bạn nhỉ, nhưng thật sự thì việc này rất ư đơn giản thôi. Triết học là người không bị ám ảnh với những chuyện rủi ro đã qua, họ biết học hỏi kinh nghiệm từ những rắc rối khó khăn, trắc

trở đó. Đây là điều tất yếu cần biết để chúng ta tự mưu cầu một cuộc sống hiện tại thành tựu, thanh thản nhất. Peter thật sự đã học được một bài học rất đáng giá ở trên đồi này.

“Ta sẽ không bao giờ dám quên chuyện phải để phòng con cú đêm Hooty nữa,” thỏ ta vừa chăm sóc vết thương vừa nói, “có lẽ đây là một điều may khi hắn đã chộp hụt ta. Nếu không thì ta đã vô tình quên băng đì sự hiện diện của hắn. Vậy thì ta sẽ vô ý quên không phòng hò và sẽ gặp nguy hiểm ở Đồng Cỏ Hoang này bất cứ lúc nào. Bây giờ thì ta đã biết là hắn cũng theo ta đi đến tận nơi đây rồi, ta sẽ khôn ngoan và cẩn thận hơn nên cú đêm mi đừng hòng bắt được ta nhé. Ôi! tại sao mà ta lại bị đau đớn như thế này! Giờ thì ta mới biết được sự đau đớn của chuột đồng Danny khi bị cú đêm Hooty cắp đi và quăng bỏ xuống Lối Tầm Xuân xưa thuở nào. Áy da! Đúng thật y như lời mẹ ta đã thường dặn dò:

“Ngày hôm qua đã đi vào quá khứ, hãy dốc lòng chăm lo thật tốt cho ngày hôm nay.

“Bây giờ thì ta đã đến được khu Đồng Cỏ Hoang này, kế tiếp thì tôi nên làm gì đây?”

Peter cảm thấy khoan khoái lạ thường nên lén nhìn ra ngoài từ phía dưới các bụi gai nhọn hiền lành thân thiện. Anh thỏ thấy được trong lòng có một cảm giác khoan khoái tuyệt vời là

lạ. Tất nhiên là thỏ Peter không thể nhìn được ra xa lắm, bởi vì Đồng Cỏ Hoang với rất nhiều bụi rậm và bụi gai dày đặc, những dây cây Tầm Xuân mọc chi chít tạo thành một cái bóng đen thăm thẳm kéo thật dài, dàn ngang dưới ánh trăng. Peter không rõ sẽ có những hiểm họa nào đang chực chờ quanh đây hay không, nhưng anh thỏ đã không còn cảm thấy sợ hãi điều gì nữa. Đúng thế, thỏ ta không còn một chút sợ hãi nào hết. Đám cây Tầm Xuân thật là tuyệt và chúng luôn luôn là nơi trú ẩn tiện lợi nhất. Khi Thỏ Peter nhìn thấy những khóm cây Tầm Xuân, anh ta có cảm giác như đã trở về nhà mình.

Peter hít lấy một hơi thật dài. Và rồi anh ta reo lớn lên “Ôi!” Vì quá háo hức đi tìm kiếm những điều thú vị nơi vùng đất mới, những điều tuyệt diệu như chú chim giẻ Sammy đã từng kể, anh thỏ quên mất là mình đang bị thương tích rách nát khắp người nhức nhối buốt đau. Đồng Cỏ Hoang là một khu vực rất an toàn bởi vì nơi đây đã có cậu bé con trai già đình người Nông Dân họ Brown giúp sức, sẽ đi săn lùng những kẻ nguy hiểm có thể ăn thịt thỏ Peter như chó sói Già, cáo Già, cáo Đỏ. Anh thỏ càng cảm thấy an tâm hơn nữa khi nhìn thấy được quá nhiều chỗ lý tưởng để ẩn thân khi cần đến. Vốn săn mang trong người tánh hiếu kỳ, Peter không còn chần chờ gì

thêm nữa, bèn chuẩn bị cho mình cuộc thám hiểm ly kỳ thú vị. Thế nhưng khi anh thỏ vừa nhúc nhích được một tí thì Peter chợt thấy cả người nhói đau lên, "Ôi!" anh ta đau đớn nhăn mặt la to.

"Ta nghĩ bây giờ chắc ta cần phải nghỉ ngơi lại ngay ở nơi đây rồi, bởi vì ta chỉ có cảm giác an toàn khi trú ẩn ngay ở dưới bụi gai già lý tưởng này mà thôi."

Trong nháy mắt Peter đã tìm được một tư thế thoái mái nhất và mỉm cười hài lòng khi anh thỏ chợt nghe tiếng tru của chó sói Già đang vang vọng từ ở một nơi rất xa, xa tận mãi ở cánh Đồng Xanh kia.

"Ta chẳng có cái quái gì phải sợ lão sói Già nữa, dù sao đi nữa, hắn sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện ta sẽ đi đến tận nơi này đâu." Anh thỏ tự nói.

Chương 6

THỎ PETER VẪN CÔ ĐỘC MỘT MÌNH

*Một đôi lời an ủi,
Chưa thể gieo mầm an vui
Cho kẻ cô độc buồn chán,
Vẫn một mình cô độc oán than.*

Thỏ Peter

Suốt thời gian còn lại của đêm ấy, thỏ Peter ngồi dưới bụi gai ở ngoài bìa Đồng Cỏ Hoang xúyt xoa chăm sóc các vết thương của mình lúc bị cú đêm Hooty cào trúng đến rách toạc da. Cuối cùng thì ông mặt trời vui nhộn, tròn đỏ cũng bắt đầu leo lên bầu trời xanh biếc như mọi ngày. Peter nhìn theo ánh mặt trời và có cảm giác ông mặt trời đang nheo mắt tinh nghịch nhìn mình. Peter đã bắt đầu cảm thấy khỏe hơn trước nhiều rồi. Thế nhưng anh ta cũng bắt đầu cảm thấy hơi hoi nhớ nhà. Không có điều gì tệ hơn trong hoàn cảnh một mình cô độc phải ở một nơi xa lạ, mà anh thỏ lại còn bị thương và đau đớn khắp mình mấy như thế này. Ôi, sao lại thật là nhớ nhà quá đi. Ôi, sao ta lại cảm thấy chán chường như thế này.

Đêm trước, Peter cũng đã cảm thấy vô cùng buồn nản và trái tim anh ta như đang chùng

hắn xuống. Từng cử động nhỏ cũng đủ để làm anh ta bị buốt đau tê nhức khắp cả người. Cả thân mình anh thỏ đang ê ẩm và tê cứng từng phút từng giây. Anh ta bắt đầu băn khoăn không biết làm gì để kiếm được miếng ăn no ở một nơi hoàn toàn xa lạ như thế này. Hơn bất cứ lúc nào, anh thỏ bỗng thấy nhớ da diết những con đường nhỏ thân quen mà anh ta đã đào ra cho chính mình và người bạn thân là chuột đồng Danny sử dụng ở chốn cũ Lối Tầm Xuân xưa.

“Có lẽ ta sẽ không bao giờ, không bao giờ còn tìm về được những con đường đó nữa!” Peter buồn bã than van, đôi mắt ngắn lệ như sắp muốn khóc.

Rồi bỗng nhiên anh thỏ ngược nhìn lên cao và bắt gặp ông mặt trời vui nhộn tròn đỏ đang nheo nheo mắt với mình, Peter bèn cố nheo mắt lại, có hai dòng lệ như sắp sửa tuôn trào hoen mi. Thế rồi đôi mắt Peter bèn ráo hoảng ngay đi bởi vì ông mặt trời ấy, như một người bạn lâu năm, đã gieo rắc niềm vui nỗi hân hoan trở về trong trái tim anh thỏ cô độc của chúng ta.

Khi tôi buồn có bạn ủi an,

Như đêm tôi trốn mình, rồi ánh sáng lại tràn lan.

Thế đấy, ánh sáng niềm tin vui vẻ lại ủa về trên Đồng Cỏ Hoang. Ông mặt trời chiếu sáng

đến từng góc tối nhỏ nhoi trong trái tim Peter như một người bạn thân thiết đang muốn vỗ về nhau. Chắc chắn là Peter vẫn đang cô đơn, nhưng nỗi cô đơn này hoàn toàn khác biệt cảm giác bơ vơ lẻ loi bất lực lúc trước. Khi anh thỏ không có ai để hàn huyên tâm sự, thì anh ta rất sợ phải mang cảm giác đó. Thế nhưng khi anh ta nhận được cái nháy mắt thân thiện của ông mặt trời thì không những trái tim anh ta đã thanh thản trở lại mà thân xác của thỏ Peter cũng không còn thấy ê ẩm và đau buốt như anh ta nghĩ.

Chương 7

PETER TÌM ĐƯỢC NHỮNG DẤU CHÂN

Mỗi ngày là một điều mới lạ,

*Không giống những ngày đã xa, từng
bước đường đã qua.*

Thỏ Peter

Thỏ Peter ngồi đó suy tư thật lâu. Dù đang bị đau ê ẩm khắp người nhưng lòng hiếu kỳ đã khiến Peter không thể nào ngồi yên lâu hơn được nữa. Anh ta cần phải đi thám hiểm Đồng Cỏ Hoang ngay thôi. Vừa nhăn nhó, đau đớn theo từng bước đi nhưng Thỏ Peter cũng trèo ra khỏi noi trú ẩn và bắt đầu cuộc hành trình thăm dò Đồng Cỏ Hoang kia.

Peter đã học được một bài học đáng giá sau khi bị cú đệm Hooty vô hụt. Với tấm thân giờ mang thương tích khắp mình, đau buốt ê ẩm, Peter càng thêm sáng suốt cảnh giác hơn. Trước hết anh ta nhìn quanh quẩn phía bên trên bầu trời, rồi quay ra quan sát vòng quanh khắp dưới đất nữa. Sau đó, anh ta trèo ngang qua từng mảnh cỏ ba lá nơi mà Peter xém bị Hooty chụp được đêm hôm trước.

“Một buổi ăn sáng ngon lành, sẽ khiến cho ta trở thành một chú thỏ hồi sinh.” Peter nói.

Vốn dĩ là một kẻ háo ăn, anh ta ăn ngon nghiên thật nhanh, chỉ ngừng lại khi miệng đã đầy, rồi im lặng quan sát và lắng nghe. “Ta biết ăn nhanh vội vã là một thói xấu, thế nhưng để bụng đói cồn cào thì càng không tốt lành gì hơn đâu.” Anh thỏ tự nói, rồi ngồm ngoàm nhai ngấu nghiến ngon lành không ngừng nghỉ.

Khi bụng đã căng tròn Peter bèn thở ra khoan khoái rồi trèo trở lại phía dưới bụi gai kia nằm nghỉ. Thế nhưng anh ta không thể nằm im lâu được, anh thỏ cứ háo hức muốn mau chóng đi thám hiểm Đồng Cỏ Hoang. Quang cảnh nơi đây trông thật là đẹp tuyệt vời. Nơi này có rất nhiều lùm cây có gai nhọn, bụi gai dày rậm rạp, không có những khoảng không gian trống trải thiếu bóng cây, quả là một sân chơi rất lý tưởng. Ở đây còn có một dãy bụi cây đầy gai trái dài như một bức tường thành kiên cố bảo vệ và ngăn ngừa mọi điều xấu xa có thể xảy ra. Những dấu chân bò đang hằn in dấu rải rác khắp nơi tạo thành những lối đi nhỏ rất đẹp mà anh thỏ chưa từng nhìn thấy bao giờ. Anh thỏ thích thú lẩn mò theo những dấu nhỏ đó và bất ngờ phát hiện ra nhiều nơi rất ư là thú vị.

Thỉnh thoảng anh thỏ đi tới những nơi có những hàng cây cao khiến anh ta nhớ về khu Rừng Xanh dù rằng cây cối ở đây chỉ có thưa

thót vài hàng cây chụm lại với nhau mà thôi. Khi anh thỏ tìm ra được một bức tường đá đỗ nát với đám dây xanh leo bám chặt bò quanh nó, anh thỏ Peter reo thét lên mừng rỡ.

“Đây là một tổ ấm quá tuyệt vời!” Peter reo lên, biết rõ nơi này là một nơi trú ẩn lý tưởng nhất ngoại trừ sự đe doạ của Chồn Bóng Đen. Tuy nhiên, anh thỏ nghĩ rằng đâu có đi đâu cũng vậy mà thôi, không ai có thể nào thoát khỏi tầm săn lùng của Chồn Bóng Đen đâu. Vì thế cho nên anh thỏ không lấy điều đó làm phiền lòng. Dần dần anh thỏ mò tới một nơi thật ẩm ướt như đầm lầy vậy. Mặt đất thiệt là mềm và có những vũng nước nhỏ nằm rải rác quanh đây. Đầm dương xỉ mọc chi chít khắp nơi nhiều hơn cả đám dương xỉ mọc ở dọc bờ ao Nụ Cười. Đằng kia là những cây bô lu, cây hồng đào đại thật đẹp. Bầu trời vẫn còn tối nhưng không khí thật tĩnh mịch, yên bình thanh tản lắm. Peter rất thích nơi này và anh thỏ bèn dựa lưng vào một cành dương xỉ lớn nghỉ ngơi. Anh ta không nghe thấy tiếng động nào hết ngoài tiếng hát thánh thót của con chim Veery. Vì quá mệt mỏi Peter thiếp vào giấc ngủ theo tiếng ru thánh thót ấy.

Khi giật mình thức giấc, anh thỏ còn chưa nhận ra được mình đang ở nơi nào. Sau khi bình tĩnh nhớ lại thì Peter ngồi yên không nhúc nhích suy tư về chuyến đi của mình và

xao xuyến nhớ về vùng trời cũ cánh Đồng Xanh. Bất chợt, anh thỏ nhìn thấy một việc gì đó đã khiến anh ta ngồi bật thảng dậy và chợt thấy đau nhói đến nỗi phải la lên “Ôi, đau quá!” vì những vết thương vẫn còn khiến anh thỏ cảm thấy đau buốt ê ẩm lắm.

Bạn nghĩ Peter nhìn thấy điều gì thế? Những vết chân, anh thỏ đã nhìn thấy rất nhiều dấu chân in sâu dưới đất bùn và đây không phải là dấu chân của chính anh thỏ Peter đâu, các bạn ạ.

Chương 8

NHỮNG VẾT CHÂN LẠ NOI ĐỒNG CỎ HOANG

*Những kẻ sáng mắt và thính tai,
Sẽ học hỏi nhiều hơn là bắt cứ ai.*

Thỏ Peter

Thỏ Peter nhìn chăm chăm vào những vết chân trên đám bùn quanh vũng đầm lầy của Đồng Cỏ Hoang. Anh ta so sánh vết dấu đó với những bước chân của chính mình rồi cứ nhìn đi nhìn lại, bối rối băn khoăn. Anh ta lấy chân sau gãi lên chiếc tai dài của mình, âu lo suy nghĩ thật lâu. Đây rõ ràng là những dấu chân của loài thỏ nhưng cũng chắc chắn không phải là dấu chân của chính anh ta.

“Đầu chân này to hơn chân mình, nhưng lại quá nhỏ so với chân của thỏ rừng Jumper. Hơn nữa, Jumper đang sống ở khu Rừng Xanh và không thể nào có mặt ở nơi này được. Không biết có phải là hắn ta để lại dấu chân như có ý đang muốn thử đuổi tôi ra khỏi nơi này không.” Thỏ Peter nói.

Bạn thấy đó, nếu Thỏ Peter nghĩ rằng có chú thỏ lạ nào mà muốn đến sống ở Lối Tầm Xuân

xưa, thì anh ta sẽ tìm hết cách đuổi hắn đi ngay không thèm suy nghĩ đắn đo gì cả, bởi vì anh ta nghĩ nơi ấy chính là lãnh thổ của riêng mình anh ta đây. Vì thế, anh thỏ không biết chủ của những dấu chân này có cùng suy nghĩ như mình không nữa. Anh ta càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng lầm, thế nhưng gương mặt anh ta vội vàng bình tĩnh ngay trở lại. “Có lẽ, kẻ ấy cũng chỉ là khách lạ mới đến đây thôi, vậy kẻ đó cũng không có quyền gì đuổi tôi đi. Có lẽ, có lẽ đôi chân của kẻ đó trông to lớn nhưng chưa hẳn hắn có thân hình lớn hơn và mạnh hơn mình. Nếu đúng thế thì tôi cũng muốn biết hắn ta sẽ làm gì được tôi.” Thỏ Peter nói.

Peter phồng mang trọn má tự thổi lớn mình lên xem coi có được oai phong hơn không. Không ngờ những vết thương do cú đâm Hooty để lại vẫn còn làm cho anh ta thấy đau đớn nhức nhối lắm nên Thỏ Peter vội nhăn mặt la lớn, “Ôi!” và anh ta chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến đánh đấm tranh giành gì nữa cả.

“Thôi, chắc ta phải lo tìm ra kẻ lạ này là ai trước khi tôi bị hắn ta làm khó. Đồng Cỏ Hoang bao la bát ngát này có thể dung nạp được rất nhiều thỏ mà. Có thể nếu ta không làm phiền kẻ đó thì chắc hắn sẽ chẳng làm phiền ta đâu. Để ta lần mò theo những vết chân thử xem ta sẽ tìm ra được điều gì nào.” Thỏ Peter tự nói một mình.

Thế là Peter bắt đầu đi lần theo dấu những vết chân lạ kia và anh ta phấn khởi đến nỗi quên mất mhn phải đi khập khểnh, cà nhắc nǔa. Những dấu chân đưa thó ta đi hết những con đường băng qua vũng đầm lầy và dẫn tới một gốc cây bu lô thì Peter dừng lại.

"Ha ha! Bây giờ thì ta có thể biết được gã thó kia to lớn đến đường nào rồi." Peter nói. Tại sao anh thó biết được vậy? Bởi vì loài thó thường dùng cây bô lu để làm thước đo chiều cao của mình. Đúng vậy rồi, loài thó thường hay để dấu ấn lại những cái mốc thời gian khi mình lớn lên nơi từng lứa tuổi, giống như những cậu bé, cô gái vậy đó. Chúng không có những chiếc cửa để dựa vào để đo, nên loài thó dựa vào những gốc cây để đo chiều cao của mình đấy. Và thân cây này chính là cái thước đo của kẻ đã để lại những dấu chân Peter đang lần dò đi theo sau. Peter dừng lại ở dưới gốc cây và suy nghĩ thận trọng thêm một lần nữa. Anh ta biết rõ về loại cây này quá mà. Chính anh ta cũng từng sử dụng vài thân cây để đo chiều cao tăng trưởng của mình lúc còn ở khu Rừng Xanh đấy. Không những thế, những cây này không phải chỉ để dùng đo lấy thân mình, mà còn có công dụng như là chiếc cổng phân chia ranh giới, chiếm đất, tạo lãnh thổ như bảng hiệu "Không phận sự miễn vào." Điều này nói rõ việc ở đây cũng có vài con thó sống

trong khu vực này lâu rồi và có thể đã muốn chiếm một phần của Đồng Cỏ Hoang này làm lãnh thổ riêng của mình.

Peter đã đánh hơi được mùi thó rất khỏe mạnh ở những thân cây ấy. Những chú thó nào đó đã dốc hết sức mình cà mạnh vào thân cây để đo sao được thật cao đấy mà. Peter nhảy vọt lại gần. Anh ta vươn thẳng mình để đo cho thiệt cao nhưng cũng cẩn thận không để cho thân mình chạm quá sát vào gốc cây. Anh ta không muốn để lại một dấu vết gì cả. Thó ta vươn ra và vươn hết mình nhưng chiếc mũi pháp phong của Peter cũng không thể chạm vào dấu khắc mà thó khác đã để lại nơi đây.

"Thôi chết rồi, hắn ta có vẻ cao to lắm! Ta nghĩ mình không nên gặp hắn trước khi sức khỏe của ta bình phục, khỏe mạnh và lành lặn hơn bây giờ." Peter lo âu than vãn.

Chương 9

CHUYỆN BẤT NGỜ CHẮNG VUI

Dùng đôi chân chạy nhanh khi phải đấu hàng,
Dùng hàm răng sắc bén để mong chiến
thắng vẻ vang,
Nhưng dù là thắng hay bại, dù là chiến
hay hàng,
Vẫn không hay bằng dùng trí tuệ, sự
thông minh sáng suốt, để mà giải quyết vấn
đề ta đang vướng mang.

Thỏ Peter

Thỏ Peter trốn thật kỹ trong một góc khuất kín đáo trong Đồng Cỏ Hoang suy nghĩ thật chu đáo cẩn kẽ về việc anh ta khám phá ra chủ nhân của những dấu chân kia. Rõ ràng là cây bô lu với những vết khắc là dấu hiệu chứng tỏ tên thỏ lạ kia là một kẻ to lớn vạm vỡ hơn anh ta rất nhiều.

“Nếu hắn ta to con hơn thì chắc là sê mạnh khoẻ hơn rồi. Vừa to lớn vừa mạnh nữa thì tất nhiên mình sê không là đối thủ của hắn. Hơn nữa, bây giờ ta đang mang thương tích khắp mình, đau buốt ê ẩm như thế này thì chuyện chiến bại là cầm chắc trong tay. Thế nhưng, hắn ta cũng đâu có thể chiếm hết Đồng Cỏ

Hoang này riêng cho mình được. Ta cũng có quyền sinh sống ở đây mà. Nếu hắn nghĩ hắn có thể đuổi ta ra khỏi nơi này thì quả là một sai lầm rất lớn trong đời hắn đấy. Được rồi, để xem nào, ta phải cho hắn ta biết rõ được điều này. Đúng đấy, sự thông minh sáng suốt của ta cũng sẽ chẳng thua kém gì hắn đâu, có khi còn vượt bức hơn hắn nữa đấy.”

Quả thật là đại dột khi Peter thích khoe khoang khoác loác so sánh mình với những kẻ mà anh ta chưa từng gặp gỡ bao giờ. Tuy rằng anh thỏ nhìn thấy dấu hiệu báo rằng có ai đó hiện đang sống ở Đồng Cỏ Hoang này, nơi mà anh ta đang định sê chiếm lấy một chỗ làm vùng đất sống mới cho mình vốn là nơi đã có người cư ngụ, chiếm lãnh trước rồi. Thỏ Peter suy nghĩ giống như một số kẻ có tánh ích kỷ, tham lam và sống rất thiếu công bằng trên cõi đời này. Tại sao anh ta lại để cho những ham muốn vô lý đó ảnh hưởng đến sự ngay thẳng của bản thân. Tại sao anh ta có thể chiếm đất làm lãnh thổ riêng ở Lối Tâm Xuân xưa trong khu Rừng Xanh rồi ngăn ranh giới không muốn các bạn thỏ khác bước vào, song lại nghĩ rằng các bạn thỏ khác luôn sai, không tốt, không công bằng, vô lý; y như các chú thỏ đang làm như thế ở nơi đây. Nhưng đây là hai chuyện khác nhau mà. Càng nghĩ Peter càng cảm thấy trong lòng càng tức giận hơn. Rõ

ràng là thỏ Peter hành động suy nghĩ rất vô lý. Anh ta chỉ là khách lạ mới dừng chân ở Đồng Cỏ Hoang này thôi trong khi những kẻ khác đã sinh sống ở đây tự lâu rồi.

Thế nhưng Peter lại không nhìn nhận ra lối suy nghĩ thiếu chín chắn ấy của mình. Anh ta đang bị ám ảnh bởi ước muốn chiếm lấy Đồng Cỏ Hoang cho riêng bản thân, để anh thỏ được tự do làm những điều mình thích. Thế nên anh thỏ cảm thấy thất vọng và khó chịu, bức bối vô cùng. Nếu kẻ lạ kia là một chú thỏ nhỏ bé hơn anh ta, có lẽ anh thỏ Peter sẽ không ngần ngại mà ngang bướng tranh giành. Càng ngồi suy nghĩ lâu thêm, anh thỏ càng tức giận, càng để sự tự cao tự đại với những ý nghĩ ngông cuồng về việc anh ta muốn làm nhầm chiếm lợi cho bản thân.

“Ta sẽ ở đây dưỡng thương cho đến khi khoẻ hẳn, lúc đó thì hãy xem thử coi ai là kẻ làm chủ Đồng Cỏ Hoang này.” Peter tự nhủ.

Trong lúc mải mê say sưa với những ý nghĩ không tốt ấy, Peter bất ngờ bị một quả đấm giáng thật mạnh ngay phía sau lưng mình. Thật là một chuyện không may xảy đến quá đột ngột. Bởi vì anh ta đang bận rộn suy nghĩ quên băng rằng mình cần phải xoá hết những dấu chân của chính mình trước khi lui vào nơi ẩn náu ấy. Chính những vết chân đã đưa đường dẫn lối cho kẻ lạ tìm ra anh ta. Bụp!

Bụp! Bụp! Lại nữa rồi. Peter biết rõ là không nên đánh trả lại trong lúc các vết thương trên thân thể chưa bình phục. “Trong ba mươi sáu chước, chạy là thượng sách” Thế là Peter vội cong chân lên chạy thật nhanh. Anh ta đang phẫn nộ, cay đắng ứa lệ ba giờ bốn cẳng cong đuôi, cong người chạy trối chết bán mạng.

Chương 10

THỎ PETER CÓ Ý ĐỊNH TRỞ VỀ NHÀ

*Có ai đó đã từng nói,
Kẻ nhút nhát cũng có lúc cần phải mạnh dạn lên.*

Thỏ Peter

Thỏ Peter chưa từng thất vọng hơn thế lần nào trong đời. Hiện giờ anh ta đã đến được Đồng Cỏ Hoang, nơi anh ta đã để tâm mơ tưởng rất lâu, kể cả có lần xém chết dưới móng vuốt đe doạ của gã cú đêm Hooty, nhưng bây giờ anh thỏ đang rất chán nản hoảng hốt trong lúc này. Đúng ra Peter còn cảm thấy buồn khổ hơn lúc trước nữa. Peter không chỉ ở trong hoàn cảnh vừa chán nản vừa lo sợ, mà điều tệ hại hơn nữa là kẻ thù có thể bám theo anh thỏ bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi nào anh ta muốn đi. Thì ra Peter chỉ để ý lo sợ đến những kẻ thù thông thường như con Ó Già, cáo Đỏ hay những con chim ó khác mà thôi. Anh ta biết cáo Già, cáo Đỏ có thể sẽ quay lại đây nếu chúng thấy khó kiềm ăn ở cánh Đồng Xanh. Kẻ cả chó sói Già cũng đang sống ở nơi ấy rồi. Peter không lo ngại về những kẻ thù này. Anh ta đã quen cách để phòng họ rồi. Anh ta biết cách ẩn thân dưới những bụi gai, bụi cỏ rậm,

những đường mòn, những khóm Tâm Xuân và cả bức tường cũ nát ở đó nữa, và Peter sẽ chạy thoát một cách dễ dàng những kẻ săn đuổi mình. Vậy mà bây giờ anh ta đang bị nguy hiểm ở khắp mọi nơi quanh đây, khi kẻ thù của anh ta là một kẻ có thể bám sát theo anh thỏ ở bất cứ nơi nào anh ta có thể đến. Hình như kẻ đó cũng đang theo sát anh ta không rời. Kẻ nào thế, ai đây? Có phải đây là một chú thỏ già cao lớn vạm vỡ nóng tính, hung hăng, sống ở đây đã lâu nên muốn bá chủ nơi này và nghĩ Peter không có quyền được đến đây quấy rối.

Hiện tại, mặc dù đang gặp bao nhiêu là trắc trở khó khăn, nhưng Peter cũng đã tham quan thăm viếng hết khu vực Đồng Cỏ Hoang và nghĩ nơi này thật là một chỗ đẹp tuyệt vời. Anh ta đã nhìn thấy hết những điều muốn thấy để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình. Chắc chắn là anh thỏ sẽ không chịu quay về chốn cũ ở Lối Tâm Xuân xưa ở khu cánh Đồng Xanh, nếu anh ta không hoàn tất cuộc du ngoạn thăm dò từng góc, từng xó của Đồng Cỏ Hoang đâu. Anh ta ngần ngại suy tư và không còn nghĩ đến chuyện sẽ quay về chốn cũ. Anh thỏ cứ chần chừ hết ngày này sang ngày khác, với hy vọng rằng thỏ Xám Già sẽ nản lòng không săn đuổi anh ta nữa thì sẽ để yên cho anh thỏ ở lại sinh hoạt ở đây thôi.

Thế nhưng thỏ Xám Già lại không hề làm những chuyện như thế. Chú ta cảm thấy vô cùng hân hoan chờ đợi cho đến khi Peter nghĩ rằng anh ta đã tìm ra được một góc xó rất kín đáo an toàn tại khu Đồng Cỏ Hoang, và thường bất thình lình xuất hiện trong những lúc thỏ Peter đang ngủ trưa say giấc, không để phòng mà hù doạ đuổi anh thỏ Peter đi. Thỏ Peter đã hai lần cố gắng đánh trả lại. Thế nhưng thỏ Xám Già quá to lớn vạm vỡ đã đánh gục anh ta với những cú đá mạnh bằng hai chân sau, lại còn dùng hàm răng sắc bén cắn rách da Peter nữa.

Tội nghiệp cho Peter quá các bạn ạ, bộ lông của anh ta đã bị rách toạc tả tơi khi bị cú đâm gây thương tích. Mẹ Thiên Nhiên đã không có đủ thời gian giúp những vết thương lành lại, bây giờ anh thỏ Peter phải chiến đấu cùng với thỏ Xám Già. Đánh trả không được nên Peter bèn quay sang thế phòng thủ, tự bảo vệ rồi cứ phải né tránh liên tục. Vì luôn luôn phải cảnh giác cho nên Peter liên tục thiếu ngủ không có lấy được một bữa ăn no. Càng ngày anh ta càng gầy teo tóp cả người đi, bộ lông anh thỏ thì bị rách tả tơi, anh thỏ nhìn không khác gì một hình nộm gầy gò bằng rơm mà người ta dùng đuổi quạ ở ngoài đồng.

Thế nhưng anh thỏ vẫn kiên quyết không chịu bỏ cuộc. "Kiên trì là một đức tính ta đã

được dạy. Bền gan ắt sẽ chiến thắng. Vậy thì ta phải tiếp tục kiên trì." Anh ta tự nói với chính mình.

Và anh ta tiếp tục kiên trì hết ngày này qua ngày khác, cho đến khi gân kiệt sức và gân như sẵn sàng đầu hàng. Anh thỏ vươn mình một cách mệt mỏi dưới tia nắng mặt trời ở một góc xó xa thẳm nhất trong Đồng Cỏ Hoang và quyết định ngay trong đêm đó, anh ta sẽ lên đường trở về chốn cũ ở Lối Tầm Xuân xưa trong khu cánh Đồng Xanh. Bất chợt gân đó bỗng phát ra một tiếng động sột soạt nhẹ nhàng ở ngay sau lưng khiến anh ta nhảy vọt lên, trái tim như muốn văng khỏi miệng vì hoảng hốt bất ngờ. Nhưng thay vì nhìn thấy một gương mặt giận dữ của lão thỏ Xám Già thì anh thỏ nhìn thấy... Bạn nghĩ sao? Ở đâu lại có một cặp mắt hiền từ, nhân ái dịu dàng len lén nhìn anh thỏ từ phía sau những nhành dương xỉ lớn.

Chương 11

THỎ PETER ĐỔI Ý

*Khi bạn đã quyết định điều gì,
Nên suy nghĩ thiệt kỹ để thi hành cho trót.*

Thỏ Peter

Thỏ Peter nhìn chằm chặp vào đôi mắt hiền dịu, thân thiện đang trộm nhìn anh ta từ phía đằng sau những nhánh dương xỉ lớn, trong một góc khuất của Đồng Cỏ Hoang. Anh ta đang chờ đợi gương mặt hung thần của thỏ Xám Già, kẻ đã làm cho cuộc sống của anh ta khổ sở hồi hộp biết dường nào. Chính vì vậy thỏ ta không tin những gì anh ta nhìn thấy trong lúc này. Anh thỏ cứ trố mắt nhìn đăm đăm dù biết rằng làm như vậy là một hành động thiếu lễ phép, bất lịch sự một cách quá đáng. Vì thế đôi mắt hiền từ đó đã vội biến mắt sau đám dương xỉ xanh biếc kia. Peter thỏ phào nhẹ nhõm. Khi ấy, Peter mới chợt nhớ ra mình đã hành xử thô lỗ như thế nào với ánh mắt dịu dàng thân thiện đó.

“Cho tôi xin lỗi bạn nhé,” Thỏ Peter lịch sự nói.

Thật ra anh ta có thể trở thành rất lịch thiệp mỗi khi cần đến.

“Cho tôi xin lỗi nhé bạn ơi, tôi không có cớ ý khiến bạn cảm thấy sợ hãi đâu, xin thứ lỗi cho tôi nhé.”

Nói xong, Peter nóng lòng chờ đợi một câu trả lời. Đã từ lâu thỏ Peter phải sống một mình tro troi lẻ loi ở chốn cũ Lối Tâm Xuân xưa tại cánh Đồng Xanh và khi dọn đến nơi đây là Đồng Cỏ Hoang thì anh ta vẫn luôn cô độc tro troi một thân một mình. Bởi vậy anh ta rất mong có được một câu nói đáp trả lại. Anh thỏ có cảm giác kẻ sở hữu đôi mắt hiền lành nhân ái kia chắc hẳn sẽ có một giọng nói nhẹ nhàng êm ái và một trái tim vô cùng thân thiện. Và hiện tại Peter cần đến một sự thông cảm hơn bao giờ hết. Nghĩ vậy anh ta cứ chờ, rồi chờ đợi nhưng vẫn không nghe thấy tiếng động nào, từ đằng sau những nhánh cây dương xỉ đó.

“Có lẽ bạn không biết tôi là ai. Tôi xin tự giới thiệu tôi tên là Peter. Tôi đã đi đến từ cánh Đồng Xanh và tôi rất hân hạnh được quen biết bạn.” Peter nói tiếp. Vẫn không có một tiếng động nào. Anh ta lén nhìn về phía góc khuất nơi đã nhìn thấy đôi mắt hiền dịu kia, nhưng ở đó không có ai ngoài tiếng lay nhẹ nhẹ của những nhánh cây dương xỉ. Peter không biết phải làm gì hon trong lúc ấy. Anh ta rất muốn nhảy tot đến nhánh cây dương xỉ lớn đó và lén nhìn vào trong, nhưng không dám. Anh ta sợ rằng kẻ núp đằng sau đó sẽ bỏ chạy mất.

“Tôi chỉ có một thân một mình, sao bạn lại không nói chuyện với tôi?” Peter than van, buồn bã song vẫn giữ giọng nói nhẹ nhàng, lịch sự nhất. Vẫn không thấy ai đáp trả lại. Peter định đi lại gần hơn nhưng anh ta bỗng thấy đôi mắt hiền lành kia hiện ra ở dưới những chiếc lá khác. Thỏ Peter chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt đẹp dịu dàng đến thế. Đôi mắt to đen e thẹn, bẽn lén rụt rè khiến cho anh ta không dám thở mạnh vì sợ rằng sẽ khiến chúng sợ hãi biến mất thêm một lần nữa.

Đôi mắt lại biến mất và rồi Peter nhìn thấy những nhánh cây dương xỉ lớn lay động rung rinh. Anh ta biết rằng ai đó đang lén bò đi mắt. Peter muốn chạy theo sau nhưng tự trong lòng anh ta biết tốt hơn hết cần phải ngồi im ở đó không động đậy gì cả. Thế là Peter ngồi yên một chỗ thật lâu, lâu lắm.

Nhưng đôi mắt ấy đã không xuất hiện nữa. Chủ nhân của đôi mắt đó chắc đã đi xa lắm rồi. Anh ta thở dài rồi lại thở dài, cảm thấy trong lòng cô đơn hơn bao giờ hết. Anh ta nhảy vọt qua những cây dương xỉ nhìn vào phía đằng sau chúng. Ở phía dưới đất mềm hiện rõ ra từng dấu chân, vết chân của loài thỏ, dấu chân nhỏ hơn chân của thỏ Peter.

“Ô, tôi biết rồi! Tôi muốn thay đổi ý định, tôi sẽ không trở lại chỗ cũ ở Lối Tầm Xuân xưa bấy giờ đâu, chưa đến lúc đâu, ít nhất thì không phải là lúc này rồi.” Thỏ Peter nói thật to.

Chương 12

PETER HỌC HỎI TOMMY TIT

*Khi ta thấy ai đó đang âu lo,
Hãy dùng lời an ủi đem cho
Đòi sẽ ấm áp dễ thở lên
Khi ta có bạn tốt ở cạnh bên.*

Thỏ Peter

“Chào anh Thỏ Peter! Ngọn gió nào đưa anh đến nơi này, tại sao anh lại có vẻ âu sầu thảm não quá như thế?”

Peter cảm thấy mừng rỡ đột ngột quá. Đây là lần đầu tiên anh ta nghe được một giọng nói thân thiện sau những ngày dài lê thê lo âu hoảng hốt.

“Xin chào anh Tommy Tit! Ôi, ôi, ôi, tôi mừng quá đi khi gặp được anh. Anh đang làm gì ở Đồng Cỏ Hoang này?”

Chú chim Tommy Tít ngả đầu vào ngọn cây thích mảnh khảnh và nheo mắt tinh nghịch với Peter. “Bí mật đấy!” chú ta nói.

Không có gì hấp dẫn thỏ Peter bằng những điều bí mật. Nhưng anh ta không biết giữ kín bí mật để được an thân. Đúng thế, đối với thỏ Peter chuyện phải giữ bí mật còn khó hơn cất

cánh bay. Anh ta biết rõ điều đó. Mặc dù anh ta có tấm lòng tốt nhưng cái lưỡi của anh ta không bao giờ biết vâng lời. Một cái lưỡi tai hại cứ buông lỏng để nói và nói hết mọi điều (có thể nói ra được) khi có cơ hội nên thỏ ta không thể giữ kín được bất cứ một bí mật nào cả. Những kẻ thích ba hoa, thích nói chuyện thường là những kẻ không biết cách giữ kín một bí mật.

“Bí mật gì thê?” Peter hồn hở hỏi.

Tommy Tit nhìn xuống anh thỏ, đôi mắt sáng lên, nheo lại nghịch ngợm “Đó là một cái ổ có sáu em bé thật là dễ thương nhất ở trên đồi này.” Chú chim đáp.

“Ôi, đáng yêu quá! Nó ở noi nào vậy Tommy Tit?” Peter reo lên.

“Ở trong gốc cây bô-lu rỗng,” Tommy nháy mắt liên hồi trêu ghẹo và nói.

“Nhưng gốc cây bô-lu rỗng đó ở đâu mới được chứ?” Peter nài nỉ.

Tommy cười to. “Đây là bí mật của tôi mà. Nếu tôi nói cho anh biết thì nó đâu còn là bí mật nữa. Thôi, anh hãy nói cho tôi biết ngọn gió nào đã đưa anh đến Đồng Cỏ Hoang này trước đi, thỏ Peter.”

Peter biết rằng không có cách nào moi ra điều bí mật của Tommy được nên anh ta bắt

đầu kể lể than van về những khổ nạn của mình. Anh ta kể về việc anh ta cảm thấy cô đơn buồn bã như thế nào lúc còn ở Lối Tầm Xuân xưa trong cánh Đồng Xanh và không dám tung tăng đi ra ngoài vì e ngại sự đe dọa của lão sói Già. Cuối cùng anh ta quyết định đi tìm vùng đất sống mới nên đến thăm dò Đồng Cỏ Hoang. Anh ta kể về việc xém chết dưới móng vuốt của cú đêm Hooty rồi lại bị thỏ Xám Già rượt đuổi không ngừng đến nỗi mất ăn mất ngủ; cuối cùng nản lòng muốn quay trở về chốn cũ Lối Tầm Xuân xưa.

“A, tôi biết hắn ta là ai rồi. Hắn ta là Jed Thumper, một tên thỏ đô vật kỳ cựu, già nhất, to lớn nhất ở khắp vùng này. Hắn ta ở đây quá lâu đến nỗi hắn tưởng Đồng Cỏ Hoang này là của riêng hắn đấy. Thật là may mắn khi hắn ta chưa giết hại được anh.” Tommy Tit ngắt lời.

“Cũng dám lăm le nếu tôi đã không nhanh chân chạy mất”. Thỏ Peter xấu hổ đáp lại, khi nghĩ mình chỉ biết trốn chạy chứ không có can đảm chống trả lại.

Tommy Tit cười to. “Anh thật là quá thông minh. Thế nhưng tại sao anh vẫn chưa quay lại Lối Tầm Xuân xưa ở cánh Đồng Xanh vậy?”

Peter ngó ra, ngân ngại một hồi rồi bắt đầu kể cho Tommy Tit nghe về chuyện của đôi mắt đẹp hiền dịu anh ta bắt gặp nhìn lén mình sau

đám dương xỉ to lón kia. Anh ta hiểu kỳ muôn
biết ai là chủ nhân của đôi mắt ấy.

“Nếu anh chỉ biết đến đây thì tôi có thể nói
thêm cho anh biết.” Tommy vừa nói vừa nhảy
vọt ra ngoài khoảng không chụp vội lấy con
rệp nhỏ bay ngang qua nơi đó. “Chủ nhân của
đôi mắt ấy chính là cô Thỏ đuôi xoăn, là con
cưng của lão Thumper ngông cuồng kia đây.
Tôi khuyên anh nên mau chóng quay về nhà ở
Lối Tầm Xuân xưa để tránh bớt phiền phức đi
nhé. Thôi, vợ tôi đang réo đây, tôi phải đi đây.
Ôi, cô vợ bé bỏng của tôi ơi! Anh đang về tới
nhà rồi đây này!” Sau cái gật đầu chào và
trong nháy mắt Tommy Tit đã vụt bay đi mất.

Chương 13

CÔ THỎ NHỎ ĐUÔI XOĂN

*Những câu hỏi vớ vẩn làm phí thời gian,
Những câu hỏi thông minh giúp kiến thức
thêm dồi dào.*

Thỏ Peter

“Cô thỏ nhỏ Đuôi Xoăn!” Peter ngồi bên bờ
đê ngoài bìa Đồng Cỏ Hoang, chỗ Tommy vừa
bay đi, lặp đi lặp lại nhiều lần câu nói đó.

“Cái tên đẹp quá, đúng là một cái tên rất
đẹp. Một cái tên đẹp tôi chưa bao giờ nghe
qua. Tôi nghĩ là cô ấy cũng đẹp như cái tên ấy.
Chắc chắn là vậy rồi.” Peter nói, mơ màng nhớ
tới đôi mắt đẹp dịu dàng đã lén nhìn mình ở
phía sau những cây dương xỉ to kia, và những
vết chân nhỏ nhắn xinh xắn anh ta đã tìm thấy
được. Thế là anh ta ngồi đây, mơ về những
giấc mơ thật đẹp, thật tuyệt vời và thắc mắc
rằng nếu anh ta đi tìm thì có kiếm ra được cô
thỏ nhỏ Đuôi Xoăn không.

Từ hồi nào tới giờ, Thỏ Peter đâu có ngờ
rằng cô thỏ nhỏ Đuôi Xoăn chỉ ở gần ngay bên
anh. Cô ta đang cư ngụ ở ngay đằng phía sau
hàng cây dương xỉ to đó, thường hay rụt rè e lệ
lén lén nhìn trộm khi nghĩ rằng anh ta không

nhìn thấy mình được. Cô ấy đã nhìn thấy những vết cào, vết cắn mà cú đêm Hooty và thỏ già Thumper để lại trên người anh ta.

Cô ấy cũng nhìn thấy Peter gây rộc người và đau khổ hốt hoảng đến đường nào. Những giọt nước mắt thương cảm trào ra khỏi đôi mắt đẹp dịu hiền đó. Cô ấy quả là một kẻ có trái tim thật nhân ái.

“Anh ấy có một gương mặt rất sáng, anh ta cũng có vẻ rất lịch thiệp, tôi rất thích những người lẽ phép. Cái tên Peter nghe cũng rất êm tai. Nó biểu hiện sự chân thành, tốt lành và thật thà. Tôi nghiệp anh ta quá! Tôi nghiệp cho anh thỏ Peter ghê!” Cô thỏ Đuôi Xoăn nhỏ thầm nghĩ, vội vã chùi cặp mắt ướt. “Ước gì tôi có thể giúp được điều gì để anh ta bớt khổ sở hon. Ô kia, Tôi tin rằng anh ta đang tiến tới nơi này, chắc tôi phải đi thôi, nhìn anh ta đi cà nhắc tôi nghiệp quá đi thôi!”

Cô thỏ nhẹ nhàng biến mất, đôi mắt còn ngắn lè thương cảm. Lúc cô thỏ đã chắc chắn Peter không phát hiện ra mình, cô ta bắt đầu co giò phóng chạy đi thật nhanh.

“Tôi nhìn thấy anh ta nói chuyện với bạn của tôi là chú chim Tommy Tít, chắc Tommy đã kể về tôi cho anh ta nghe rồi.” cô ta tự nhủ trong lúc lướt nhanh qua những con đường nhỏ về nhà.

Đúng như cô nghĩ, cô ta nhìn thấy Tommy và vợ chú ta là Phoebe, đang bận rộn tìm thức ăn đem về móm cho sáu đứa con nhỏ đang co mình nằm ẩn trong gốc cây rỗng ruột. Tommy không rảnh để trò chuyện cho nên cô thỏ Đuôi Xoăn bèn ngồi dựa dưới một bụi gai nghỉ ngơi và chờ. Trong thời gian chờ đợi, cô ấy rửa mặt sạch sẽ và chải bộ lông mình thật kỹ, cho thật mượt bóng. Bạn có biết tìm khắp khu Đồng Cỏ Hoang và kể cả khu cánh Đồng Xanh cũng không có mấy ai gọn gàng sạch sẽ và thích chưng diện như cô thỏ nhỏ Đuôi Xoăn này.

Một lúc lâu sau, Tommy dừng lại để nghỉ ngơi. Chú ta nhìn xuống và bắt gặp cô thỏ nhỏ Đuôi Xoăn nên nháy đôi mắt đen láy tinh nghịch trêu cô. Cô thỏ ranh mãnh nháy mắt lại và họ cùng bật lên cười thành tiếng một cách vui vẻ. Họ chính là hai người bạn thân từ lâu lắm rồi.

“Hãy kể cho tôi nghe về chuyện của thỏ Peter đi Tommy Tit” Cô thỏ nhỏ Đuôi Xoăn yêu cầu và Tommy đã kể về Peter cho cô thỏ nghe.

Chương 14

THUMPER BỊ LÙA

Không nên so sánh sự hung hăng của người ta qua hình dạng.

Một con sói đôi lúc còn dữ tợn hơn một con gấu to vĩ đại.

Thỏ Peter

Thỏ Già Jed Thumper ngồi trong đám bụi cây Tâm Xuân ở phía trong Đồng Cỏ Hoang, giận dữ chửi rủa một mình. Hắn ta vô cùng cău gắt, hung hăng như muốn nuốt hết con tức giận vào người. Thật là hắn đang nóng giận lắm, càng nuốt con giận hắn càng thấy giận tức điên lên thêm. Hắn ta vừa to lớn, vạm vỡ và khoẻ mạnh, đầy kinh nghiệm nữa. Hắn ta đã đóng đô ở Đồng Cỏ Hoang này từ lâu lắm rồi, không ai có thể tự do tung hoành ở đây nếu không có sự đồng ý của hắn. Thế nhưng tại sao một con thỏ lạ từ khu Rừng Xanh dám đến đây, lì lợm và hồn xược không chịu tránh khỏi nơi này.

Tất nhiên là Thumper đang nghĩ tới anh thỏ Peter. Đã hai ngày qua từ lúc hắn chộp hụt Peter, hắn biết rõ Peter vẫn còn quanh quẩn trong Đồng Cỏ Hoang khi nhìn thấy những dấu chân mới hiện ra mỗi ngày. Cứ mỗi buổi

sáng khi hắn ta chạy đến khu vực kiếm ăn của mình lại nhìn thấy vết chân của Peter ở nơi ấy. Việc này khiến cho hắn vô cùng bức bối đến nỗi ăn không còn ngon miệng nữa. Hắn bèn quay trở về bụi cây Tâm Xuân ngồi và ngẫm nghĩ. Hắn ta cứ gặm nhấm con bức bối và bắt đầu cău gắt giận dữ nhiều hơn, và hắn hậm hực đưa chân liên tục giậm thình thịch lên mặt đất.

“Ta sẽ săn lùng để giết hoặc đuổi nó ra khỏi Đồng Cỏ Hoang này, để nó không bao giờ dám quay lại. Ta sẽ làm điều đó ngay bây giờ!” Hắn la lớn lên rồi phóng đi bắt đầu cuộc săn lùng đuổi giết Thỏ Peter.

Nếu hắn ta im lặng không lên tiếng rồi âm thầm đi săn lùng có lẽ sự việc sẽ tốt hơn. Có hai lỗ tai xinh xắn đã nghe thấy những gì hắn nói và đôi mắt dịu dàng kia nhìn theo khi hắn biến mất dạng đằng sau bụi cây Tâm Xuân. Hắn chạy thẳng đến một góc khuất thật xa trong Đồng Cỏ Hoang, nhưng không hề biết rằng Peter đã tìm ra được một phần của bờ đê ấm áp. Và khi hắn đi được một lát bỗng có tiếng giậm chân thình thịch phát ra từ hướng bên đối diện. Tiếng động đó khiến lão thỏ Già dừng lại, vểnh tai lên chăm chú lắng nghe. Lại nữa, thình thịch, thình thịch! Hắn cảm thấy tức tối vô cùng muốn giậm chân trả đũa nhưng vội ngưng lại kịp thời. “Nếu tôi làm như thế thì con mồi sẽ biết cảnh giác và sẽ chạy sổng mất như bao lần trước thôi” hắn tự nhủ.

Thế rồi, hắn ta quay ngược trở lại và vội vã chạy nhanh về hướng tiếng giật thình thịch phát ra, cố gắng thật nhẹ nhàng không để phát ra tiếng động nào hết. Nhảy vài bước hắn ta lại dừng lại nghe ngóng. Hắn nghe được tiếng thình thịch vang lên vài ba lần nữa và trái tim của hắn như nỗi điên lên nhưng đành phải dần xuống trở lại.

“Chẳng lẽ nó còn dám mò đến mảnh đất trồng sim nữa hay sao.” hắn lẩm bẩm.

Cuối cùng hắn đã tới mảnh đất trồng sim và nhẹ nhàng chui vào để thăm dò. Không có ai ở nơi đó hết. Đúng rồi, không có một bóng ma nào cả. Hắn chờ đợi và quan sát, ngay đến một sợi lông của Peter hắn cũng không tìm thấy. Hắn bắt đầu kiểm tìm những vết chân của thỏ Peter thì tiếng giật thình thịch lại trỗi lên. Lúc này tiếng động phát ra ở trong khu vực cỏ ba lá, nơi mà hắn chỉ dành riêng cho cô con gái cưng là cô bé thỏ Đuôi Xoăn được phép đến mà thôi. Giận dữ đến nỗi thỏ không ra hơi, hắn vội vàng chạy về hướng đó. Thế nhưng khi mà hắn chạy được đến nơi thì kẻ phát ra tiếng động đó đã biến mất dạng rồi.

Nguyên một buổi sáng dài đằng đẵng, thỏ Già Thumper hót hải chạy khắp nơi như con rối nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng Thỏ Peter ở đâu. Các bạn có biết lý do tại sao không? Hầu như trong thời gian Thỏ Peter

đánh một giấc ngủ ngon lành để dưỡng sức thì ngoài kia đã có một người khác đang giả dạng anh thỏ đánh lừa và đánh lạc hướng thỏ lão Già Thumper đấy.

Chương 15

SỰ NGẠC NHIÊN THÚ VỊ DÀNH CHO PETER

*Ta có thể bẻ gãy, bẻ cong cây que,
Nhưng điều không may sẽ có ngày chấm dứt thôi.*

Thỏ Peter

Suốt buổi sáng trong lúc có ai đó đang đánh lừa Thumper; lão thỏ Già ngang ngược vẫn tưởng mình là chủ Đồng Cỏ Hoang này, Peter đang nằm dài trên bờ đê phủ đầy nắng ấm, mơ mộng về đôi mắt xinh đẹp dịu dàng và những dấu chân nhỏ nhắn xinh xắn. Đây là một chỗ nguy hiểm để dỗ giấc ngủ bởi vì con Ó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào và vồ lấy Peter trong lúc anh ta đang mê ngủ, vậy thì tiêu đời anh thỏ rồi còn gì nữa.

Peter đã ngủ thiếp mắt đi. Bạn biết không, bờ đê được nắng chiếu vào ấm áp và thoải mái quá, anh ta đang mệt nhoài và đã lâu chưa có một giấc ngủ nào tử tế ra hồn cả, thế là anh thỏ gật gà, gật gù chìm vào giấc ngủ và mơ về những giấc mộng đẹp nhất trên đời này.

Peter nằm ngủ say sưa thật lâu khi không có ai bên cạnh làm phiền anh ta. Khi trời đã quá

trưa thì anh ta choàng mình thức dậy nheo mắt với ông mặt trời vui nhộn tròn đỏ ngoài kia. Anh ta quên băng mình đang ở đâu. Khi chợt nhớ lại, anh ta vội nhảy vọt lên và nhốn nháo nhìn từ bên này sang bên khác.

“Ối, Ối!” Peter thảng thốt. “Ôi, ôi, sao tôi lại bất cẩn đến thế này. Thật may là thỏ Già Thumper không tìm thấy tôi đang mê ngủ ở đây. Và còn điều này nữa, tôi đang đói cào ruột đây này. Đường như tôi đã bị đói hàng năm trời rồi thì phải.”

Peter bỗng dừng lại và héch mũi. “A... đúng là có một đám cỏ ba lá ở rất gần đây thôi, a... a... Tôi có nằm mơ không vậy, tôi đã tỉnh giấc chưa, tôi nghe rõ được mùi thơm của cỏ ba lá ngọt ngào mà!”

Peter quay đầu thiêt chật về hướng có mùi thơm của loại cỏ ba lá. Và rồi anh ta xoay vòng lại nhìn chằm chặp, mắt mờ to, miệng há hốc kinh ngạc không ngờ. Anh ta chớp mắt lia lịa, dụi mắt rồi chớp chớp mắt thêm một lần nữa. Không còn nghi ngờ gì nữa rồi, ở bên kia bờ đê đầy nắng ấm có một đống cỏ ba lá xanh tươi, mát rượi ngọt ngào nằm sẵn đợi chờ mời gọi anh thỏ.

Peter đi vòng quanh mó cỏ, nhìn lên bầu trời như không thể tin vào sự thật ở ngay trước mắt mình. Cuối cùng thì anh ta phóng tới và

gặm lấy một chiếc lá của nó. Ôi, đúng là nó rồi. Peter đã chắc chắn đây là sự thật rồi. Có ai đó đã đem mớ cỏ này đến đây để săn trong lúc anh ta còn say mêm trong giấc ngủ. Rõ ràng là mớ cỏ này là quà tặng cho anh ta. Nhưng ai lại tốt bụng thế này?

Một ý tưởng chợt loé lên trong đầu. Anh ta ngừng ăn và nhảy vọt qua những nhánh cây dương xỉ to to và nhìn vào phía đằng sau, nơi mà anh ta đã từng nhìn thấy đôi mắt đẹp dịu dàng ngày hôm trước. Dưới đất mềm đang in dấu những vết chân nhỏ nhở giống như là dấu chân của cô thỏ nhỏ Đuôi Xoăn vây.

Trái tim của chàng thỏ Peter nhộn lên sự vui mừng khôn xiết. Anh ta biết chắc ai là người đem đến cho mình mớ cỏ ba lá ngon tuyệt vời kia. Anh ta nhìn vào đám dương xỉ cầu may. Không thấy bóng dáng cô thỏ ở đâu cả, anh ta bèn nhảy vọt quay về lại mớ cỏ ba lá và đánh chén thật no nê. Ôi, lần đầu tiên trong đời anh ta thường thức được thứ cỏ ba lá ngọt ngào, ngon lành trong một tâm trạng hạnh phúc vui vẻ thế này.

Chương 16

THỎ PETER ĐI TÌM GƯƠNG SOI

*Nếu chúng ta đánh giá người ta qua bề ngoài,
Thì tự mình nên tập trước đức tính gọn gàng,
sạch sẽ, tươm tất, phong oai.*

*Hãy rèn luyện phong thái từng ngày,
Luôn lịch thiệp, nhẹ nhàng trong mọi lúc.*

Thỏ Peter

Lần đầu tiên trong đời Peter bắt đầu để ý đến ngoại hình và cách ăn mặc của mình. Bình thường anh ta rất giản dị xuề xòa không mấy khi bỏ thời gian quan tâm chú ý đến vẻ bề ngoài của mình. Anh ta thường cười nhạo chú chim giẻ Sammy vì thường xuyên tỏ ra chăm chút bộ lông trắng xanh đẹp của mình quá cẩn thận. Anh thỏ thường trêu chọc cáo Đỏ vì hắn ta tối ngày hay khoe khoang bộ áo sang trọng của mình. Bản thân anh thỏ thì chả bao giờ để ý đến ngoại hình của mình cả. Kể cả lúc bộ lông của anh còn nguyên vẹn hoặc rách nát, anh ta vẫn không cảm thấy có điều gì khác biệt. Giờ Peter đang nằm ở bờ đê trong một góc khuất của Đồng Cỏ Hoang, chợt đổi tánh muốn trở thành một kẻ bảnh trai, gọn gàng nhất. Peter còn muốn mình phải là một kẻ thật

điển mã, sáng sủa, thông minh phong độ nữa kia. Anh thỏ ước mình được cao to vạm vỡ nhiều hơn. Anh ta mơ mình sẽ là một chú thỏ mạnh mẽ và cao lớn nhất trên khắp cả thế gian này. Anh ta muốn có một bộ cánh thật là đẹp. Tất cả những điều ước muốn đó bắt nguồn từ khi có đôi mắt đẹp dịu dàng của cô bé thỏ Đuôi Xoăn thường hay lén nhìn anh thỏ nhiều lần. Anh ta đoán rằng chính cô Thỏ đã đem tặng cho anh ta mó cỏ ba lá xanh ngon trong lúc anh ta đang say ngủ. Sự thật rõ ràng là anh thỏ bắt đầu cảm nhận được tình yêu đang đến trong cuộc sống của mình. Đúng vậy, anh thỏ Peter như đã đem lòng yêu thương cô bé thỏ Đuôi Xoăn ấy. Dù anh thỏ chỉ nhìn thấy duy nhất đôi mắt dịu dàng khả ái, e lệ rụt rè bẽn lén, lén nhìn mình mà không hề ló dạng nguyên hình, và anh thỏ nhà ta cứ mơ về cô bé Thỏ như một điều không gì đẹp hơn để mơ nữa. Anh thỏ ta ước gì có thể gặp mặt được cô bé Thỏ. Nếu anh ta biết được cô bé Thỏ ấy đã đánh lừa cha mình là lão thỏ Già Thumper như thế nào để anh ta có cơ hội đánh một giấc ngủ ngon an bình, chắc chắn anh sẽ càng háo hức yêu thương cô nhiều hơn thế nữa.

“Ta phải gặp cô ấy! Ta phải đi ngay để gặp cô ta!” Peter tự nhủ và ngay trong giây phút đó, anh ta ước gì mình trở thành một kẻ to cao vạm vỡ bánh trai nhất trên cõi đời này.

“Ôi, không rõ tôi nhìn như thế nào đây!” anh ta lại nghĩ thầm, “Tôi không biết mình nhìn xấu đẹp ra sao. Vậy thì tôi nên đi tìm một cái gương chắc sẽ biết ngay thôi mà.”

Khi Peter nghĩ ra việc cần phải làm anh ta sẽ không còn chần chừ gì nữa. Anh ta bèn phóng nhanh đến gần bãi đầm lầy, nơi mà anh ta đã tìm ra dấu vết của lão thỏ Già Thumper. Hiện anh thỏ vẫn đi cà nhắc vì vết thương do tay cú đêm Hooty gây ra, nhưng vẫn cố gắng hết sức đi thật nhanh. Chẳng bao lâu anh ta đã đến được khu đầm lầy ấy. Ở nơi này, giống như anh thỏ đã tiên đoán trước; anh ta tìm được một chiếc gương soi. Bạn nghĩ sao? Đây chỉ là một vũng nước bé tí teo thôi. Đúng đây, nó chỉ là một vũng nước trũng yên tĩnh phản chiếu bóng của những cành dương xỉ mọc quanh đấy cùng với những nhánh cây nhọn chĩa ra chung quanh nó mà thôi. Thế là Peter liền ngồi xuống bên vũng nước nhìn vào chiếc gương mà anh ta vừa khám phá ra được.

Anh thỏ nhìn vào đây thật lâu, cuối cùng anh ta thở hắt ra. “Ôi, sao ta lại nhìn chán đến thế này!” anh thỏ buồn rầu than van.

Đúng đây, cú đêm Hooty và thỏ Già Thumper đã gây ra cho anh thỏ ta đầy người những thương tích. Mảnh da màu trắng quanh mông của anh thỏ cũng bị lem nhem và do bẩn khi ngồi ở trên đống đất bùn lầy. Có những vệt

cát vẩy dính ở bên hông của anh ta nữa. Anh thở gầy guộc, xơ xác và trông khổ sở đến thế là cùng.

“Có thể cô bé thỏ Đuôi Xoăn chỉ thương hại mình thôi. Chắc chắn là cô ấy không thể nào ngưỡng mộ mình được.” Peter vừa lẩm bẩm vừa phui những vệt cát vụn ra.

Peter bận rộn cả mấy tiếng đồng hồ. Anh ta hăng hái tắm rửa và chải chuốt, chăm chút bộ cánh của mình. Cuối cùng anh ta đã cố gắng hết khả năng có được, rồi anh lại ngắm nhìn một lần nữa vào chiếc gương soi, và anh ta trông thấy một chú thỏ khác hẳn lúc ban đầu, sáng sủa bảnh bờn hơn rất nhiều.

“Mặc dầu ta là một kẻ cù lẩn, gầy guộc, khảng khiu, nhưng ít ra ta trông cũng sạch sẽ, gọn gàng mà.” Anh ta vừa nói vừa phóng mình quay về phía bờ đê quen thuộc của mình.

Chương 17

THỎ PETER GẶP GỞ CÔ THỎ ĐUÔI XOĂN

Đừng chối bỏ, đừng lo âu,

*Hãy thử đi, dẫu thắng dẫu bại đừng lo chi
chuyện cưỡng cầu.*

Thỏ Peter

Thỏ Peter bắt đầu cảm thấy phấn chấn vui vẻ trở lại. Anh ta nhìn cũng bảnh trai hơn trước nhiều rồi. Khi Mẹ Thiên Nhiên nhìn thấy anh thỏ cố gắng chăm chút ngoại hình của mình, hết lòng muốn trở thành gọn gàng, sạch sẽ, thì Mẹ Thiên Nhiên đã ra sức để giúp một bàn tay khiến những vết thương trên người của Thỏ Peter được mau chóng lành lặn trở lại bình thường như trước. Hơn nữa Peter đã được ăn uống đầy đủ mấy ngày qua. Đã lâu lắm anh không gặp lại lão thỏ Già Thumper, nên anh ta ăn ngon miệng, ngủ được an giấc. Anh ta thắc mắc không hiểu chuyện gì đã xảy đến với lão thỏ Thumper. “Có lẽ chuyện gì đó đã xảy đến với hắn ta rồi.” Peter nghĩ. “Ta hy vọng có chuyện gì đó đã thật sự xảy ra.” Rồi anh ta cảm thấy xấu hổ với ý nghĩ đó, bèn nói tiếp, “Một chuyện gì đó không đến nỗi xấu

lắm đã khiến lão bận rộn không thể đuổi giết và xua ta đi khỏi Đồng Cỏ Hoang này nữa."

Khoảng thời gian Peter cố gắng tìm cách gặp gỡ cô bé thỏ Đuôi Xoăn cho anh ta biết mình đã hết lòng yêu mến cô Thỏ rồi, mặc dù anh ta chỉ nhớ được đôi mắt đẹp dịu dàng sau những cành dương xỉ. Anh ta lần quẩn lay hoay tho thẩn ở quanh đây ráng tìm kiếm cô bé Thỏ nhưng không tìm được gì ngoài những dấu chân nhỏ nhắn xuất hiện rất thường xuyên. Cô Thỏ luôn luôn tìm cách tránh mặt một cách dễ dàng bởi vì cô rành rẽ mọi ngõ ngách, hang góc của Đồng Cỏ Hoang này. Hơn nữa, cô bé Thỏ luôn bận rộn tìm cách đánh lạc hướng người cha ngang ngược của mình là lão Thumper. Cô cảm thấy tội cho anh thỏ Peter nên đã kiểm cách giữ cho cha mình đừng đến gần Peter. Nếu Peter biết được chuyện này, anh thỏ sẽ càng mê say cô bé thỏ Đuôi Xoăn nhiều hơn nữa. Vì khó có cơ hội gặp gỡ cô bé nên anh thỏ càng muốn gặp cô ta nhiều hơn. Anh thỏ đã bỏ hết công sức để ăn diện, chải chuốt hàng ngày để có được một bể ngoài trông hấp dẫn hơn. Anh thỏ còn ước muốn rất nhiều lần mong rằng có cơ hội để chứng minh với cô Thỏ rằng anh ta là một kẻ có tài, thông minh lối lạc như thế nào.

Ngày qua ngày, Peter cảm thấy hình như không thể có cơ may gặp được cô bé thỏ Đuôi

Xoăn nữa rồi. Anh ta ngồi suy tư cả một buổi sáng, trái tim anh chàng thỏ chùng hẵn xuống. Khi anh ta đang ngồi ở trong một bụi gai rậm thì bất thình lình có một tiếng la hoảng hốt vang lên từ phía sau một bụi cây nhỏ. Không biết tại sao Peter lại thấy tiếng nói đó rất ư thân quen, dù rằng anh ta chưa từng được nghe giọng nói ấy bao giờ. Anh thỏ vọt thật nhanh lại ngay bụi cây nhọn kia và nhìn thấy một sự việc khiến anh ta vô cùng giận dữ nên không còn nghĩ đến an toàn của bản thân mình nữa. Nơi đây, cô thỏ nhỏ Đuôi Xoăn đang bị mụ Mèo Đen của gia đình họ Brown vồ lấy rồi. Thế là anh thỏ lấy hết sức mình đá thiêt mạnh. Mụ mèo không kịp nhìn thấy anh thỏ tiến đến cho nên hứng phải cú đá bất ngờ khiến mụ ta té nhào vô bụi gai nhọn gần đấy. Tất nhiên là bà ta đã để cho cô bé thỏ vượt thoát. Cô thỏ đang hoảng hốt sợ hãi nhiều hơn là bị làm đau.

Cho đến khi mụ mèo thoát khỏi bụi gai nhọn thì thỏ chàng Peter và cô bé thỏ Đuôi Xoăn đã bình an ngồi cạnh nhau giữa mảnh đất có những hàng cây Tầm Xuân ở một góc vắng vẻ, khuất xa.

"Ôi, anh quả thật rất can đảm." cô Thỏ thón thót thì thầm

Cuối cùng thì sự kiện này vô tình đã giúp thỏ chàng Peter thoả mãn được lòng mong muốn và đã gặp mặt cô bé thỏ Đuôi Xoăn.

Chương 18

TOMMY TIT CHỨNG MINH TÌNH BẠN CHÂN CHÍNH

*Không có gì quý giá trên cõi đời này bằng
tình bạn chân chính.*

Thỏ Peter

Sau khi thỏ Peter đã cứu được cô bé thỏ Đuôi Xoăn khỏi nanh vuốt của mụ Mèo Đen, kẻ đáng lẽ phải an phận bên trong căn nhà của gia đình họ Brown thôi, và mụ Mèo Đen không nên đi săn lùng ở Đồng Cỏ Hoang xa xôi này, và anh chàng đã đưa cô Thỏ về gần đến tận nhà cô ấy. Cô bé Thỏ đã nhiều lần nói rằng anh không cần phải theo cô sát như thế. Nhưng anh thỏ lại muốn chắc chắn rằng cô bé thỏ sẽ được an toàn trên đường về nhà. Cô Thỏ bật cười to khi nghe anh ta nói thế, bởi vì cô ta biết chắc mình đã tự lo cho bản thân được rồi. Cô thỏ nhà ta đã so ý bất cẩn nhất thời để cho mụ Mèo Đen chộp được, cô nói mình sẽ không sơ sót như thế nữa đâu. Một chuyện cô bé Thỏ không dám nói ra mình bị mụ mèo vồ được vì cô đang mải mê nhìn lén anh thỏ một cách say đắm nên quên việc để phòng cẩn thận cho chính bản thân mình.

Cuối cùng cô bé thỏ đã đồng ý để anh ta đưa mình đi một chặng đường. Thế nhưng, khi họ bắt đầu thoảng nhìn thấy bụi cây Tầm Xuân nơi cha cô đang cư ngụ, cô Thỏ vội bắt Peter quay trở về. Cô bé Thỏ lo lắng người cha ngang ngược của mình có thể làm hại chàng thỏ Peter và hơn nữa lão có thể sẽ la mắng cô ta nếu lão biết cô bé thỏ đã kết bạn với anh chàng thỏ này.

Dù bị bắt buộc quay về, nhưng Peter vẫn cứ nài nỉ cô thỏ hứa sẽ gặp lại anh ta buổi tối hôm sau gần ở bờ đê nơi anh đang trú ẩn tại một góc khuất nhất của Đồng Cỏ Hoang.

Kể từ đây, Thỏ Peter bắt đầu sống những ngày tháng thanh thản bình an. Đôi khi cô bé thỏ Đuôi Xoăn hẹn hò với anh và có lúc cô thỏ bén lén hẹn hò với anh. Thế nhưng anh thỏ đã tìm đủ mọi cách gặp gỡ cô thỏ mỗi ngày. Vì thế, trái tim anh thỏ bây giờ luôn tràn ngập những niềm vui, như một bài ca tuyệt vời:

*"Bầu trời biếc xanh, ngàn lá xanh lam,
Những tia nắng vàng ươm hé cháo,
Trái tim tôi đang rộn rã xôn xao,
Và cuộc sống thật đáng yêu, rực rỡ, ngọt ngào."*

Đến một ngày kia, lão thỏ Già Thumper cuối cùng phát hiện ra chàng thỏ Peter đang làm bạn với cô bé thỏ Đuôi Xoăn. Lão trỏ ném

giận dữ vô cùng. Lão nghiến răng trèo trẹo, miệng nuốt ừng ực con bực tức, đó là cách loài thỏ biểu hiện con giận của mình. Lão thề rằng sẽ ăn không ngon miệng nếu không đuổi được thỏ Peter ra khỏi Đồng Cỏ Hoang này.

Ôi, thật là những ngày không may cho Thỏ Peter rồi. Đúng thế, đúng là những ngày tháng vô cùng xui xẻo với anh thỏ Peter. Khi lão thỏ Già Thumper phát hiện ra cô bé thỏ Đuôi Xoăn đã dối gạt lão như thế nào để lão cứ tưởng rằng thỏ Peter đang ở trong khu vực khác chứ không phải là ở bờ đê. Tệ hon nữa, khi lão tìm được noi cư ngụ của thỏ Peter lão luôn rình rập quanh quẩn đây và cố sức vô lấy anh thỏ mỗi khi anh muốn chớp mắt, dù chỉ là nghỉ ngoi vài phút mà thôi. Lão ta còn làm những chuyện tồi tệ hon thế nữa. Khi lão thỏ Già nhìn thấy con Ó đang bay lượn kiếm mồi, lão ta cố ý để cho con Ó đuổi theo sát bên mình rồi lão bèn nhảy chui vào một bụi gai để trốn. Và rồi lão sẽ chui ra và tiếp tục chạy tiếp, rồi hắn dẫn dụ sao cho con Ó rượt theo mình và hắn sẽ chạy ngang qua bờ đê để cả hai đều nhìn thấy anh chàng thỏ Peter đang nằm dài ra đó tìm một chút nghĩ ngoi thanh thản. Thế là con Ó bỗng nhiên quên băng đi lão thỏ Già Thumper lao nhanh lên bầu trời cao để nhắm lấy một góc độ có thể sà xuống vô lấy thỏ Peter dễ dàng. Trong khi đó thì lão thỏ Già Thumper

trốn ở một góc quan sát, cười khúc khích vô cùng nham hiểm độc ác.

Tình hình này khiến cho anh thỏ coi như sắp tiêu đói nếu không có Tommy Tit đến giải cứu kịp thời. Tommy đã nhìn thấy con Ó và đã kịp thời cảnh báo anh thỏ Peter. Chính vì thế mà con Ó kia chỉ kịp vô được một nǎm đất sau khi đã bỏ công giuong nanh vuốt ra trong lúc lao thật nhanh xuống. Thế là lão thỏ Già Thumper càng cảm thấy tức điên lên hon. Lão quá thát vọng vì thát bại với kế hoạch "mượn dao giết người" gian manh hiểm độc của mình. Ôi, đúng là những ngày tháng khủng khiếp nhất của thỏ Peter và cô bé thỏ Đuôi Xoăn. Ngày nào cô Thỏ cũng phải lo sốt vó lên sợ rằng anh Thỏ sẽ bị bắt bắt cứ lúc nào.

Chương 19

CHÓ SÓI GIÀ TRẢ ƠN

*Hãy gieo mầm nhân ái,
Nơi trái tim mọi người,
Để mọc rễ đậm chồi,
Cây tình thương muôn nơi.*

Thỏ Peter

Số phận của thỏ Peter và cô bé thỏ Đuôi Xoăn càng ngày càng xấu hổ đi. Peter quyết định quay trở về chốn cũ ở Lối Tầm Xuân xưa, trên cánh Đồng Xanh. Thế nhưng anh ta không muốn bỏ cô Thỏ ở lại một mình. Trong khi ấy cô Thỏ cũng thật sự không biết có nên đi theo anh Thỏ hay không. Bởi vì cô Thỏ không muốn rời xa quê hương của mình là Đồng Cỏ Hoang này. Chính vì thế mà Peter đã phải khổ sở từng ngày từng giờ lo tránh khỏi lão thỏ Già Thumper, kẻ đang nhầm tưởng rằng mình là chủ của khu vực này và đã tuyên bố đuổi cho bằng được anh Thỏ đi ra khỏi nơi này. Hiện tại, chúng ta thấy anh thỏ có người bạn tốt ở Đồng Cỏ Hoang này là chú chim Tommy Tit. Một ngày kia chú chim bay trở về cánh Đồng Xanh nơi mọi người đang xôn xao thắc mắc không hiểu chuyện gì đã xảy ra với anh thỏ Peter, trong khi chính anh Thỏ đã âm thầm

lặng lẽ ra đi trong đêm vắng không báo cho ai biết mình đi đâu cả.

Kẻ đầu tiên hỏi thăm Tommy nhìn thấy thỏ Peter ở đâu không chính là chó sói Già. Tommy kể cho hắn nghe những ngày tháng khổ sở của Peter ra sao. Chó sói Già nhã nhặn lịch sự hỏi rất nhiều câu hỏi về Đồng Cỏ Hoang và cảm ơn Tommy khi chú chim tung cánh bay qua ao Nụ Cười để kiếm Ông Nội Éch và chuột xạ Jerry.

Tối hôm đó, khi ông mặt trời đỏ tròn vui nhộn đã lên giùng đi ngủ đằng sau phía khu Đồi Tím, và bóng tối trải dài trên cánh Đồng Xanh lão sói Già phóng nhanh về hướng Đồng Cỏ Hoang. Dù lão chưa từng đến nơi ấy, nhưng sau khi dò hỏi cẩn kẽ từ Tommy Tit, và lại lão vốn rất tinh ranh, chẳng bao lâu lão đã tìm được thấy bụi cây Tầm Xuân nơi lão thỏ Già Thumper, kẻ đã làm cho Peter khổn khổ bao ngày, đang chiếm đóng. Lão Thỏ hiện đang không có ở nhà. Thế nhưng chiếc mũi thính của lão sói Già đã đánh hơi được dấu vết của lão thỏ Già Thumper nên lão sói lần dò thật nhanh không phát ra bất cứ một tiếng động nào. Chẳng bao lâu, lão ta tìm được đến những bụi gai và ở dưới bụi cây là lão thỏ già đang cười khúc khích. Thế nhưng lão ta chợt há hốc mồm phát ra một tiếng thét kinh hồn khiến các bạn thú nhỏ trong Đồng Cỏ Hoang

nghe thấy phải rùng mình sợ hãi, nhất là nếu họ biết được chó sói Già đã mò đến nơi này rồi.

"Ha, ha, ha! Ho, ho, ho!"

"Hee, hee, hee! Ha, ho, hee, ho!"

Lão thỏ Già Thumper chưa từng nghe được những tiếng động nào như thế cả. Một âm thanh thật là kỳ quái khiến lão ta hoảng hốt nhảy vọt ra khỏi bụi gai. Tất nhiên đây là điều mà lão sói Già đang chờ đợi. Như một tia chớp, hắn ta rượt theo sát thỏ Già và họ bắt đầu một cuộc chạy đua chưa từng xảy ra ở Đồng Cỏ Hoang này. Họ chạy vòng quanh, vòng quanh, xoay qua bên này bên nọ, chạy dọc theo lối mòn những con bò đi qua, và Thumper cùng chó sói Già kẻ rượt người chạy, hối hả cho đến lúc cả hai đều mệt nhoài không kịp thở, không thể chạy thêm được bước nào nữa. Khi lão thỏ Già hoảng hốt không còn đủ lý trí thì may mắn thay chạy được về tới nhà an toàn trong bụi Tâm Xuân.

Khi đó lão sói Già cười ngả nghiêng một lần nữa và phóng nhanh vượt qua khỏi bức tường đổ nát nơi mà hắn ta đánh hoi biêt được thỏ Peter đang trốn trong đó.

"Làm phuộc gặp phuộc, và ta đây chuyện ân oán phân minh rõ ràng lăm anh thỏ Peter ạ" lão sói Già nói. "Anh đã giúp ta ngày trước khi báo cho ta biết rằng cáo Già và cáo Đỏ đã có kế

hoạch làm khó ta ở cánh Đồng Xanh bằng cách xua gã chó săn Bowser đến nơi ta đang ngủ trưa. Vậy là chúng ta không ai nợ ai gì nữa. Ta tin rằng lão thỏ Già Thumper sẽ không dám thò mũi ra khỏi lùm cây Tâm Xuân này cả tuần tới này đâu. Thôi, ta phải trở về cánh Đồng Xanh đây. Chúc anh ngủ ngon, thỏ Peter ạ. Đừng quên rằng ta đã trả ơn anh xong xuôi cả rồi đây nhé."

"Chúc ngủ ngon, cảm ơn ông sói Già" Peter nói, và rồi khi lão sói Già đi khuất anh ta mắc cở đỏ mặt nói một mình, "Ta đã không chịu tin tưởng khi lão nói rằng chúng ta có thể cùng nhau làm bạn."

Chương 20

CÔ THỎ ĐUÔI XOĂN THÌ THẦM: “EM BẰNG LÒNG”

*Tình yêu đẹp nhất trên đời,
Không có gì tuyệt vời hơn,
Khi trái tim rộn lên những bài ca,
Khiến trái đất quay cuồng với niềm vui
sướng hạnh phúc.*

Thỏ Peter

Thỏ Peter nhận ra anh luôn là một kẻ vốn dĩ sanh ra đã biết vui vẻ, hạnh phúc rồi. Thế nhưng những hạnh phúc trước đây không giống như niềm hạnh phúc mà anh ta đang có trong tình yêu dành cho cô bé thỏ Đuôi Xoăn và cũng được cô thỏ đáp trả lại. Peter chắc chắn rằng cô Thỏ rất yêu mến mình dù rằng cô không hề nói thế bao giờ. Nhưng tình yêu đâu cần phải nói lên bằng lời, nhất là khi Peter nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh, dịu dàng của cô bé Thỏ. Peter quá hạnh phúc không màng tới những khó khăn mà lão thỏ Già Thumper đã đem đến cho mình ở Đồng Cỏ Hoang. Anh thỏ cố gắng hết sức để thuyết phục cô Thỏ đi theo anh ta trở về chốn cũ nơi Lối Tầm Xuân xưa ở cánh Đồng Xanh. Mặc kệ anh chàng năn nỉ như thế nào, Cô bé thỏ Đuôi Xoăn vẫn mãi

phân vân không muốn rời bỏ Đồng Cỏ Hoang, nơi cô đã từng lớn lên và luôn sinh sống ở đây. Anh thỏ cũng băn khoăn không muốn trở về chốn cũ một mình, bỏ lại cô Thỏ ở nơi này. Thỏ Peter đã quá yêu mến cô bé Thỏ và biết chắc mình sẽ không hề cảm thấy hạnh phúc nếu không được sống gần bên cô ấy. Khi đó lão thỏ Già Thumper sau khi đã hăng say săn đuổi Peter một cách ráo riết đến nỗi quên ăn, quên ngủ; nhưng từ khi bị lão sói Già hù doạ thì lão trốn mãi trong bụi gai già rậm rạp không dám thò mũi ra ngoài nữa.

Trong khi đó, chính bản thân lão sói Già cũng không hề biết rằng tiếng tru của hắn không những đã làm hoảng hốt thỏ Già Thumper mà còn khiến cho cô thỏ nhỏ Đuôi Xoăn sợ hãi không ít. Cô ta chưa bao giờ nghe thấy một tiếng chó tru nào đáng sợ như thế cả. Cô bé Thỏ không nhận ra được âm thanh đó là tiếng động gì và suốt đêm ấy cô Thỏ nép sát mình vào trong nơi trú ẩn kín đáo nhất, run cầm cập, rùng mình nhiều lần trong con hoảng hốt. Sáng hôm sau thỏ Peter tìm thấy cô Thỏ ở đây. Cô thỏ không hề chợp mắt được một tí nào cả, cô vẫn còn đang run rẩy sợ hãi không dám đi tìm bữa ăn sáng.

“Ôi, anh Peter thân mến, đêm qua anh có nghe thấy có một âm thanh rất khủng khiếp không? Cô thỏ than thở.

“Tiếng động gì thế em?” Peter nói, giả vờ như anh ta không hề biết đến chuyện gì xảy ra đêm qua.

“Có một tiếng tru thật kinh dị anh Peter ạ!” Cô bé thỏ Đuôi Xoăn nức nở, run rẩy khi nghĩ đến chuyện đêm qua.

“Khủng khiếp đến chừng nào cơ?” Peter hỏi lại.

“Ôi, em không thể tả cho anh nghe được,” cô thỏ nói, “nó không giống một âm thanh nào mà em đã từng được nghe qua. Hình như đó là tiếng hú của cú Đêm và chim Dipp cộng với tiếng tru ăng ăng của chó sói phát lên cùng một lúc, tóm lại đây là một tiếng tru nghe rất khủng khiếp, kinh dị!”

“Ôi” Peter đáp, “chắc đây là giọng nói của một người bạn cũ của anh, lão sói Già đây mà. Lão ta đến đây tối đêm qua để đến đáp ân tình ngày trước anh đã giúp lão đây.”

Thế rồi anh thỏ kể lại đầu đuôi tất cả câu chuyện lão sói Già đã đến cánh Đồng Xanh như thế nào, và chuyện lão khôn ngoan hơn cả cáo Già ra sao. Nhưng Peter không kể với cô bé Thỏ về chuyện anh ta đã từng hoảng hốt hơn cả một năm trời vì tiếng tru kinh rợn ấy. Nhất là trong khoảng thời gian anh thỏ chưa tin rằng lão sói Già thật sự muốn làm bạn với mình, và chính vì lý do đó mà anh thỏ đã nghĩ đến việc rời bỏ nơi cư ngụ ở Lối Tầm Xuân xưa và tìm đến Đồng Cỏ Hoang.

“Thế hắn ta có thích loài thỏ chúng ta không?” Cô bé thỏ Đuôi Xoăn hỏi.

Peter chắc là lão ta thích.

“Anh nghĩ rằng lão ấy sẽ trở lại đây săn mồi chứ?” Cô bé lại hỏi.

Peter không biết chắc về điều này lắm, nhưng anh chàng thỏ nghĩ rằng hắn có thể sẽ quay lại.

“Ôi” Cô bé thỏ Đuôi Xoăn rên rỉ. “Từ giờ về sau em sẽ không bao giờ còn cảm thấy an toàn nữa.”

Khi ấy Peter mừng quá bèn nói: “Xin nghe lời anh nói, noi an toàn nhất cho chúng ta ở thế gian này chính là chốn cũ Lối Tầm Xuân xưa quê anh. Em có muốn đến đó cùng với anh không?”

Cô bé thỏ Đuôi Xoăn roi lệ, thỏ dài. Cuối cùng rồi thì cô cũng nép sát mình vào anh thỏ Peter, thì thầm nói, “Dạ có, em muốn.”

Chương 21

PETER VÀ CÔ BÉ THỎ ĐUÔI XOĂN TỪ GIÃ ĐỒNG CỎ HOANG

*Vượt qua nguy hiểm gian nan,
Hãy quên và nên chẳng phàn nàn,
Hãy thận trọng hướng về phía trước,
Để được an bình, hướng phuộc hôm nay.*

Thỏ Peter

Ngay sau khi cô bé thỏ Đuôi Xoăn đồng ý đi theo anh thỏ Peter để xây một tổ ấm ở Lối Tầm Xuân xưa trong cánh Đồng Xanh, thì Peter rất nôn nóng được rời khỏi ngay lập tức. Anh thỏ đã gặp bao nhiêu trở ngại khó khăn ở Đồng Cỏ Hoang này nên Peter sợ rằng chờ đợi lâu hơn nữa thì biết đâu cô Thỏ sẽ đổi ý và nếu thật sự cô ta muốn vậy thì Peter cũng không biết phải tính làm sao cho vẹn toàn theo ý cả hai.

Xưa nay Peter vốn săn là kẻ vui vẻ hồn nhiên, không nghĩ đến ai ngoài bản thân mình, vậy mà đây là lần đầu tiên anh ta cảm thấy mình có trách nhiệm với kẻ khác. Đây là một nhiệm vụ nặng nề đây. Thế nhưng nhiệm vụ này là một việc mà mỗi người trong chúng ta, một ngày nào đó cũng sẽ phải cần lo học hỏi. Lão gà Johnny đã học cách làm ổ cho gà mái

Polly trong khu vườn của gia đình nông dân họ Brown. Anh ta đã cố gắng giữ bí mật về việc làm đó để Polly có được một hoàn cảnh sinh hoạt thật an toàn. Đây là việc làm mang tính trách nhiệm biết chăm sóc, quan tâm đến người khác, và lo đến việc liên quan đến người khác nhiều hơn vốn khó hơn chuyện quan tâm cho chính bản thân mình. Vì vậy, tuy anh thỏ săn sàng mạo hiểm và thậm chí có thể bắt đầu chuyến đi trở về Lối Tầm Xuân xưa ngay trong buổi ban ngày. Nhưng anh Thỏ Peter lại cảm thấy không an tâm chuyện cô bé thỏ Đuôi Xoăn gặp phải bất cứ một hiểm họa nào.

Thế là Peter đành phải ráng chờ cho đến khi trời vừa chang vặng tối, nhưng lại không quá tối khuya, bởi vì đêm ấy không có trăng sáng soi những lối đi, chỉ có những ngôi sao nhỏ bé, lấp lánh một cách thân thiết dễ thương. Dù sao thì đêm cũng đã đến. Suốt cả buổi chiều hôm ấy, cô bé thỏ Đuôi Xoăn vội vã đi quanh Đồng Cỏ Hoang để từ giã bạn bè của cô và ghé thăm những con đường mòn thân quen, những nơi trú ẩn, tung góc hang; những nơi vốn từng đem lại cho cô cảm giác lưu luyến cho lần ra đi không hẹn ngày trở lại, dù rằng anh thỏ Peter đã hứa rằng sẽ đưa cô thỏ trở lại thăm Đồng Cỏ Hoang bất cứ lúc nào cô muốn.

Cuối cùng thì gian khởi hành đã đến. Peter đi trước dẫn đường. Anh ta cảm thấy mình to

lớn, mạnh khoẻ và can đảm lạ thường, trong khi cô bé thỏ Đuôi Xoăn vẫn nhút nhát, sợ hãi, nhảy từng bước theo sát sau lưng anh thỏ. Cô bé thỏ có cảm giác rằng cô đang đi đến một Thế Giới xa lạ, bao la rộng lớn mà cô chưa biết nhiều gì về nó cả.

“Ôi, Peter.” Cô thì thầm, “nếu chúng ta gặp phải cáo Đỏ thì sao! Em sẽ chẳng biết phải trốn ở đâu bây giờ.”

“Chúng ta sẽ không đụng phải cáo Đỏ đâu em ạ.” Peter đáp, “nhưng nếu chúng ta có gặp, thì em hãy theo sát bên người anh, em nhé. Anh đã nhiều lần đánh lừa được cáo Đỏ rồi nên anh không sợ hãi ta đâu.”

Chưa bao giờ trong đời, Peter cảm thấy mình cần phải cẩn thận e dè đến thế. Bởi anh biết mình phải mang một trách nhiệm quan trọng vô cùng. Peter cẩn thận ngồi nhìn và nghe ngóng theo từng bước nhảy. Thế là cô Thỏ cũng nép sát theo anh mà đi. Trái tim Peter như đang phồng lớn thêm lên, chưa đụng đầy những cảm xúc hạnh phúc bên trong. Anh ta cảm thấy mình quan trọng và hân diện lắm. Khi hai người nghe được tiếng sủa sắc bén của cáo Đỏ vang lại từ phía xa thì Peter cảm thấy yên tâm lắm bởi vì anh thỏ biết cáo Đỏ đang săn mồi ở tận phía bên kia xa tít của cánh Đồng Xanh cơ.

Khi một vệt tối mờ ảo trãi dài ngang quanh bãi cỏ trước mặt họ, Peter bèn lập tức nhanh chóng nằm dài ra trên thảm cỏ, không động đậy và giữ thật là yên lặng, cô thỏ nhỏ Đuôi Xoăn cũng làm theo y như vậy, như cô đã hứa với anh thỏ sẽ luôn sát cánh bên nhau.

“Gì thế anh?” cô Thỏ thì thầm.

“Anh nghĩ đây là cú đêm Hooty”, Peter thì thầm đáp lại, “nhưng hắn ta không thể nào nhìn thấy chúng ta đâu.” Một thời gian sau đó rất lâu, khi họ nghe thấy tiếng kêu kinh rợn của cú đêm đã lảng dần về phía Đồng Cỏ Hoang thì Peter bật nhảy thẳng đứng lên ngay.

“Mau lên,” anh thỏ nói. “Bây giờ thì chúng ta không cần phải sợ hắn nữa đâu.”

Thế rồi Peter cúi chàm rãi, cẩn thận dấn đường cùng cô thỏ đi đến cánh Đồng Xanh dưới bầu trời đầy những ngôi sao đang nháy mắt tinh nghịch đón chào họ, y như ông mặt trời vui nhộn tròn đở đang thay quần áo ngủ ở phía sau cánh Đồng Xanh lúc họ đi tới Lối Tầm Xuân xưa.

“Chúng ta về tới nhà rồi!” Peter reo lên.

“Ôi, vui mừng quá!” Cô thỏ nhỏ Đuôi Xoăn cũng reo lên, nhảy từng bước ngắn theo sát vào lối đi riêng đến nơi ở của Peter.

Chương 22

CHÚ CHIM GIẺ SAMMY TÒ MÒ

*Bạn hãy học nhiều thứ từ người khác,
Nhưng hãy giữ kín chuyện riêng tư cho
riêng mình.*

Thỏ Peter

Tất nhiên là chú Chim giẻ Sammy là kẻ đầu tiên phát hiện ra thỏ Peter đã trở về lại Lối Tâm Xuân xưa. Sammy dự định sẽ bay lại thăm Peter mỗi buổi sáng. Trong lúc cô bé thỏ Đuôi Xoăn chưa có đủ thời gian để làm quen với cảnh vật của Lối Tâm Xuân xưa, căn nhà mới của cô Thỏ, thì Peter đã nhìn thấy chú chim giẻ Sammy đang tiến đến gần. Lúc ấy, Peter thật sự chưa muộn cả thế giới biết đến việc nhà anh đã có một chị Peter rồi. Sau khi chị thỏ bàng lòng đi theo anh thỏ sinh sống thì bây giờ họ đã về tới nhà. Bây giờ là lúc họ cần có thời gian để hưởng thụ hạnh phúc của riêng họ với nhau mà thôi. Vì thế khi vừa nhìn thấy Sammy đang hướng về phía nhà mình ở Lối Tâm Xuân xưa, anh Thỏ Peter bèn giấu cô bé thỏ Đuôi Xoăn ở ngay phía dưới bụi cây Tâm Xuân dày và rậm nhất, rồi anh ta vội vàng chạy ngay ra mảnh đất có đám cỏ ba lá ở gần nhất.

Khi Sammy nhìn thấy anh ta ngay và tỏ ra rất ư là ngạc nhiên.

"Chào anh Thỏ Peter! Ngọn gió nào lại thổi anh về đến đây thế?" chú ta hét to lên, đập xuống một nhánh cây bạch dương ở gần bên mép bờ Lối Tâm Xuân xưa.

"Ồ, tôi đã đi một chuyến vòng quanh thế giới đây mới lạ đây." anh thỏ nói.

"Anh nói gì thế?" Sammy cười khúc khích đáp lại, "rõ ràng là anh chỉ có quanh quẩn ở Đồng Cỏ Hoang thôi mà. Anh thỏ Peter ơi, để tôi nhắc cho anh biết nhé Đồng Cỏ Hoang chỉ là một góc nhỏ, rất nhỏ của cả một Thế Giới bao la lạ lùng tuyệt vời ngoài kia đấy." Hòn nứa chú chim Tommy Tít đã kể hết cho chúng tôi nghe về chuyện của anh rồi. Chú ta còn nói anh đã đem lòng yêu thương cô bé thỏ Đuôi Xoăn và đoán rằng hai người chắc chắn sẽ về đây xây tổ ấm đấy mà. Chuyện gì đã xảy ra thế? Có phải cha của cô ấy đã làm khó và đuổi anh đi khỏi Đồng Cỏ Hoang, đúng không nào?"

"Không phải, ông ta đâu có làm thế!" Peter đáp lại giận dữ, "Đây không phải là việc khiến anh phải lo. Tôi đã về nhà, đúng, tôi về nhà vì tôi muốn làm như vậy, thế thôi."

Sammy khúc khích cười khoái trá khi đã trêu ghẹo và khiến cho Peter nổi nóng lên. Sammy quỷ quái ranh ma bèn trêu tiếp: "Thế anh về tới nhà có một mình à?"

Anh Thỏ Peter không dám trả lời là “Đúng vậy,” bởi vì nói như thế là không đúng sự thật, bởi vì xưa nay dù có lỡ vô ý sai phạm điều gì, anh Thỏ Peter luôn rất thành thật, anh chàng không thể dối trá được. Thế là anh ta bèn giả vờ như không nghe thấy câu hỏi của Sammy.

Sammy cũng chỉ hỏi đại cho có chuyện chứ cũng không quan tâm suy nghĩ gì nhiều. Thế nhưng chú chim lại rất lanh trí, khi chú ta để ý thấy anh thỏ cứ lẩn tránh câu hỏi và chuyển câu chuyện sang đề tài khác để mà nói thì chú chim tự nghĩ, “á, tôi biết rồi, anh ta đâu có về nhà một mình, tôi thắc mắc có phải cô bé thỏ Đuôi Xoăn cũng theo về với anh ta không nhỉ?”

Thế là Sammy bèn bắt đầu thò đầu về phía dưới Lối Tâm Xuân xưa và lượn quanh, rồi lại quay vòng vòng để có thể nhìn được mọi hướng, mọi nơi, mọi lúc, nhanh như tốc độ chiếc lưỡi của chú có thể uốn quanh được vậy. Chú chim bay lượn hai, ba vòng bên trên Lối Tâm Xuân xưa, giả vờ như đang chộp bắt những con sâu bướm, nhưng thật ra là chú ta đang cố gắng nhìn xuống những chỗ ẩn nấp quanh đấy. Lần sau cùng thì chú chim thật sự đã thăm dò được chị thỏ Peter rồi, cô ấy chính là cô bé thỏ Đuôi Xoăn đấy. Thế là chú chim giẻ Sammy bèn phóng nhanh ra cánh Đồng Xanh và hét lên thật lớn:

“Thỏ Peter cưới vợ rồi! Thỏ Peter đã cưới vợ rồi!”

Chương 23

PETER GIỚI THIỆU CHỊ THỎ PETER

*Những điều bạn làm cho kẻ khác,
Chưa chắc giống điều họ làm cho bạn,
Miễn sao bạn vui vẻ tự nguyện,
Và hãy vì kẻ khác mà trao ra, trao ra.*

Thỏ Peter

Thỏ Peter nhăn nhó khi nghe thấy chú chim giẻ Sammy la hét ầm ĩ trong lúc chú ta cất cánh bay ngang qua khu Rừng Xanh và cánh Đồng Xanh rằng, “Peter đã lập gia đình!” “Peter đã có vợ kìa!” Anh ta nhìn thấy Gió Thoảng Vui, là con cái của Gió Mẹ Miền Tây xưa, lao nhanh đến Lối Tâm Xuân xưa thiêt mau khi nghe lời rao của chú chim giẻ Sammy, và anh thỏ biết rằng họ chỉ là một trong những người khách đầu tiên sẽ bắt đầu cuộc viếng thăm mà thôi. Anh thỏ bèn vội vàng chạy nhanh về chỗ chị thỏ Peter đang ẩn náu phía dưới các bụi cây Tâm Xuân.

“Em có nghe thấy cái tên ranh ma Sammy ấy gào thét ầm ĩ lên không chứ?” Peter hỏi.

Chị thỏ Peter gật đầu. “Nhưng anh có nghĩ rằng đấy cũng là một điều tốt, phải không anh?” cô thỏ then thùng e lệ hỏi.

Peter cười khúc khích. “Nghe rất là hay quá đây chứ, em biết không, anh không bao giờ nghĩ rằng chú chim giẻ Sammy có thể nói ra những lời hay như thế đấy. Anh bây giờ đã nghĩ khác, dù rằng kiểu cách chú ta rao rêu không hay ho gì mấy, nhưng quả thật là anh ta đang đi loan báo tin mừng đây. Chúng ta đã không thể giữ được bí mật thì việc tốt nhất là nên mời mọi người đến chung vui với mình. Sau khi ta lo cho xong việc rồi thì chúng ta sẽ có thời gian cho riêng mình. Đây kia Gió Thoảng Vui và anh tin rằng nàng sẽ rất vui vẻ đưa tin dùm cho đôi ta.”

Chị Thỏ Peter đồng ý, tin tưởng, ngưỡng mộ thỏ Peter một cách không hề nghi ngờ gì cả. Thế là Gió thoảng Vui nhanh chóng bay khắp muôn phương trên cánh Đồng Xanh và khu Rừng Xanh loan báo tin vui:

“Anh chị Thỏ Peter sẽ đón tiếp các bạn đến mừng họ tại nhà riêng ở Lối Tâm Xuân xưa từ buổi trưa cho đến chạng vạng tối nhé.”

“Lý do gì mà anh mời họ trễ đến thế?” chị thỏ Peter hỏi.

“Bởi vì anh nghĩ mời trễ thì mọi người sẽ có cơ hội đến đông hơn,” Thỏ Peter đáp. “Những ai ngủ cả ngày sẽ thức dậy hết, và những ai ngủ suốt qua đêm cũng chưa tới giờ đi ngủ. Hơn nữa, khi bóng đêm bắt đầu trải dài trên

các con đường thì các bạn thú nhỏ có thể ẩn nấp tránh nguy hiểm khi đi đến đây.

“Anh thật là tỉ mỉ thận trọng,” chị Thỏ Peter hài lòng, vui vẻ đáp.

Tất nhiên là ngay vào ngày hôm sau, khi trời vừa chạng vạng tối, tất cả mọi người, kẻ đi bộ, kẻ rón rén, có kẻ trườn bò hoặc bay lượn trên không, nhưng tất cả đều hướng về Lối Tâm Xuân xưa. Hầu như ai ai cũng quen biết và yêu mến anh thỏ Peter. Tất nhiên là mọi người đều náo nức nôn nao để được viếng thăm thỏ Peter. Từ ao Nụ cười thì có chồn Billy, rái cá Little Joe, chuột xạ Jerry, rùa Spotty, và ông nội Éch. Từ khu Rừng Xanh thì có gấu trúc Bobby, cô chó sóc Cố Túi, nhím gai Porky, sóc xám Jack Vui, sóc Đỏ Ba Hoa, chuột rừng Chân Trắng, quạ Đen, chú chim giẻ Sammy, chim Ó bu teo Ol'Mistah, chim Nhại Mistah, và chàng cóc leo cây Chân Nhót. Từ cánh Đồng Xanh thì có chuột đồng Danny, cóc Già, chồn ly Digger, chồn hôi Jimmy, và sóc Vằn, kẻ đang sinh hoạt ở gần bức tường lở giữa mé bờ cánh Đồng Xanh và khu Rừng Xanh. Vợ chồng gà Johny và Polly đến từ vườn Trái Cây xưa và chim gõ kiến Drummer cũng vậy.

Tất nhiên là chó sói Già cũng đến chia vui, và khi hắn ta đến nơi thì nhím gai Porky, chồn ly Digger và chồn hôi Jimmy bèn nhường đường một cách lễ phép. Lão cáo Già, cáo Đỏ

và cú đêm Hooty không đến dự nhưng họ cũng núp ở một nơi có thể nhìn thấy mọi việc và vui chung. Anh thỏ Peter đã nhiều lần đánh lừa họ, thế cho nên họ không cảm thấy thân thiện với anh ta. Anh thỏ Peter kiêu hãnh đứng cạnh chị thỏ Peter dưới bụi cây Tâm Xuân và giới thiệu cô dâu với tất cả bạn bè. Chị thỏ Peter e lệ thuỷ mi, ngọt ngào và nhã nhặn ngồi kế sát bên anh chồng mới thỏ Peter. Mọi người đều công nhận rằng "Cô ấy quả là tuyệt vời," và khi cáo Đỏ nghe được lời khen ấy, hắn ta cười toe toét và nói rằng:

"Đối với tôi thì chắc cô thỏ ấy cũng không có gì gọi là tuyệt vời lắm đâu. Tôi hy vọng tôi sẽ tìm ra nét tuyệt vời của cô ấy."

Hắn ta muốn ám chỉ điều gì thế?

Chương 24

CHUỘT ĐỒNG DANNY CẢNH GIÁC THỎ PETER

*Lời khuyên chân thành luôn luôn cần thiết,
Đãu rồng, thường thì ít ai chịu để ý quan tâm đến.*

Thỏ Peter

Chuột đồng Danny chò cho đến khi tất cả bạn bè của Thỏ Peter rời khỏi Lối Tâm Xuân xưa sau khi đã hoàn tất cuộc thăm viếng vợ chồng thỏ Peter, anh ta phải chò vì hai lý do.

Lý do thứ nhất, anh ta nhìn thấy cáo Già và cáo Đỏ đang rình rập quanh đấy, dù rằng họ có biến đi một lúc, nhưng chuột đồng Danny cũng không rõ họ có đi xa thật không, hay là đang núp lại ở đâu chò cơ hội để chộp lấy mình trên đường đi về chặng. Tất nhiên là chuột đồng Danny không bao giờ để chút sô hờ nào để họ có thể toại nguyện. Anh ta quyết định sẽ xin chú thỏ Peter để được ở lại qua đêm trong một góc nhỏ của Lối Tâm Xuân xưa. Anh ta chắc chắn là thỏ Peter sẽ không ngại, bởi vì chuột đồng Danny là bạn thân của thỏ Peter, bạn rất thân nữa đấy.

Lý do thứ hai chuột đồng Danny cần phải chò cũng vì tình bạn này đây. Bạn thấy đấy,

thỏ Peter đã rời khỏi cánh Đồng Xanh một thời gian khá lâu. Vì thế anh biết chắc là mình không còn biết rõ tất cả tình hình hiện nay ở đây, nên chuột ta muốn cảnh báo với Thỏ Peter rằng cánh Đồng Xanh đã không còn là một nơi bình an nữa như lúc lão sói Già mới đến đây sinh sống. Chuột đồng Danny đứng chờ, và khi tất cả bạn bè đã ra về thì chuột đồng bèn gọi thỏ Peter sang một bên nơi mà chị thỏ Peter không thể nghe thấy họ được. Chuột đồng Danny nhón chân thì thầm vào trong tai của thỏ Peter.

“Anh có biết rằng lão sói Già là kẻ thù nguy hiểm nhất của chúng ta không thỏ Peter? Anh có biết điều này không?”

Thỏ Peter lắc đầu. “Tôi không thể tin điều đó được anh chuột đồng Danny ạ”, chú thỏ đáp. “Giọng tru của hắn đã khiến anh kinh hãi nên anh nghĩ rằng hắn ta rất ư là xấu xa. Thế nhưng, lão sói Già bây giờ là bạn của tôi đấy.”

Thế rồi chú thỏ kể cho chuột đồng Danny nghe về câu chuyện chó sói Già đã đến trả ơn mình ở Đồng Cỏ Hoang như thế nào, và về chuyện ngày xưa thỏ Peter cũng đã từng giúp đỡ hắn ta ra sao.

Chuột đồng Danny tỏ vẻ nghi ngờ không tin gì cho lắm. “Thế hắn ta còn nói gì nữa không nào?” chuột đồng hỏi lại.

“Hắn không nói gì thêm nữa, chỉ là việc chúng tôi từ nay không ai còn nợ ai nữa thôi.” Thỏ Peter đáp lại.

“Ha! Thấy chura!” chuột đồng Danny trả lời.

Kiểu cách chuột đồng Danny trả lời khiến cho Thỏ Peter quay lại nhìn Danny một cái nhìn thật sắc bén.

“Ha!” Chuột đồng Danny lại nói tiếp. “Nếu hai người đã không còn nợ nhau nữa, anh không còn thiếu nợ hắn, và hắn cũng không còn nợ gì anh. Vậy thì anh hãy cẩn thận nhé thỏ Peter! Hãy cẩn thận đấy! Tôi phải trốn cho thật kỹ ở Lối Tâm Xuân xưa này với cô thỏ Peter nếu tôi là anh bạn đấy. Phải như thế thôi. Anh vẫn biết rõ lão cáo Già rất ranh ma, thế nhưng lão sói Già thì lại càng tinh ranh quý quái hơn nhiều. Đúng đấy, hắn ta ranh mãnh lắm! Và chúng ta càng cần phải khôn ra nhiều hơn để tránh khỏi móng vuốt của hắn. Coi chừng đấy nhé, thỏ Peter, nếu anh và lão sói Già đã không còn nợ nần gì nhau nữa. Bây giờ, nếu anh không ngại thì tôi có thể cuộn mình vào nơi ẩn náu của mình để cho qua đêm nay. Tôi thật sự không muốn ra về giữa màn đêm khuya khoắt như thế này đâu.”

Tất nhiên là Thỏ Peter bảo rằng chuột đồng Danny cứ tự nhiên mà ở lại qua đêm ở Lối Tâm Xuân xưa, và cảm ơn chuột đồng Danny

đã cảnh báo mình rồi chia tay đi ngủ. Thế nhưng thỏ Peter không bao giờ mang tâm trạng nặng nề lo âu phiền não lâu trong lòng. Cho tới lúc anh thỏ Peter quay trở về với chị thỏ Peter thì anh thỏ đã có khuynh hướng chê bai sự kinh hãi nhút nhát của chuột đồng Danny.

“Anh chuột đồng Danny vui tánh ấy đã nói gì thế?” chị thỏ Peter hỏi.

Anh thỏ Peter kể cho chị thỏ nghe và nói thêm, “Nhưng anh không tin rằng chúng ta phải để phòng lão sói Già nữa. Hắn ta đã là bạn của anh rồi.”

“Nhưng em không rõ hắn ta đối với em như thế nào!” chị Thỏ Peter đáp lại, và điều đó khiến cho anh thỏ Peter nhìn vợ một cách lo âu.

“Em nghĩ chuột đồng Danny nói cũng đúng,” cô thỏ Peter lại nói tiếp, “Ôi, anh Peter ạ, chúng ta cần phải cẩn thận để phòng phải không anh?”

Anh thỏ Peter hứa với vợ anh sẽ cẩn thận để phòng.

Chương 25

SỰ VÔ TÂM VÔ Ý CỦA ANH THỎ PETER

*Vô tâm đã tê, lại thêm vào vô ý,
Thì hậu quả lại càng thêm nặng ký.
Bạn hãy chú ý đừng vô tâm vô ý,
Phải luôn nhiệt tình, tỉ mỉ.*

Thỏ Peter

Thỏ Peter không thật sự có lòng sơ sót. Không, thật ra thì, ôi, của đáng tội là anh thỏ Peter đã say mê yêu thương chị thỏ Peter nhiều quá rồi. Vì thế cho nên anh ta bỏ hết tâm tư để cho chị thỏ Peter không có việc gì còn phải lo lắng nữa. Nhưng chính vì thế mà anh thỏ Peter trở thành vô tâm, vô ý tú. Anh ta vẫn thường hay vô ý tú như thế đấy. Đây là một điểm xấu nhất của loài thỏ, bạn có thể bỏ qua không tính toán, thế nhưng khi áp dụng vào đời sống thực tế thì sự việc sẽ không dễ dàng như thế đâu, bạn ạ.

Câu chuyện của anh thỏ Peter cũng vậy đấy. Anh ta đã vô ý một thời gian khá dài đến nỗi anh ta không còn nhận ra anh ta trở thành vô tâm vô ý từ khi nào nữa.

Khi anh ta không có ai để quan tâm, và cũng chẳng có ai trên cõi đời này quan tâm tới anh ta, thì sự vô tâm vô ý của anh ta cũng chẳng có hại gì cho cam. Nếu chuyện xấu xảy đến với anh thì chẳng ai ngoài anh hứng chịu đựng đau khổ hay thiệt hại. Nhưng bây giờ hoàn cảnh đã khác xưa rồi. Bạn thấy đấy, bây giờ cuộc sống của anh thỏ còn có sự hiện diện của chị thỏ Peter.

Khoảng thời gian đầu, anh Thỏ Peter rất hào lòng để cùng cô vợ trẻ sinh sống ở Lối Tầm Xuân xưa. Anh thỏ đã chỉ dẫn cho vợ làm quen với những con đường mòn quanh đấy và họ đã dự định sẽ đào thêm vài lối đi riêng như thế nữa. Anh ta đã chỉ cho chị thỏ Peter biết những nơi trú ẩn bí mật của mình, và con đường ngắn gọn nhất đến những bụi cỏ ba lá gần đấy. Anh thỏ Peter chỉ rõ về con đường nhỏ hiu quạnh dẫn tới bên bờ khu Rừng Xanh và kéo sang tới cánh Đồng Xanh. Anh ta còn chỉ vợ biết thêm đâu là con đường vằn vèo dẫn xuống vùng đồi núi. Chị thỏ Peter rất hân hoan đón chào mọi thứ, và chị chưa một lần than phiền rằng chị nhớ nhà ở Đồng Cỏ Hoang chút nào cả.

Chẳng bao lâu sau thì anh thỏ Peter bắt đầu cảm thấy khó chịu. Bạn thấy đấy, những ngày trước khi lão sói Già đến cánh Đồng Xanh sinh hoạt anh thỏ Peter có thể chạy nhảy tự do khắp mọi nơi như ý thích. Tất nhiên là anh ta phải

để phòng cáo Già và cáo Đỏ thôi. Nhưng anh ta đã luôn luôn để phòng họ từ khi còn bé, vì thế cho nên anh thỏ không hề sợ bọn họ mà chỉ nể nang trí thông minh của họ mà thôi. Anh thỏ Peter cũng thông minh lắm đấy nhưng có thể là họ thông minh hơn anh ta nữa kia. Dù sao thì họ vẫn chưa bao giờ chộp được anh thỏ, và anh ta tin chắc chắn là họ sẽ không bao giờ làm được điều đó. Vì vậy, anh thỏ tha hồ chạy nhảy lung tung, chồ mũi vào chuyện thiên hạ và bắt đầu trở thành kẻ đưa chuyện, ngồi lê đồi mách với mọi người.

Tất nhiên là anh thỏ Peter rất tự nhiên muốn mòi tất cả mọi người bạn cũ đi chơi khắp khu khu Rừng Xanh, vườn Trái Cây xưa, suối Tiếng Cười và ao Nụ Cười. Có thể là chị thỏ Peter sẽ không lo lắng gì cho mấy nếu không nghe được lời cảnh cáo của chuột đồng Danny về mối đe doạ lão sói Già, khi hắn ta có lúc còn nguy hiểm hơn cả dòng họ chim ưng và dòng họ chó sói cộng lại nữa vì lão ranh mãnh và khôn ngoan hơn họ nhiều. Lúc đầu anh thỏ Peter còn nghiêm túc nghe lời cảnh cáo. Nhưng khi chuột đồng Danny đã từ giã rồi khỏi và đi về nhà, thì anh thỏ Peter lại bắt đầu cười nhạo chuột đồng Danny sao quá nhút nhát. Thế là anh thỏ bắt đầu đi xa dần những nơi an toàn ở Lối Tầm Xuân xưa.

Một ngày kia, anh ta đi tham quan thiệt xa gần tới nữa khoảng đường đi tới con đường

vắn vèo. Anh ta muốn cố gắng hết sức mình để đem đến sự ngạc nhiên cho chị thỏ Peter nhỏ nhắn đáng yêu, nên anh thỏ Peter đã quên mất chuyện phải để phòng cẩn thận và xém chút là đã gặp phải lão sói Già trước khi lão ta nhìn thấy anh.

Trong lão có vẻ đói khát lắm, ánh mắt của lão sói Già trông thật là thèm thuồng, khát máu khi hắn ta nhe răng ra doạ và nói “Chào buổi sáng!” Rồi thì anh thỏ Peter đã không dùng lại tò vè lịch sự. Anh ta nhó răng nhà của chồn hôi Jimmy cũng ở gần đấy thôi, thế là anh ta chạy qua mặt lão sói Già chạy thẳng tới đó trước.

“Tôi cứ ngỡ rằng anh đã nói chúng ta là bạn với nhau mà,” anh Thỏ Peter thở hổn hển khi anh ta nghe thấy tiếng lão sói Già đánh hơi khọt khẹt ngoài ngưỡng cửa.

“Đúng vậy, thế nhưng đấy là lúc trước khi tôi trả ơn cho anh kia. Bây giờ thì tôi chẳng còn nợ gì anh nữa. Chúng ta không còn nợ nần gì với nhau cả. Vậy thì ai mạnh thì người ấy sống, thế thôi. Nhưng anh đừng quên tôi không bao giờ vô ơn đâu nhé, anh thỏ Peter.”

Chương 26

THỎ PETER LẮNG NGHE CHỊ THỎ PETER

*Giữ an toàn bản thân là điều tất yếu để
được sống lâu.*

Thỏ Peter

Thỏ Peter rất mừng rỡ khi được trở về an toàn trong căn nhà nhỏ ở Lối Tầm Xuân xưa sau khi suýt roi vào móng vuốt của lão sói Già nhò anh chạy vọt thiệt nhanh vào căn nhà ở gần nửa đường đi xuống đồi của chồn hôi Jimmy. Chị thỏ Peter cũng vô cùng vui vẻ khi thấy chồng trở về bên mình một cách bình an. Chị thỏ đã nhìn thấy rất rõ anh thỏ Peter đã vô ý vô tứ xém va vào người chó sói Già. Lúc ấy, trái tim chị thỏ Peter như muốn ngưng đập cho đến khi anh thỏ chạy tới vào trong căn nhà của chồn hôi Jimmy an toàn lánh nạn. Rồi thì chị thỏ nhìn thấy lão sói Già núp lại ở trong đám cỏ gần đấy và chị ta rất run, lo sợ anh thỏ Peter lại vô ý vô tứ chạy ra vì nghĩ rằng lão sói Già đã bỏ đi lâu lắm rồi.

Thật là tội nghiệp chị thỏ Peter ghê! Chị thỏ quá lo lắng đến nỗi chị ấy không để ngồi yên một chỗ được. Chị ta cảm thấy mình phải làm

một việc gì đó để cảnh báo anh chồng thỏ Peter. Chị thỏ chạy vội ra khỏi Lối Tầm Xuân xưa khoảng nửa đường ở giữa noi chó sói Già đang núp lại. Hắn ta đang bận rộn rình rập cánh cửa ở nơi thỏ Peter đang trốn lại và không để ý gì đến chị ta cả. Chị thỏ Peter đã tìm ra được một đám cỏ thật cao ở phía sau, nơi mà chị ta có thể ngồi thẳng ở đấy nhưng vẫn không bị ai nhìn thấy được. Thế là chị thỏ ngồi đấy không động đậy lâu thật lâu, rất là lâu, không hề rời mắt khỏi chó sói Già và cánh cửa ở căn nhà cũ ấy. Lần lần thì chị thỏ thấy anh thỏ Peter thò mũi ra để nhìn xem đường về đã an toàn chưa. Lão sói Già đã nhìn thấy anh thỏ và bắt đầu nhe răng nha doạ. Những cái răng thật là nguy hiểm thèm khát, khiến cho chị thỏ Peter cảm thấy vô cùng tức giận.

Chị thỏ đợi thêm chừng một phút nữa để chắc chắn là thỏ Peter ở một nơi mà anh ta có thể nhìn thấy mình, rồi thì chị thỏ giậm chân thật mạnh xuống mặt đất, vì đây là phương thức mà loài thỏ thường làm để gởi tín hiệu cho nhau. Thỏ Peter nghe được ngay và giậm chân trả lời rằng anh ta sẽ giữ nguyên vị trí của mình, dù rằng anh thỏ Peter trong lòng tự nhủ rằng cô vợ thỏ của mình quá hốt hoảng và nhút nhát, trong khi anh thỏ Peter nghĩ chắc chắn lão sói Già đã bỏ cuộc và đi xa lâu lắm rồi.

Tất nhiên lão sói Già đã nghe rõ những tiếng giậm chân ấy, lão biết rất rõ họ đang gởi

tín hiệu, ra dấu cho nhau. Lão hiểu lão sẽ không bao giờ, không thể có cơ hội chộp được anh thỏ Peter được nếu chị thỏ Peter đang canh ở ngoài và sẽ cảnh giác anh chồng Peter. Thế là lão ta chạy ra khỏi chỗ rình rập của lão gầm gừ và nhảy xổ về hướng chị thỏ Peter để hù doạ chị ta. Lão cười to nhìn theo chị thỏ hoảng hồn nín thở chạy mất, lao mình vào trong những bụi gai ở Lối Tầm Xuân xưa, rồi lon ton chạy nhanh về hướng có khu vực mà anh thỏ thích nằm ngủ trưa nhất.

Ngay sau khi anh thỏ Peter biết chắc ăn là đường về nhà đã được an toàn thì anh ta bèn phóng nhanh về nhà. Chị thỏ Peter đã cẩn nhẫn anh thỏ Peter sao có thể vô ý lơ là, thiểu suy nghĩ như thế được. Anh thỏ Peter không biết phải nói gì hơn. Anh ta ngồi im lâu thật lâu suy nghĩ và suy nghĩ mãi, thỉnh thoảng anh ta gãi đầu bối rối tỏ vẻ khó hiểu, nhức đầu lắm. Chị thỏ đã nhìn thấy điều ấy.

“Anh sao thế, anh Peter?” chị thỏ cuối cùng cũng hỏi chồng.

“Anh đang suy nghĩ và nghiệm ra rằng hôm nay lão sói Già có ý nói là hắn ta là bạn của anh, và hắn đã chứng minh điều đó bằng cách trả ơn rồi. Thế nhưng với lý do gì mà hắn vẫn còn rượt bắt anh mỗi lần hắn gặp anh vậy. Anh không thể nào hiểu nổi.” Anh thỏ Peter lắc đầu nói.

“Ôi, sao anh lại ngây thơ đến thế chứ!” Chị thỏ Peter đáp lại. “Bây giờ anh hãy nghe em nói nhé. Anh đã giúp đỡ lão sói Già và lão đã giúp đỡ lại anh rồi. Vậy thì hai người đã vay trả song phẳng, không ai nợ nần gì ai nữa. Anh có hiểu điều đó không?”

Thỏ Peter gật đầu.

“Bây giờ thì anh đã trở lại vị trí lúc ban đầu rồi, và lão sói Già đâu cần phải nể nang anh nữa chứ. Sau khi suy nghĩ kỹ, em cũng không tin là lão ta cần phải tốt với anh. Em muốn nhắc với anh, anh Peter ạ, việc anh cần phải làm là làm ơn cho lão sói Già rồi thì lão lúc nào cũng phải mang ơn anh. Khi ấy, lão sẽ luôn luôn thân thiện như một người bạn đối với anh đấy mà.”

Chị thỏ vừa dứt lời, anh thỏ Peter nhún nhẩy chân reo lên: “Đúng là chuyện ấy rồi, thật là một phương châm vàng son, anh tin chắc rằng phương thức này sẽ có hiệu quả tốt đấy.”

“Tất nhiên là kế sách của em rất là tuyệt diệu mà.” Chị thỏ đáp lại.

Chương 27

CHIM NHẠI MISTAH TRÊU GHẸO CHỊ THỎ PETER

*Có đáng gì đâu để nhớ hoài,
Khi mình trêu ghẹo ai đến trở thành nói dai.*

Thỏ Peter

Chim nhại Mistah đã đến cánh Đồng Xanh rất trễ từ ở một nơi rất xa của miền Nam. Sự thật thì, chú chim gần như đã quyết định là sẽ không đi đến nơi này. Bạn thấy đấy, chú ta thích nhất là miền Nam nắng ấm, những ai ở nơi ấy cũng rất thương mến chú chim nhại Mistah. Nếu không vì ông chú chồn Túi Billy và chim Ó bu teo Ol'Mistah thì chú chim nhại sẽ không bao giờ, chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ phải rời bỏ nơi ấy, dù chỉ là một chốc lát mà thôi. Ông chú chồn Túi Billy và chim Ó bu teo Ol'Mistah đều là bạn rất thân của chú chim nhại Mistah, thế cho nên chú chim nhại tin rằng chú cần phải đến nơi này để mà viếng thăm họ.

Bây giờ chú chim nhại Mistah đã đi đến cánh Đồng Xanh vừa ngay sau khi thỏ Peter mang theo chị thỏ Peter từ Đồng Cỏ Hoang về

sống với mình ở Lối Tầm Xuân xưa. Chú chim nhại Mistah biết rằng chị thỏ không biết gì về mình cả, bởi vì chú chim chưa bao giờ đến thăm Đồng Cỏ Hoang, quê hương của chị thỏ Peter bao giờ. Nhưng chú chim nhại Mistah biết tất cả những loài chim đang sống ở đây bởi vì chú đã gặp họ ở vùng nắng ấm niêm Nam, nơi họ luôn đến sinh sống khi mùa đông tới.

“Tôi tin rằng tôi sẽ đến ra mắt chào chị thỏ Peter,” một ngày kia chú chim nhại Mistah tự nhủ, nháy mắt với chim Ó bu teo Ol’Mistah. Chim Ó bu teo Ol’Mistah cười khanh khách và nheo nheo mắt đáp lại.

“Tôi mong rằng chú nên giữ ý và cư xử lễ phép đây, và cũng đừng quên chú chính là một thành viên của những gia tộc lâu đời nhất ở miền Nam đây nhé.”

Chú chim nhại Mistah ra vẻ nghiêm nghị hứa rằng chú sẽ cư xử đúng mực, nhưng trong đôi mắt chú chim lại nhấp nháy sự tinh ranh nghịch ngợm ngay khi chú chim nhại Mistah bay về hướng Lối Tầm Xuân xưa. Đến nơi, chú ẩn mình ở trong một mó dây leo rậm rạp. Hiện tại thì anh thỏ Peter đã đi ra ngoài ở mảnh đất có đám cỏ ba lá, còn chị thỏ Peter đang ở nhà một mình. Thế là chị thỏ Peter bỗng chợt nhớ nhà, và đây là lần đầu tiên chị ta cảm thấy có một chút, chỉ một chút thôi, nỗi nhớ nhà khôn

nguôi. Ngay lúc đó chị thỏ bỗng nghe thấy một giọng hót quen thuộc. Chị thỏ Peter bèn vểnh tai lên mỉm cười vui vẻ.

“Đây là giọng hót của Chú chim Tommy Tít và có lẽ vợ chú ta cũng đi cùng bởi vì tôi nghe rõ chú ta gọi “Phoebe! Phoebe!”. Thật là quý hoá vô cùng khi họ đến đây viếng thăm mình sớm thế.”

Chú chim nhại Mistah cố gắng giữ cho ra vẻ nghiêm trang bởi chú đã lỡ hứa sẽ không phá phách. Rồi chị thỏ lại nghe một tiếng chim hót khác, một giọng hót trầm ấm, thánh thót ngân nga mà chị ta rất yêu thích. Đây là giọng nói của con chim Veery. “Ôi!” chị thỏ reo lên. Xong rồi chị thỏ bèn nín thở để cố gắng nghe không sót một lời nào của bài hát. Khi bài hát chấm dứt thì chị thỏ lại nghe giọng hót của chim mắt đỏ Vireo. Chị thỏ Peter hân hoan vỗ tay vui mừng. “Chắc đây là một buổi tiệc bất ngờ các bạn, các vị láng giềng cũ của Đồng Cỏ Hoang đem đến cho mình đây!” chị thỏ reo lên. “Họ thật là tốt bụng đã vượt đi một chặng đường rất xa để đến đây, mình thật là vui mừng quá khi gặp lại được họ.”

Thế là chị thỏ nhỏ nhắn bèn chạy thật nhanh đến bụi dây leo rậm rạp rồi bòi, noi đã phát ra những tiếng chim hót thân quen kia, rồi nóng lòng muốn thò đầu vào tìm những người bạn

cũ của mình. Thế nhưng chị thỏ lại nhìn thấy một chú chim lạ với bộ lông màu nhiều màu nhạt nhạt. Chú chim tỏ vẻ lịch thiệp và bảo với chị rằng chú ta là bạn của anh thỏ Peter.

“Nếu chú là bạn của anh thỏ Peter thì chú cũng là bạn của tôi.” Cô thỏ nhỏ vui vẻ đáp lời. “Chú có nhìn thấy ai khác ở trong bụi cây reo rỗi bời rậm rạp này không? Tôi chắc chắn là một vài người bạn của tôi đã đến đây rồi nhưng tôi lại tìm không ra họ.”

“Tôi không thấy,” chú chim lạ, chính là chú chim nhại Mistah trả lời. “Tôi đâu có thấy ai ở đây đâu và tôi nghĩ nơi này không có ai ngoài tôi ra cả.”

“Ôi, tôi nghĩ là có thật mà!” chị thỏ xinh xắn kêu lên. “Tôi đã nghe thấy những giọng chim hót và tôi không thể nhầm lẫn được, nhất là giọng hát thánh thót của chim Veery. Tôi mong sao mình có thể tìm thấy được họ ngay.”

Chú chim nhại Mistah cảm thấy trong lòng tự xấu hổ khi nhìn thấy chị thỏ đáng yêu thất vọng như thế nào. Chú chim nhẹ nhàng bắt đầu giọng hót thánh thót của con chim Veery. Chị thỏ Peter nhìn lên thật nhanh và reo lên, “Kia rồi!” nhưng chị bỗng khụng lại há hốc miệng kinh ngạc, sững sờ. Chị thỏ bỗng nhiên nhận ra rằng đây chính là giọng hót của chú chim nhại Mistah.

“Tôi thành thật xin lỗi nhé,” chú chim ái ngại lắp bắp nói, “tôi chỉ muốn đùa một chút thôi chứ không nghĩ là tôi sẽ làm cho chị buồn đến thế. Xin chị tha lỗi cho tôi nhé.”

“Được mà, nếu chú chịu đến đây thường xuyên vào lúc chạng vạng tối để hót cho tôi nghe.” Thế là chú chim nhại Mistah hứa với chị thỏ là chú sẽ đến.

Chương 28

TIN VUI Ở LỐI TÂM XUÂN XUA

*Hãy sử dụng đôi mắt quan sát điêu hay.
Để nghe lý trí sai bảo mỗi ngày.
Đừng nhìn vào những chuyện không may,
Đừng ở không thọc mạch chuyện nọ chuyện này.*

Thỏ Peter

Chim hồng tước Jenny là một kẻ bận rộn, một kẻ vô cùng bận rộn. Nếu có chuyện gì xảy ra trong xóm mà cô ta không hề biết đến, nguyên nhân chính bởi vì cô nàng không thèm để ý đến những chuyện ấy. Cô chim hồng tước Jenny dáng người nhỏ nhắn và nhanh nhẹn hoạt bát. Thế nên chúng ta khó theo dõi cô ấy được rõ ràng, cô nàng có thể bất thình lình vọt ra từ những nơi không ai ngờ tới, ở trong bất cứ lúc nào. Khi ấy, trước khi bạn kịp cất tiếng nói, cô nàng đã bay đi mất tăm mất dạng rồi.

Ở trong vườn Trái Cây Xưa hoặc ở cánh Đồng Xanh chẳng ai có một chiếc lưỡi bận rộn, liền thoảng như chiếc lưỡi của chim hồng tước Jenny. Một chiếc lưỡi đôi khi thật sắc bén, nhưng đôi lúc rất dịu dàng nhã nhặn theo ý cô ấy muốn. Bạn biết không cô ta là một kẻ rất nhiều chuyện, đúng thế, chim hồng tước Jenny

là một kẻ thích ngồi lê đôi mách. Thế nhưng, nếu bạn khéo léo và khi bạn cần cô ấy giữ bí mật giùm bạn, cô ta sẽ làm được điều ấy. Không có ai có thể giữ được bí mật giỏi bằng chim hồng tước Jenny.

Chuyện xảy ra như thế nào không ai biết cả, thế nhưng khi anh thỏ Peter trở về nhà ở Lối Tâm Xuân xưa mang theo cô vợ mới là chị thỏ Peter, thì chim hồng tước Jenny lại không hề biết gì về chuyện này. Có lẽ lúc đó căn nhà vừa hoàn tất của chim hồng tước Jenny đang ở một nơi khuất xa không ai tìm thấy được nên người đưa tin không thể tìm ra được noi nhắn tin mòi của thỏ Peter đến tận tai cô được. Hơn nữa, khi ấy chim hồng tước Jenny vẫn đang rất bận rộn với chuyện gia đình riêng nên cô ấy không có thời gian nghĩ đến chuyện của ai khác nữa. Vì vậy, anh thỏ Peter đã trở về nhà một thời gian chim hồng tước Jenny mới biết tin. Cô ấy rất giận dỗi nghĩ rằng mình là kẻ cuối cùng biết được nguồn tin ấy. Thế nhưng cô ta tự an ủi do mình quá chú tâm đến việc làm tròn bổn phận của mình, và bây giờ thì các con của cô đã đủ lớn để có thể tự lo cho bản thân rồi, và cô ấy có thể vui vẻ bù lại những ngày đã qua. Thế là cô ta bay liền ngay về hướng Lối Tâm Xuân xưa. Cô ấy muốn nghe Peter kể về cuộc thám hiểm của anh ở Đồng Cỏ Hoang và muốn gặp chị thỏ Peter. Giống bao

nhiêu kẻ ngồi lê đồi mách khác, chim hồng tước Jenny muốn biết hết tất cả mọi chuyện về cuộc tình của anh chị thỏ Peter. Cô ả nghĩ mình nên lén rình xem mọi việc thì sẽ biết được rõ ràng hơn thay vì hỏi thẳng anh thỏ. Vì thế khi chim hồng tước Jenny vừa tới Lối Tâm Xuân xưa thì cô ta bắt đầu im hoi lặng tiếng, không gây ra một tiếng động nào hết. Chẳng bao lâu cô ả đã tìm ra anh thỏ Peter. Anh đang ngồi ở trong một bụi gai mà mình thích nhất, mỉm cười hạnh phúc một mình. Anh ta cười và cười mãi đến nỗi chim hồng tước Jenny phải cắn răng chặt lại để khỏi phải lên tiếng hỏi lý do vì sao anh ta cười vui như vậy.

“Anh ta nhìn có vẻ khoái chí cười hết sức vì một việc gì đó, nhưng nếu tôi có hỏi thì chưa chắc gì anh ta sẽ nói cho tôi nghe.” Chim hồng tước Jenny nghĩ thầm. “Tôi nghĩ tôi nên thăm dò thêm một chút nữa xem sao. Tôi thắc mắc không biết chị thỏ Peter đang ở đâu đây.”

Thế là cô ả bỏ mặc anh thỏ cười thả ga hết mình, chim hồng tước Jenny len lén thập thò quanh quẩn Lối Tâm Xuân xưa. Tất nhiên đây chẳng phải là việc làm đàng hoàng hay ho gì. Thế nhưng chim hồng tước Jenny không thèm quan tâm tới điều này. Lần lượt cô ả nhìn thấy có một vật gì đó khiến tinh thần cô ấy phấn chấn, mừng rỡ hẳn lên. Cô ta nhìn và nhìn thật rõ đến lúc cô ấy không thể ngồi yên được nữa.

Rồi cô ả bay ngược trở lại nơi anh thỏ Peter đang ngồi. Anh chàng vẫn còn đang cười thật rất tươi ở nơi đây.

“Ôi, anh thỏ Peter oi, thật là quá tuyệt vời!” cô ta reo lên.

Thỏ Peter ngược nhìn lên thật nhanh và nỗi lo lắng đã chiếm chỗ khiến nụ cười tắt hẳn trên môi anh thỏ.

“Chào chị chim hồng tước Jenny! Ngọn gió nào đưa chị đến đây thê? Đã lâu rồi, từ ngày anh trở về tôi chưa có dịp gặp chị đây.” anh thỏ nói.

“Đạo ấy tôi rất là bận rộn tôi không có thời gian thăm viếng gia đình anh,” chim hồng tước Jenny đáp. “Tôi biết anh đang vui vẻ cười vì chuyện gì rồi, anh thỏ Peter ạ, và việc ấy thật là tuyệt diệu. Đã có ai biết được tin mừng này chưa?”

“Dạ, chưa.” Peter nói, “chưa có ai biết tin ngoại trừ chị ra, và tôi không muốn bắt cứ một ai biết được tin ấy trong lúc này. Chị có thể nào giữ bí mật giúp tôi được không chị chim hồng tước Jenny, làm ơn giúp chị nhé?”

Lúc này Chim hồng tước Jenny gần như muốn nổ tung ra tưng mảng để mang tin vui đến với mọi người. Nhưng anh thỏ Peter tỏ vẻ lo âu nghiêm túc quá nên cuối cùng chị ta cũng

hứa chắc là chị sẽ giữ bí mật ấy cho riêng mình. Chị ta nhất định sẽ làm được. Thế là Peter thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy chị ta đang bay nhanh về nhà. Anh thở không còn mỉm cười vui vẻ như lúc trước nữa. "Tôi hy vọng rằng chiếc lưỡi của chị ấy sẽ biết vâng lời mà giữ đúng lời đã hứa"

Chương 29

CHỒN HÔI JIMMY VIẾNG THĂM THỎ PETER

Làm sao giữ được một bí mật quá ư là hấp dẫn,

Vậy thì tốt hơn bạn đừng biết quá nhiều việc cần phải giữ kín làm chi. Thật là khổ sở muôn phần.

Thỏ Peter

Rồi khỏi Lối Tâm Xuân xưa bay trở về nhà, chim hồng tước Jenny dừng lại bên bụi cây gần con đường vằn vèo dẫn tới phía dưới khu đồi, trong khi đó chồn hôi Jimmy cũng đang tiến tới cùng một hướng. Giống như mọi lúc chim hồng tước Jenny cứ luôn bồn chồn, rồi rít, ba hoa chích choè và chồn hôi Jimmy cứ nhẹ nhìn cô ấy một cách thản nhiên.

"Chào chị chim hồng tước Jenny!" anh ta nói. "Chị đang làm gì ở đây vậy?"

"Tôi đang dừng lại nghỉ ngơi trên đường về nhà, sau khi đã đến thăm Lối Tâm Xuân xưa, anh chồn hôi Jimmy ạ." Chị ta đáp, đổi tư thế nhiều lần trong lúc nói chuyện.

"Ha, ha, ha!" chồn hôi Jimmy cười. "Chị gọi như vậy là nghỉ ngơi à! Thật là một trò đùa, chị

chim hồng tước Jenny ạ. Nghỉ ngơi ư! Trong khi chị không hề ngồi yên được thì làm sao gọi là nghỉ ngơi được chứ!"

"Tôi có! Tôi đang nghỉ ngơi đây chứ, đây này, chồn hôi Jimmy!" chị ta chống chế một cách yếu ớt, vừa nhảy chồm qua những bụi cây. "Tôi nghĩ ước gì anh biết rõ được những điều tôi đang biết thì y như rằng anh cũng sẽ rất ư là vui vẻ như tôi thôi."

"Cứ cho là như vậy đi, tốt hơn hết chị nên cho tôi biết chuyện gì đi chứ," chồn hôi Jimmy nói. "Tôi cũng đang khó chịu nôn nóng lắm rồi đây."

Chồn hôi Jimmy nhẹ rằng ra cười toe toét, bạn biết đấy, chồn hôi Jimmy thường không bao giờ rời nhặng lên như thế, hiếm khi hối hả, mặc kệ chuyện gì đã xảy ra.

"Thế thì anh cứ tha hồ mà khó chịu, bồn chồn đi nhé," chim hồng tước Jenny đáp, vẫy chiếc đuôi nhỏ khiêu khích. "Có một tin vui ở Lối Tâm Xuân xưa, và tôi là người duy nhất biết được tin tức này, nhưng tôi đã hứa sẽ giữ bí mật không được nói ra."

Chồn hôi Jimmy bèn vénh cao tai lên. "Tin mới ở Lối Tâm Xuân xưa chắc liên quan tới anh thỏ Peter rồi," anh ta nói. "Peter chắc lại làm ra chuyện gì nữa đây?"

"Tôi sẽ không bao giờ tiết lộ đâu! Tôi sẽ không bao giờ hé môi đâu!" chim hồng tước

Jenny kêu lên, tỏ ra vô cùng kích thích khiến chồn hôi Jimmy nghĩ rằng chắc có chuyện gì nghiêm trọng lắm khiến chị ta thay đổi bất ngờ như vậy. "Tôi đã hứa không nói thì tôi sẽ không bao giờ nói!" Rồi như sợ mình không kềm chế được nữa chị chim hồng tước Jenny bèn bay nhanh về nhà.

Chồn hôi Jimmy nhìn theo cho đến khi chị ta mất dạng rồi nhăn mặt bối rối. "Tôi không nghĩ rằng chị ấy phẫn khởi và kích động vì những chuyện tầm phào, chắc phải có tin gì lạ lầm ở Lối Tâm Xuân xưa." Anh ta lẩm bẩm một mình. "Đã sao ta cũng đang rảnh rồi, chắc ta nên ghé thăm anh thỏ Peter một chuyến mới được."

Anh ta tìm thấy anh thỏ Peter ở trong đám cỏ ba lá ngọt ngào ở ngoài bìa Lối Tâm Xuân xưa, và chồn hôi Jimmy vô cùng ngạc nhiên khi thấy anh thỏ Peter đang vui vẻ một cách bất thường. Anh ta bèn hỏi: "Có chuyện gì vui thế hả anh thỏ Peter?" "Tôi đang rất hạnh phúc thôi đấy mà," anh thỏ đáp, bỗng thấy rõ mình đang lõ lòi. Thế là anh ta ngập ngừng nói tiếp, "Anh thấy đấy, tôi đang vui mừng quá mức từ ngày tôi trở về đây cùng với cô vợ của mình từ Đồng Cỏ Hoang mà."

"Nhưng tôi nghe nói có tin lạ ở ngay Lối Tâm Xuân xưa này mà," chồn hôi Jimmy nài nỉ. "Chuyện gì mới vậy anh thỏ Peter?"

Anh thỏ Peter cũng giả vờ như là ngạc nhiên lắm. “Tin vui!” anh ta lập lại. “Tin vui! Lạ nhỉ, tin lạ gì ở nơi đây? Ai đã bảo với anh như thế?”

“Có một chị chim nhỏ bảo tôi như thế đấy,” chồn hôi Jimmy ranh mãnh châm biếm.

“Vậy thì chắc là chị chim hồng tước Jenny rồi!” Peter đáp, lại một lần nữa vô tình nói hờ trước khi suy nghĩ cẩn kẽ.

“Vậy rõ ràng đang có tin vui ở đây rồi!” chồn hôi Jimmy hồn hở reo lên. “Chuyện gì thế anh thỏ Peter?”

Thế nhưng thỏ Peter lắc đầu lia lịa y như anh ta không hề biết bất cứ chuyện gì và không thể nghĩ ra được điều gì. Chồn hôi Jimmy vừa ghẹo vừa khiêu khích Thỏ Peter nhưng vô hiệu. Cuối cùng anh ta phóng nhanh về nhà không thu lượm được thêm chút tin tức mới lạ nào.

“Rõ ràng là chị chim hồng tước Jenny đã nói thật, hình như đang có tin vui gì đó ở Lối Tâm Xuân xưa thật mà,” chồn hôi Jimmy lẩm bẩm một mình. “Chuyện gì đó đã xảy ra ở đó nhưng anh thỏ Peter không nói cho mình biết. Ta cứ thắc mắc không biết chuyện đó là chuyện gì nữa.”

Chương 30

CÁO ĐỎ BIẾT ĐƯỢC BÍ MẬT

*Không có chuyện gì bạn đã từng làm,
Dù là chuyện xấu, chuyện tốt, chuyện
xàm... mà không khiến người khác ánh hưởng.
Có thể sẽ khiến họ vui lây hoặc đau buồn theo ta.*

Thỏ Peter

Tất nhiên là chim hồng tước Jenny không muốn nói ra bí mật ở Lối Tâm Xuân xưa bởi vì chị đã hứa với anh thỏ Peter sẽ giữ kín bí mật kia. Nhưng chị ta lại nghĩ sẽ vô hại khi nói với mọi người là chị ấy đang phải giữ một bí mật của một tin vui ở đây. Chị ta lâu nay vốn là kẻ mồm mép ba hoa lắm, thế nên chẳng bao lâu tất cả ở cánh Đồng Xanh và khu Rừng Xanh, kể cả ở ao Nụ Cười cũng biết chuyện này và đều thắc mắc không biết tin vui này là gì.

Nối đuôi theo chồn hôi Jimmy là một đoàn những kẻ đến thăm viếng Lối Tâm Xuân xưa để thăm dò bí mật đó. Kẻ này chưa rời khỏi thì kẻ khác đã đến nơi thăm hỏi vì tò mò rồi. Mỗi người khách đều cố gắng tỏ vẻ họ tình cờ ghé vào trên con đường đi ngang qua thôi chứ không phải là bất ngờ đến thăm mà không hẹn trước. Nhưng ai cũng đều hỏi những câu giống

nhau khiến anh thỏ Peter biết chắc rằng họ đến đây với mong muốn tìm ra tin vui vốn là điều bí mật ở Lối Tâm Xuân Xưa này. Dù sao thì anh thỏ Peter cũng khôn ngoan hơn họ đấy, thế là họ đành phải trở về nhà tay không, chẳng tìm ra được điều bí mật gì cả, ngoài cáo Đỏ ranh ma ra.

Chẳng có chuyện gì xảy ra ở khu Rừng Xanh và cánh Đồng Xanh mà cáo Đỏ không biết đến. Hắn ta là một kẻ tinh ranh ma quái, chính là cáo Đỏ đấy, và cặp mắt sắc bén tinh anh, đôi tai thật là thính, có chuyện nhỏ gì cáo Đỏ cũng thấy và nghe được cả. Tất nhiên là hắn ta nghe được tin đồn của chị chim hồng tước Jenny và vểnh tai lên nghe ngóng.

“Thì ra là có tin mới ở Lối Tâm Xuân xưa à, đúng không vậy? Một bí mật mà chim hồng tước Jenny sê không nói ra? Tôi tin là tôi sê co giò chạy đến đấy để thăm viếng anh thỏ Peter mới được. Chắc chắn là anh ta sê vui mừng khi gặp tôi.”

Cáo Đỏ nham hiểm nhẹn ra trong lúc tự nói với mình, bởi vì hắn ta biết rõ rằng anh thỏ Peter lúc nào cũng yêu mến mọi người, ngoại trừ chó sói Già mà thôi.

Thế là cáo Đỏ phóng nhanh về hướng Lối Tâm Xuân xưa. Peter nhăn nhó càu nhau khi nhìn thấy hắn đang đi tới, anh biết tống cáo ĐỎ

đến đây làm gì, và anh đã có sẵn những câu trả lời trong đầu để đối đáp với những câu hỏi của cáo ĐỎ. Anh sẽ không tiết lộ một điều gì cả, giống như đã làm với bao nhiêu kẻ giả vờ đến thăm dò tin tức bí mật ở đây.

Thế nhưng cáo ĐỎ không hề hỏi han gì cả. Thậm chí hắn không thèm nhắc gì tới chuyện có tin mới lạ ở Lối Tâm Xuân xưa này. Và hắn ta cũng không hề nhắc đến chuyện chị chim hồng tước Jenny đi gieo tin vui mà bí mật kia đến khắp mọi nơi. Hắn ta chỉ nói vu vơ về chuyện thời tiết, và chuyện Đồng Cỏ Hoang, nơi mà anh thỏ Peter đã đến thăm viếng một thời gian khá lâu, lúc nào hắn cũng tỏ ra rất vui vẻ lịch sự đối đãi với anh thỏ Peter như là một người bạn thân thiết.

Thế nhưng trong lúc giả vờ say sưa trò chuyện, cáo ĐỎ không ngừng đảo cặp mắt cú vọ ranh ma, vểnh đôi tai rất thính của mình để thăm dò. Tuy nhiên, những bụi cây Tâm Xuân rất dày và rậm, hắn ta không thể nhìn thấu vào bên trong được, hon nứa ở nơi ấy thật yên tĩnh không có một tiếng động nào phát ra cả. Rồi thì cáo ĐỎ bèn rảo bước vòng quanh Lối Tâm Xuân xưa và bắt đầu đưa mũi hít ngửi không khí và mùi thoát ra từ những bụi Tâm Xuân đó. Cuối cùng hắn ta cũng tìm được đến một nơi đang phát ra mùi hơi thở thật nồng đã bay vào mũi của cáo ĐỎ. Hắn ta dừng lại vài phút

quan sát, mở miệng cười vui và tỏ vẻ tươi tắn hon nhiều. Thế là, lảng lặng không nói một lời, hắn ta quay phắt lại và phóng nhanh về hướng khu Rừng Xanh.

Anh thỏ Peter nhìn thấy hắn đi rồi. Anh thỏ bèn chạy lại tìm chị thỏ Peter ở trong giữa bụi cây Tâm Xuân. “Ôi, em ơi,” anh thỏ lo lắng thốn thức nói, “cáo Đỏ đã tìm ra được bí mật của chúng ta rồi.”

“Không sao cả,” chị thỏ Peter tuii tinh nói. “Chẳng bao lâu nữa thì họ cũng sẽ tìm ra sự thật thôi mà.”

Chạy thật nhanh về hướng con đường nhỏ hiu quạnh, cáo Đỏ cười te toét.

“Tin vui bà con ơi!” hắn nói. “Chim hồng tước Jenny quả thật là không sai, có tin vui bà con ơi! Nhưng tôi nghĩ chắc chắn chưa có ai nữa biết rõ điều này đâu. Tôi hy vọng là không ai biết mẩu tin đó trong lúc này, ít nhất là lão sói Già đừng biết gì cả. Cái mũi của tôi thật là tuyệt vời, nó khiến cho tôi tìm thấy chuyện mà mắt tôi không thể nhìn và tai tôi không thể nghe được.”

Chương 31

ĐÔI MẮT SÁNG QUẮC CỦA QUẠ ĐEN

*Những mối nguy thường rình rập đâu đây,
Những đôi tay, đôi chân ủ lì không nhúc nhích*

Thỏ Peter

Mọi người vẫn nghĩ quạ Đen là mối tai hoạ. Tất nhiên quạ Đen thường hay gây ra những điều tai hại, nhưng thật sự người ta chưa thật tâm để ý thấy rằng quạ Đen không đến nỗi xấu xa như mọi người vẫn tưởng. Trên thực tế nhiều lúc quạ Đen từng làm nhiều điều tốt trên các phương diện khác. Thế nhưng mọi người đã quen có thành kiến với quạ Đen rồi nên họ chỉ nghĩ đến những điểm xấu của hắn mà thôi. Thế là những điểm tốt thì không ai để ý tới và họ chỉ nghĩ tới điều xấu nên đánh giá quạ Đen xấu hơn sự thật rất là nhiều.

Bỏ mặc chuyện đó, quạ Đen không hề bận tâm gì cả, hắn ta đã quen bị đánh giá lầm như vậy lâu rồi. Hon nữa, hắn ta thật thông minh ranh mãnh nên thường không sợ sẽ bị bắt quả tang khi làm một việc xấu nào đó. Không một ai có đôi mắt sáng như đôi mắt của quạ Đen và cũng không ai biết cách sử dụng đôi mắt ấy như hắn. Không một chuyện nhỏ nào xảy ra ở

khu Rừng Xanh và cánh Đồng Xanh qua Đen có thể bỏ sót được.

Cùng ngày cáo Đỏ đến viếng thăm Lối Tầm Xuân xưa và dùng chiếc mũi kỳ diệu đánh hơi ra được bí mật của anh thỏ Peter, thì qua Đen cũng vô tình bay ngang qua Lối Tầm Xuân xưa trên đường đến cánh đồng ngô của gia đình người nông dân họ Brown. Khi bay ngay qua Lối Tầm Xuân xưa thì hắn ta nhìn thẳng xuống phía dưới và nhìn xuyên qua các bụi cây nên thấy được hết mọi việc. Khi hắn ta tới nơi đó, hắn ta chợt nhớ đã nghe chú chim giẻ Sammy kể về chuyện tin đồn của chị chim hồng tước Jenny về bí mật ở Lối Tầm Xuân xưa. Lúc ấy hắn cũng chưa để tâm gì mấy về tin đồn này. Nhưng giờ hắn ở ngay nơi này nên qua Đen chợt nghĩ hãy dò la xem tình hình hư thực ra sao. Thế là qua Đen bay là là thấp xuống, đôi mắt sáng quắc rảo nhìn khắp mọi nơi, từ bên này qua sang bên khác vòng quanh bụi gai rậm rạp ở Lối Tầm Xuân xưa. Hắn ta nhìn thấy thỏ Peter liền và nháy mắt với anh thỏ. Hắn ta thấy Peter có vẻ đang lo âu và băn khoăn lắm.

“Anh Peter có điều gì lo lắng thế,” qua Đen nghĩ. “Tôi thắc mắc không biết chị thỏ Peter đâu rồi.”

Ngay lúc ấy hắn ta nhìn thấy chị thỏ ngay ở dưới một bụi Tầm Xuân thật rậm rạp. Hắn ta mở to miệng la lớn, “Chào chị thỏ Peter”, và rồi

hắn ta nhìn thấy một việc ngạc nhiên đến nỗi không thốt lên lời. Hắn ta quên chuyện vỗ đôi cánh để giữ cho mình được bay bổng trên không trung. Hắn ta bay lượn ngay tại đây trong một vài phút và nhìn xuống những bụi gai nhọn. Rồi thì qua Đen cười khục khặc đến khàn cả giọng. Hắn phóng nhanh về hướng ao Nụ Cười, quên hẳn chuyện mình đang cần đi đến hướng cánh đồng ngô. “Ôi, Ôi, Ôi!” hắn ta thét to lên, “anh thỏ Peter đã có con! Anh thỏ Peter đã có con!”

Cáo Đỏ nghe hắn la như thế bèn nghiến răng giận dữ. “Bây giờ thì lão sói Già sẽ biết chuyện và sẽ rình bắt đám thỏ con cho mà xem. Rõ ràng đám thỏ con là của tôi, vì tôi đã tìm ra chúng trước cơ mà.” Hắn ta bức bối càu nhau.

Chồn hôi Jimmy cũng nghe được lời qua Đen nói nên há họng cười toe toét. “Thì ra đây là bí mật mà chị chim hồng tước Jenny nói đến đây à!” Anh ta nói. “Tôi nghĩ anh thỏ Peter nên cẩn thận canh chừng và chăm sóc đám thỏ con cẩn thận hơn đi. Tôi phải đi nhắc nhở anh ấy mới được.”

Chim Ủng đuôi đỏ cũng nghe thấy và mỉm cười, thế nhưng nụ cười đó không hiền lành thân thiện như nụ cười của chồn hôi Jimmy. “Tôi nghĩ thịt của đám thỏ con chắc là ngon tuyệt vời lắm đấy.” Chim Ủng nói.

Chương 32

NHÀ TRẺ CỦA GIA ĐÌNH THỎ PETER

*Một tổ ấm gia đình ta đang có,
Như Long sàng không bằng ổ chó,
Là noi mà ta không bao giờ có âu lo,
Không điều gì có thể đánh đổi hay đem ra so.*

Thỏ Peter

Nhờ quạ Đen mà tin vui đều được mọi người biết đến. Thỏ Peter đã có em bé rồi! Đúng vậy, gia đình thỏ Peter đã có bầy thỏ con! Ngay bây giờ, Lối Tâm Xuân xưa bỗng nhiên trở thành một nơi lý tưởng nhất của cánh Đồng Xanh và khu Rừng Xanh. Tất nhiên là tất cả các bạn bè của thỏ Peter đều lũ lượt ghé thăm. Họ thấy rõ anh thỏ Peter rất vui vẻ hanh diện và chị thỏ Peter cũng thế. Bạn thấy đấy, chị thỏ cũng rất lo lắng bởi vì ngoài những người bạn thân thiết đến thăm chúc mừng, còn có những kẻ đang rình rập ở quanh đấy chờ chực cơ hội để thoả mãn những điều ác hại mà họ đang rắp tâm tính toán trong đầu.

Họ là những ai? cáo Đỏ là một trong số đó. Kế tiếp là lão sói Già, chim ưng Đuôi Đỏ, con lửng Digger, và cả gã cú đêm Hooty. Cả đám bọn họ hình như rất vui. Thế nhưng chị thỏ

Peter thường run lên vì sợ hãi mỗi khi nhìn thấy họ. Chị thỏ không chịu nổi những cặp mắt cú vọ, thèm khám của họ như muốn ăn tươi nuốt sống gia đình mình.

Thế nhưng anh thỏ Peter không để những chuyện như thế ảnh hưởng đến tâm trạng của mình. Từ bé anh thỏ đã học được rất nhiều mánh lới để tránh khỏi những kẻ thù nguy hiểm và những mối nguy như chị thỏ Peter đã lo lắng. Nếu anh thỏ có thể học được điều đó thì các con của anh chắc chắn sẽ học được mà thôi, anh sẽ chỉ bảo các con thật cẩn kẽ. Dù sao thì các thỏ con cũng còn bé quá đâu có đi ra khỏi bụi cây Tâm Xuân được, và gia đình họ sẽ được an toàn ở Lối Tâm Xuân xưa này. Thật ra thì đám thỏ con quá bé bỏng để phải đi ra khỏi căn nhà trẻ ấm áp an toàn và kín đáo ở trong bụi Tâm Xuân dầy đặc rậm rạp đó.

“Chúng ta đâu cần phải lo lắng làm gì,” anh thỏ Peter trấn an chị thỏ Peter khi anh ta nhìn thấy đôi mắt sợ hãi của chị ta lúc bóng đèn của chim ưng Đuôi Đỏ thoảng qua. “Anh nghĩ chúng ta không nên chuốc lấy phiền muộn. Việc gì đến rồi cũng phải đến, lúc ấy chúng ta hãy lo cũng chưa muộn. Hãy đợi cho đám con bé bỏng của chúng ta đủ lớn để chạy nhảy khắp nơi có thể gặp nguy hiểm rồi mới suy tính tiếp. Em có thấy những em bé đẹp tuyệt vời như thế trong đời bao giờ chưa?”

Chị thỏ Peter cảm thấy bót lo lắng, chị nhìn chầm chằm vào bốn bé thỏ con ngây thơ. "Chưa," chị thỏ đáp nhẹ. "Em chưa bao giờ nhìn thấy, ôi anh Peter, chúng thật là đáng yêu. Đứa này nhìn giống y như anh vậy, em sẽ gọi con là Tiểu Peter. Và anh có nghĩ rằng em của nó nhìn rất giống ông ngoại không? Vậy thì em nghĩ chúng ta nên gọi con là Tiểu Jed."

Anh thỏ Peter lấy tay bụm miệng ho hù hụ như có vật gì đang nghẹn trong cổ họng. Anh thỏ không có chút tình cảm nào dành cho ông Ngoại Thỏ già Jed Thumper cả, lão thỏ xám già Thumper đã nhiều lần muốn đuổi anh ta ra khỏi Đồng Cỏ Hoang, thế nhưng bố thỏ không nói một lời nào cả. Nếu mẹ thỏ muốn gọi bé thỏ ấy là Tiểu Jed, theo họ của ông ngoại thỏ thì anh thỏ cũng không phản đối gì. Anh ta nói lớn:

"Ôi, em thân yêu, bé thỏ con này nhìn giống y em hồi nhỏ như khuôn đúc vậy, vậy thì chúng ta nên gọi con bé là Fuzzy. Và gọi chị của bé là Wuzzy nhé," thỏ Peter nói tiếp. "Có ai thấy căn nhà trẻ tuyệt vời cho đám thỏ con như thế này không nhỉ?"

"Em không nghĩ có vườn trẻ nào tuyệt vời hơn thế nữa đâu anh thỏ Peter ạ. Nơi đây tuyệt vời hơn cả căn nhà thửa nhỏ của em ở Đồng Cỏ Hoang đấy", chị thỏ Peter đáp lời anh chồng, gương mặt bừng lên tia nhìn hạnh phúc khi chị ta đuổi người nằm nghỉ ngoài bên cạnh

bốn cô cậu thỏ sơ sinh bé bỏng của mình. Anh thỏ Peter bèn nhẹ nhàng nhón nhén đi ra ngoài bên cạnh đám cỏ ba lá ngọt ngào, lúc ấy trái tim anh thỏ như muốn nổ tung lên với niềm tự hào và hân hoan tột đỉnh.

Chuyện gia đình vợ chồng anh thỏ Peter và bốn cô cậu thỏ con bé bỏng của họ còn nhiều lắm nhưng tôi không thể kể hết trong một cuốn sách được. Trong khi cậu chó săn Bowser cứ nài nỉ tôi phải viết một cuốn sách cho anh ta, và tôi đã hứa sẽ viết ngay khi tôi có thể. Vậy thì xin các bạn hãy đón chờ câu chuyện về cậu chó săn Bowser nhé.

Thân ái
Nguyễn Nhã Đan Na

PHÂN TÍCH TÁC PHẨM

MRS. PETER RABBIT

(CHỊ THỎ PETER)

1. Tác giả Thornton W. Burgess (1874-1965)

Các bạn thân mến, trên tay các bạn một lần nữa là ấn phẩm thứ hai của nhà văn Thornton W. Burgess được cây bút móm Nguyễn Nhã Đan Na chuyển ngữ: *Chị Thỏ Peter* (Mrs. Peter Rabbit).

Trong ấn phẩm chuyển ngữ đầu tay của mình *Chàng Jack Happy* (Happy Jack), Nhã Đan Na đã kể sơ qua về thân thế và sự nghiệp của nhà văn Thornton W. Burgess, qua đó chân dung của ông - Một cây bút thực sự có tâm với thiên nhiên, với trẻ thơ, với tánh thiện nơi con người được tái hiện, lung linh sáng như một viên ngọc ký ức, huyền nhiệm đáng yêu thêm một lần nữa.

Quả nhiên vậy, cây bút Thornton W. Burgess với sự thành công vang dội đã được chứng minh theo thời gian. Biết bao ấn phẩm của ông đã trở thành những tài liệu quý. Những bài học thấm nhuần sâu sắc các triết lý giáo dục biến những dòng ông viết trở thành kinh điển, rất hàn lâm ở phong cách dẫn dắt. Thoạt đọc văn ông, sự đơn giản trong cấu trúc và ý truyện vẫn toát lên sự chân thành gần gũi,

luôn giàu có những triết lý sống động, những bài học để người đời nghiên ngẫm.

Thornton W. Burgess viết sung sức. Hầu như nguồn năng lượng dồi dào đam mê chỉ có được từ một trái tim chân thành như ông mới có thể viết nhiều. Như một nghiệp dĩ gắn bó cả đời mình, ông viết bằng trái tim, viết bằng tâm hồn của một nhà văn luôn nghĩ mình có nhiều trách nhiệm với đời, với cuộc sống.

Những câu chuyện hiền hòa ông viết cho thiếu nhi. Cả một cuộc đời. Một sự nghiệp. Cõi nhân trần xô bồ vội vã. Bao người mải mê kiếm tìm, tích lũy. Đời người ngắn ngủi, vậy mà Thornton W. Burgess đã để lại một di sản văn chương thấm đẫm tinh giáo dục rất nhân bản, rất kinh điển, có lẽ điều đó đã khiến cho những áng văn của ông chẳng bao giờ bị lung lay, hao mòn mai một với thời gian.

Và lần này, thật may mắn, Tủ Sách Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học của chúng ta có thêm một tác phẩm khác của ông: *Chị Thỏ Peter* (Mrs. Peter Rabbit). Đó là niềm vui của người chuyển ngữ và cũng là tâm huyết của tất cả những ai yêu quý và trân trọng những tác phẩm văn học có giá trị thực sự để giới thiệu vào tủ sách này.

2. Yếu Thành Công Của Truyện Thornton W. Burgess Viết:

Nhà văn thành công trên thế giới không ít. Nói khác đi là chúng ta có rất nhiều những nhà

văn nổi tiếng. Chúng ta có rất nhiều những cây bút thành danh trong lĩnh vực viết truyện thiếu nhi, truyện ngụ ngôn, nhưng sự thành công của Thornton W. Burgess là một hiện tượng hiếm hoi, có thể nói vô tiền khoáng hậu.

Tương tự như trường hợp của nhà văn Tô Hoài, người muôn thế hệ Việt Nam sau này nhớ đến ông với tác phẩm văn học lừng danh: *Dế Mèn Phiêu Lưu Ký*. Thornton W. Burgess cũng vậy, bao thế hệ bạn đọc Tiếng Anh sẽ mãi mãi không bao giờ quên được những dòng ông đã viết, bởi lẽ những điều ông viết có sức ảnh hưởng rất lớn.

Quả nhiên là vậy, ấn tượng thời thơ ấu luôn khắc sâu rất đậm khi chúng ta tiếp cận với những áng văn mình được đọc. Hiển nhiên là thế. Trong chúng ta, những tác phẩm đầu đời mình đọc luôn có một ấn tượng rất lớn. Như một kết quả tất yếu, chúng ta nhớ về những tác phẩm ấy nhiều hơn những tác phẩm được đọc sau này trong đời mình.

Với đánh giá chung, Thornton W. Burgess được coi là bậc thày những câu chuyện mẹ kể cho con ngủ. Tối đến, trước khi ngủ, bọn trẻ đứa nào cũng thích được nghe kể chuyện ngụ ngôn hay chuyện cổ tích. Thornton W. Burgess đã viết, đã kể chuyện đó. Và những câu chuyện hấp dẫn này của ông đã được các ông bố, những bà mẹ tin tưởng để đọc (kể) cho các

con mình nghe. Đó cũng chính là những bài học nhân bản đậm tính giáo dục sâu sắc.

Ông, Thornton W. Burgess, vì thế đã thực sự thành công; không chỉ ở văn đàn, mà còn là một cá nhân tạo nên những ảnh hưởng giáo dục rất đáng quý với nhiều thế hệ. Có lẽ sự thành công trong những câu chuyện của ông đến từ những điểm nhấn phong cách ẩn dụ và ngụ ngôn. Nhưng bài học nhân nghĩa, ấm áp tình người, cùng với những nhắc nhở cảnh giác... đã thuyết phục cả người lớn lẫn trẻ em. Ở điểm này, ông là nhà văn của mọi người, là nhịp cầu nối, là chất keo gắn kết tình cảm giữa cha mẹ và con cái trong gia đình.

3. Tính Ngụ Ngôn Và Những Bài Học Thâm Thúy

Quả nhiên thế, những bài học trong truyện của Thornton W. Burgess, điển hình là câu chuyện chúng ta đang cầm trên tay: *Chị Thỏ Peter* (Mrs. Peter Rabbit) là một trong số những ấn phẩm rất đậm nét ngụ ngôn chuyển tải những bài học đạo lý sâu sắc của ông.

Thornton W. Burgess hầu như chỉ viết về những câu chuyện ngụ ngôn như thế. Ông không ôm đodom, tham lam. Hình như ông đã thấy rõ con đường, và rồi ông chọn con đường đó: Viết truyện ngụ ngôn cho thiếu nhi.

Ông đi bằng đôi chân của một ngòi bút có tâm (lòng thiện) và có cả tâm huyết (sự đam mê mãnh liệt). Vì thế, và phải chỉ có như thế, những câu chuyện ông kể ra mới thuyết phục bạn đọc, lắng đọng trong tâm hồn trẻ thơ, đồng thời có luôn khả năng khuấy động thế giới đạo lý và lòng thiện vốn luôn tiềm ẩn nơi mỗi con người.

Mỗi câu chuyện của Thornton W. Burgess đều sử dụng những nhân vật là các con thú. Ông đặt tên cho mỗi con vật một cách có dụng ý. Và chỉ cần nghe qua cái tên thôi, người ta sẽ có ngay thiện cảm hoặc chau mày. Chẳng hiểu ông có nghĩ tên gọi (do cha mẹ đặt cho mỗi người) có những tác động tâm lý rất lớn lên nhân cách của mỗi đứa trẻ sau này? Chỉ biết tên của các nhân vật trong truyện ngũ ngôn của ông cho thấy có sự sàng lọc, chọn lựa từng cái tên cho mỗi nhân vật trong truyện của ông.

Những câu chuyện ngũ ngôn của ông xoay quanh một thế giới, tưởng như rất nhỏ hẹp nhưng mênh mang đến độ bất ngờ. Bối cảnh trong truyện của ông chỉ là một cánh rừng, thoai thoái triển đồi cỏ, con đê nhỏ, khu trang trại gần một bìa rừng, một cái ao nhỏ, hốc cây mục, những khóm tẩm xuân ... Vậy mà cái thế giới tưởng như không mấy lớn lao ấy cuối cùng đã trở thành một thế giới đầy những điển tích, huyền thoại, và tất cả đã đến với thế giới

trí tưởng tượng của trẻ em qua giọng văn hiền lành chân thực, nhưng rất sống động của ông.

4. Lối Hành Văn Mộc Mạc

Nhiều cây bút khi thể hiện rất sínх (thích) chuyện dùng chữ nghĩa sang trọng và cấu trúc hành văn thâm thúy. Với Thornton W. Burgess, lối hành văn của ông rất giản dị. Văn ông rất dễ đọc. Bạn không cần phải uyên thâm hay có kiến thức rộng lớn. Văn của ông mềm như mận, ngọt như đào, và thơm như quả dâu, hấp dẫn với các bạn nhỏ vậy.

Dĩ nhiên chọn cho mình một lối hành văn không có nghĩa ta nói về chuyện hòn kém, hay hoặc dở, cao và thấp ở đây. Chỉ là sự lựa chọn và lối hành văn mỗi cây bút cảm thấy thích hợp với mình. Với Thornton W. Burgess, yếu tố hành văn trong sáng là một điều ông nhăm đến. Ông viết bằng một khả năng thiên phú hiếm có, tất cả những chi tiết trong từng câu chuyện luôn dẫn dắt lôi cuốn. Đơn giản thôi, vậy mà lôi kéo, dẫn dắt. Thornton W. Burgess không e ngại khi viết bằng lối văn mộc mạc của mình. Có thể ông tự hào về lối viết hiền lành trong sáng ấy. Viết dễ đọc; đó là một thế mạnh của nhiều nhà văn. Và với ông, thế mạnh này đã được khai thác rất thành công.

Vì thế chuyển ngữ những tác phẩm của Thornton W. Burgess là một kinh nghiệm rất

dễ thương. Lối kể chuyện của ông thật mềm mại, không ề à, và cũng chẳng khô khan. Ông có lối viết lạ. Lối kể chuyện lạ. Mộc mạc thôi mà lôi cuốn. Chịu khó để ý và quan sát kỹ, ta thấy ông luôn kết thúc mỗi chương trong truyện của mình rất đột ngột. Gần như lối thiết kế trong phim hoạt hình Hãy Đợi Đây (Hy, погоди!) của Liên Xô cũ.

Và như thế, sự lôi cuốn giữa các chi tiết giữa các chương sách được cột chặt lại với nhau. Các bạn nhỏ sẽ không thể bỏ cuốn sách xuống được. Kết quả là những bạn đọc tí hon được ông dẫn dắt thật khéo léo. Và rồi trẻ vốn thường không thích đọc sách lắm, nhưng khi đã cầm cuốn sách của ông lên sẽ không dễ bỏ xuống trở lại. Dĩ nhiên với các bậc cha mẹ, văn của ông viết, họ duyệt qua và biết ngay đây là những áng văn có chất lượng. Và khi họ đọc cho các con nghe, lũ trẻ sẽ rất thích thú.

5. Cảnh Ngộ Và Tình Tiết

Thornton W. Burgess là bậc thày của người viết có khả năng dẫn dắt và sắp đặt các tình tiết sao cho thật lôi cuốn hấp dẫn trong tất cả những ấn phẩm của mình. Ông có lối viết của một nhà đạo diễn phim hoạt hình. Các chi tiết đầy màu sắc, luôn sống động, những nút thắt gay cấn dâng lên đỉnh điểm, những cung bậc cảm xúc rất đỗi phong phú, và kết cuộc là

những lối thoát khỏi mối đe dọa chỉ trong một gang tấc. Điều này khiến cho mạch văn đơn giản của ông càng tăng thêm phần lôi cuốn thu hút.

Cảnh ngộ trong truyện của ông rất đỗi bình thường, gần như ta bắt gặp những cảnh ngộ tương tự như thế khắp nơi trong cuộc sống. Tuy vậy Thornton W. Burgess đã khắc họa những cảnh ngộ này và khiến chúng trở thành những bức tranh đời thường, đóng trong những chiếc khung văn chương, trở nên thật điển hình, biến thành hấp dẫn.

Chàng thỏ Peter – Một nhân vật dễ thương của ông trong truyện ngụ ngôn *Chị Thỏ Peter* (Mrs. Peter Rabbit) – Chàng chán nản cuộc sống hiện tại ở Lối Tâm Xuân Xưa. Và rồi chàng muốn mở một cuộc mạo hiểm đến Cánh Đồng Cỏ Xanh để thay đổi vận mệnh nhảm té. Chà. Về điểm này anh chàng cũng khá giống với anh chàng Dế Mèn trong *Dế Mèn Phiêu Lưu Ký* của Tô Hoài. Và rồi tất cả những cảnh ngộ và tình tiết đã được sắp xếp để chuyến hành trình thám hiểm đó trở thành kinh nghiệm để đời của Chàng thỏ Peter.

Mỗi tình đẹp và hiền hòa đã đến giữa anh và cô bé thỏ Đuôi Xoăn. Đôi bạn thỏ gấp gõ và thương mến nhau. Câu chuyện tình cảm lâng man của họ khiến ta nghĩ đến những mối tình khác trong văn học. Một cô gái yêu chàng trai nhưng một ông bố thì khó tính. Cô gái đã thầm

kín giúp cho chàng trai nọ thoát hiểm khỏi cạm bẫy của ông bố. Họ yêu nhau. Cô gái sau một lần suy nghĩ, lưỡng lự kết cuộc đã rời bỏ làng quê thân thuộc để đi theo chàng trai. Họ xây tổ ấm. Rồi họ có con. Anh chồng hiền lành chất phác giống như bản tính của đàn ông luôn thế. Và nếu như không có chị vợ ý tứ khéo léo, có lẽ anh chồng đã gặp phải những nguy hiểm sẽ biến thành những tai họa thực sự từ lâu rồi.

6. Nguy Hiểm – Một Bộ Phận Hiển Nhiên Của Cuộc Sống

Mỗi nguy hiểm, đó là một phần của cuộc sống. Và hon ai hết, Thornton W. Burgess hiểu rất rõ điều này. Gần như trong mỗi tác phẩm của mình, ông luôn gởi đến một thông điệp rất rõ: Nguy hiểm là một phần của cuộc sống. Các bạn cần phải cảnh giác và khôn ngoan hơn lên đây nhé. Nếu không thì bạn sẽ gặp không ít phiền phức rắc rối, kể cả chuyện sự an toàn của bạn sẽ trở thành một bữa ăn tối cho kẻ thù đấy (!)

Có lẽ chính yếu tố nguy hiểm (đã khiến cho mỗi bước đi trong cuộc sống trở nên mạo hiểm) trở thành lực hút nam châm khá mạnh trong văn của Thornton W. Burgess, khiến cho độc giả bị cuốn vào một trạng thái tâm lý: Không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Thornton W. Burgess luôn đặt mọi bối cảnh cuộc sống (diễn ra trong một cảnh rừng diện

tích không lớn lăm); song những mối hiểm họa luôn bùa vây, rình rập. Điều này có lẽ khá hiển nhiên khi ông là một nhà văn của trường phái quan sát thực tế. Quả vậy, ông đã quan sát thiên nhiên và cảnh rừng gần nhà đã trở thành một trường dạy viết văn, trong đó ông vừa là một học viên, vừa là ông thày của hành trình tìm kiếm cho riêng bản thân mình. Ông đã quan sát, phân tích, và hiểu rõ về từng động vật trước khi nhân cách hóa chúng trong những tác phẩm của mình.

Như thế, khi mỗi nguy hiểm được đặt ra, tất nhiên nó sẽ kéo theo những điều khác trong cuộc sống: Đó là tinh thần cảnh giác và trí thông minh. Nếu không có sự nguy hiểm, chẳng ai cần đến óc cảnh giác và trí thông minh cả. Đọc văn của Thornton W. Burgess, người ta luôn thấy chân dung của sự nguy hiểm rất thực. Và từ những cơ hội đó, ông đã cài đặt những bài học giáo dục rất thâm thúy. Ừ. Nếu các bạn không chú ý, không cảnh giác, cứ thả lỏng, o hò với mọi chuyện, rất có thể mỗi nguy hiểm sẽ nhảy bổ ra vồ lấy bạn vào lúc bạn mải chơi, bất cẩn, sơ ý nhất.

7. Người Xấu Và Kẻ Tốt

Thornton W. Burgess rất rõ ràng trong việc xây dựng các tuyến nhân vật của mình. Kẻ xấu và người tốt hiện lên rất rõ, không thể nhầm

lẫn. Có lẽ điều này đã khiến cho độc giả nhỏ tuổi (cũng như các bậc phụ huynh chọn truyện của ông để kể cho các con nghe trước giờ đi ngủ) đã bị hấp dẫn. Ai cũng vậy, khi nhìn thấy kẻ xấu và người tốt gặp nhau, họ sẽ hồi hộp không biết cuộc đọ sức này, thế lực nào sẽ chiến thắng.

Triết lý này hiển nhiên nhiều người trong chúng ta biết đến. Nhưng với Thornton W. Burgess, những câu chuyện ông viết thể hiện khá rõ nét. Gần như ông đã khai thác điểm này và biến nó trở thành một hiện tượng nổi cộm trong những câu chuyện của ông: Một lực hút nam châm rất độc nhất vô nhị.

Qua văn của Thornton W. Burgess, bằng lối chọn tính cách của mỗi loài thú vật khác nhau để nhân cách hóa, ta mới thực sự thán phục tài nghệ của ông. Tỷ như anh gà trống hiền lành hoặc chú chuột đồng Danny, mụ mèo Đen... Tất cả những thú vật nhỏ bé hiền lành sẽ được ông nhân cách hóa trở thành người tốt. Trong khi đó những thú vật khác như cú đêm Hooty, sói Đỏ, lão sói Già... trở thành hiện thân của kẻ xấu.

Thornton W. Burgess không chú trọng đến việc cảm hóa con người, có vẻ thế. Tuy vậy điều ông muốn chia sẻ rằng sự khôn ngoan của con người là cần thiết trong những mối quan hệ xã hội. Kẻ xấu và người tốt tồn tại song

hành. Họ trà trộn, sống lẩn lộn. Và như thế chúng ta cần luôn dè chừng và phải tinh táo, nhanh nhẹn.

Tuy vậy Thornton W. Burgess luôn chứng minh ông là một cây bút có lương tâm. Rất hiếm khi chúng ta đọc truyện của ông thấy được những pha hung bạo nguy hiểm dẫn đến chết chóc. Ông mô tả về sự bất cẩn có thể dẫn đến mối nguy hiểm, nhưng ông dừng lại ở chỗ đó thôi. Lỗi sơ suất gây ra do bất cẩn có thể dạy cho ta một bài học nhớ đời. Chỉ cần có thể. Và ông không muốn đi xa hơn, chẳng hạn như mượn một cái chết của nhân vật để khắc họa triết lý *Cuộc sống phải cảnh giác* của mình.

8. Tính Nhân Văn

Có lẽ vì vậy văn của Thornton W. Burgess luôn đượm tính nhân văn thật đáng quý.

Hiển nhiên như thế, đọc văn của ông, người ta nhận ra được tấm chân tình rất rõ nét của một người có lòng thiện. Kể cả giọng văn của ông cũng thế. Ông không tô vẽ để nhân vật của mình toát lên những đặc tính cần thiết. Giọng văn của ông rất hiền lành. Hắn thế, song giọng văn của ông còn giữ được nét trung thực, đứng giữa, trung dung, không nặng lời, không miệt thị ai cả. Có lẽ ở đây ông đã đặt ra cho bạn đọc nhỏ tuổi một tiêu chuẩn giao tiếp ứng xử: Khi nói về ai đó, bạn cần tránh cái bẫy của giận dữ

(đến từ cảm xúc) và nên tôn trọng mọi người một cách cần thiết.

Tính nhân văn là yếu tố cần thiết, không hẳn là bắt buộc, nhưng rất cần thiết đối với những cây bút lớn. Thornton W. Burgess không nói xấu ai cả. Ông cũng chẳng tỏ vẻ thương hại ai. Ông mời bạn đọc quan sát mọi diễn biến một cách thật tự nhiên. Để rồi mọi chuyện sẽ được phô bày một cách tự nhiên như thế. Tuy vậy bạn đọc vẫn có thể rút ra cho mình một bài học đạo lý khi đọc văn ông.

Thiên nhiên luôn khắc nghiệt như thế. Luật của thiên nhiên rất rõ rệt. Thỏ ăn cỏ. Chim ăn hạt, hoặc chim săn mồi. Một số loài khác thì sẽ chỉ ăn thịt như sói, cáo, cú vọ... Và mọi loài trong thiên nhiên sẽ chia chung một cảnh rừng. Với Thornton W. Burgess, sự cài đặt pha trộn ấy là hiển nhiên. Ác và thiện. Thỏ sống chung với cáo. Chuột đồng sống bên cạnh cú vọ.

Và nếu như kẻ xấu và người tốt được xây dựng một cách rõ nét, bạn đọc vẫn nhận thấy những đặc tính nhân cách của các nhân vật trong truyện của ông thiên về bản năng. Và rồi bạn đọc sẽ nhận ra những bài học rất giá trị nơi Thornton W. Burgess: Bất luận người đối diện là ai, bạn đều không xem thường khinh khi họ. Ngược lại, về phía bản thân mình, bạn cần chú ý và cảnh giác để bảo vệ cho chính bạn.

9. Hẹn Gặp Lại Ở Tập Truyện Sau Của Thornton W. Burgess

Hơn năm mươi năm cầm bút viết nên những câu chuyện ngũ ngôn cho thiếu nhi, Thornton W. Burgess đã để lại một di sản văn học rất lớn cho nhân loại. Ông là người, bằng sự nghiệp viết rất hăng say của mình đã tặng đời một viên ngọc sáng trong số những viên ngọc văn học văn chương tỏa sáng khác. Và như thế, tất cả những ấn phẩm của ông đều có giá trị.

Như một lẽ tất yếu, Tủ Sách Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học của chúng ta rất mong sẽ có thêm những tác phẩm khác của ông trong tương lai.

Bằng lối chuyển ngữ rất dễ thương của tác giả Nguyễn Nhã Đan Na, cùng với giọng văn dễ hiểu, dễ cảm thụ, từ ngữ đơn giản, văn phong kể chuyện dẫn dắt rất lôi cuốn, những tác phẩm văn học của Thornton W. Burgess luôn đem lại những bất ngờ thú vị, giúp việc học Tiếng Anh qua những tác phẩm văn chương trở nên hiệu quả hơn rất nhiều.

Trước khi chia tay các bạn, lời cảm ơn của *Tủ Sách Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học*, và của những tác giả tham gia tuyển chọn và chuyển ngữ những tác phẩm văn học trong tủ sách này là: *Luôn chân thành và vui sướng thực*

sự. Hon ai hết, chính các bạn đã tạo điều kiện để tủ sách của chúng ta được tiếp tục. Đây không chỉ là một dụng cụ học tập Anh Ngữ rất tốt, song đây còn là một diễn đàn để chúng ta có thể giao lưu gặp gỡ.

Ấn phẩm *Chị Thỏ Peter* (Mrs. Peter Rabbit) được gởi đến các bạn: Như một món quà tấm lòng của những người đã góp công, góp sức để ấn phẩm này được ra mắt.

Rất mong tình cảm và tâm ý của Thornton W. Burgess sẽ được các bạn trẻ chúng ta trân quý. Vì ở nơi ông, thông điệp cuộc sống và ý nghĩa nhân bản (thông qua những thú vật được nhân cách hóa) chính là điều ông khát khao, mong ước. Và nhiệm vụ của mỗi chúng ta sẽ tiếp tục giữ cho ngọn lửa ấy của ông vẫn tiếp tục cháy, tiếp tục tỏa sáng mãi.

Nguyễn Thơ Sinh
Fort Worth, TX 2011

MRS. PETER RABBIT

CHỊ THỎ PETER

-oOo-

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

175 Giảng Võ, Hà Nội

ĐT: 04.38515380 - Fax: 04.38515381

CHI NHÁNH PHÍA NAM

85 Cách mạng tháng Tám, Q.1, TP. HCM

ĐT: 08.38390970 - Fax: 08.39257205

Chịu trách nhiệm xuất bản:

LÊ HUY HÒA

Biên tập:

PHƯƠNG LAN

Sửa bản in:

PHƯƠNG LAN

Trình bày:

NGUYỄN TÁM

Bìa:

.....

DN SÁCH THÀNH NGHĨA –
NS NGUYỄN VĂN CỪ

In 1.000cuốn, khổ 12.5x20.5, tại Cty Cty CP In Bến Tre

Giấy ĐKKHXB số:

In xong và nộp lưu chiểu QIII/2012.